

KEIGO HIGASHINO

Cầm Hương dịch

RIEN THAN

NHÀ XUẤT BẢN
HỒNG ĐỨC

ebook©vctvegroup

Ghi chép của Dogen (1)

Thứ Bảy, 10/3.

Ca phẫu thuật đã hoàn thành một cách suôn sẻ. Hiện tại chúng tôi chưa phát hiện ra điều gì bất thường, người nhận không có rối loạn tín hiệu hay sóng điện não lạ. Chúng tôi sẽ liên tục phân tích hình dạng sóng não và ghi chép đồ thị từng phút một, không thấy có phản ứng thải ghép, các hoạt động duy trì sự sống đang diễn ra thuận lợi.

Tôi đã thông báo lần cuối cho người phát ngôn và gửi lời cảm ơn tới đội ngũ bác sĩ hỗ trợ. Trước buổi họp báo, tôi cũng đã gọi điện báo cáo cho trưởng khoa, ông bảo, “Sau đây thì trông chờ số mệnh thôi, phải không?”

Chính xác là như thế.

Các tính toán cho thấy tình trạng hôn mê sẽ tiếp tục kéo dài thêm vài tuần. Trong thời gian đó, chúng tôi sẽ quan sát người nhận trong phòng hồi sức tích cực. Khi cậu ấy tỉnh dậy, chúng tôi sẽ ứng phó linh hoạt tùy thuộc vào mức độ nhận thức của cậu ấy. Trợ lý Tachibana là người phụ trách việc này.

Thi thể người hiến sau khi khâu lại đã được xử lý theo kế hoạch. Lúc họp báo cũng có vài câu hỏi đặt ra về người này, chúng tôi đều từ chối trả lời, với lý do đã thống nhất tại hội đồng y đức.

Bây giờ là 11 giờ 30 phút đêm. Chẳng mấy chốc là ngày 11, một ngày dài và căng thẳng. Các mạch đã nối có hoạt động bình thường không? Tôi không khỏi bồn chồn, nóng lòng chờ người nhận tỉnh dậy.

Đầu tiên, tôi cảm thấy mình vẫn đang trôi bồng bềnh trong mơ, nhưng dần dần phần âm u tan đi, chỉ còn lại thứ bóng tối nhờ nhờ. Sau đó âm thanh sóng dậy bên tai nghe như tiếng gió thổi xa xa, tiếp đến là tiếng kim loại leng keng. Cơ má tôi đột ngột co giật.

“Có phản ứng rồi.”

Giọng một thanh niên vang lên, và ngay bên cạnh là ai đó nữa. Tôi tự hỏi tại sao mình lại không nhìn thấy, và chẳng mấy chốc nhận ra mắt mình đang nhắm. Những ngón tay cảm nhận được làn chắn. Hình như tôi đang ngủ.

Tôi chậm chậm mở mắt, ánh sáng trắng ập tới chói lòa. Tôi nheo mắt lại, chờ một lúc, khi đã thích nghi với ánh sáng, tôi mở mắt lần nữa.

Tôi bắt gặp ba gương mặt, hai nam một nữ. Trông họ căng thẳng như thể đang nhìn thứ gì rất đáng sợ. Tất cả đều mặc blouse trắng.

Đây là đâu?

“Cậu nhìn thấy chúng tôi chứ?”

Người cất tiếng hỏi là một người đàn ông với mái tóc bạc trắng, người lớn tuổi nhất trong bọn. Từ đuôi mắt đến trán chi chít nếp nhăn, mắt đeo cặp kính mạ vàng.

Tôi muốn đáp “Tôi nhìn thấy”, nhưng không thể nói cho trôi chảy. Tôi há miệng. Họng và môi cứng chặt cứ như của ai khác. Thế nên tôi dùng nước bọt làm ướt cổ họng, ra sức thử, kết quả âm thanh chẳng ra âm thanh và tôi ho một cách nhọc nhằn.

“Không phải cổ đâu. Cậu gật hay lắc đầu cũng được.” Người đàn ông tóc bạc trắng nói bằng giọng thân tình.

Tôi chớp mắt hai ba lần và gật đầu, ông thở phào nhẹ nhõm.

“Bệnh nhân nghe được, hiểu được ngôn ngữ và nhìn được.”

Tôi hít vào rồi mở miệng, thận trọng cảm nhận trạng thái cổ họng.

“Đây... là... đâu?”

Câu hỏi như cổ vũ tinh thần những người này. Mắt sáng lên, họ nhìn nhau.

Thanh niên có cái cằm nhọn nói, “Bệnh nhân đã đặt câu hỏi. Chúng ta thành công rồi, thưa giáo sư.” Mặt anh ta đỏ bừng, có phải anh ta đang hào hứng không?

Người đàn ông tóc bạc thoáng gật đầu rồi nhìn vào mắt tôi.

“Đây là bệnh viện. Chúng ta đang ở Tòa số 2 Bệnh viện Đại học Towa. Cậu hiểu lời tôi nói chứ?” ông hỏi, và tôi khẽ gật đầu. Xác nhận rồi, ông tiếp tục, “Tôi là Dogen, người phụ trách phẫu thuật cho cậu. Hai người có mặt ở đây là trợ lý Wakao và Tachibana.”

Thanh niên cằm nhọn và cô gái trẻ lần lượt cúi đầu chào tôi theo lời giới thiệu của người đàn ông.

“Tôi... tại sao... ở đây?”

“Cậu không nhớ phải không?”

Tôi nhắm mắt lại, suy nghĩ về câu hỏi của ông Dogen, cảm giác như mình đã trải qua một giấc mơ dài. Trước giấc mơ đó thì thế nào nhỉ?

“Nếu không nhớ nổi thì không phải cố đâu.”

Ông Dogen đang nói thì một hình bóng bất ngờ nháng lên trong mắt tôi, một tên đàn ông. Tôi không quen hẳn.

Hắn đang cầm cái gì đó, chĩa vào tôi và hét lên. Không, kẻ đang hét là tôi chứ! Tay hắn lóc đỏ.

“Súng...” Tôi mở mắt, “Súng lục.”

“Đúng thế, có vẻ cậu đã nhớ ra rồi đấy. Cậu bị bắn, bằng súng lục.”

“Bị bắn...”

Tôi cố lục lại tâm trí, nhưng ký ức không rõ rệt, như thể đang phủ bụi.

“Không được... tôi không nhớ nổi.”

Tôi lắc đầu, khép mắt. Đúng lúc đó, hình như có cái gì kéo ra khỏi phía sau đầu tôi, và khắp người không còn cảm giác gì nữa.

Ghi chép của Dogen (2)

Thứ Sáu, 30/3.

Người nhận đã tỉnh.

Không thấy tình trạng bất thường tại những vùng như trung khu ngôn ngữ.

Tuy nhiên, chúng tôi dự đoán rằng các hoạt động tinh thần của cậu ấy sẽ gặp khó khăn trong thời gian dài.

Tôi cũng tiên lượng cậu ấy sẽ mất trí nhớ.

Tỉnh dậy được một phút bốn mươi hai giây, rồi người nhận lại chìm vào trạng thái ngủ sâu.

Tôi đang ở trong nước.

Tôi vòng tay ôm lấy hai đầu gối và lộn tròn như các vận động viên thể dục, phần đầu trôi lên rồi lặn xuống. Xung quanh tối mờ, không có cảm giác trọng lực, thế nên tôi chẳng còn nhận thức được đâu là trên, đâu là dưới nữa. Làn nước được duy trì ở một nhiệt độ thích hợp, không ấm cũng chẳng lạnh.

Trong lúc xoay vòng vòng, tôi nghe thấy âm thanh, rất nhiều âm thanh. Thứ âm thanh tựa như tiếng mặt đất âm âm, tiếng thác đổ, tiếng gió và sau đó là tiếng người chuyện trò.

Chẳng mấy chốc tôi nhận ra mình đang ở trên một đồng cỏ. Tôi còn nhớ mang máng nơi đó. Nó ở phía Nam trường tiểu học, xung quanh có vài cái kho cũ đứng san sát. Nhóm chúng tôi gồm bốn đứa học cùng lớp, sống gần nhà nhau, hôm ấy rủ nhau đi bắt dế, cũng là lần đi bắt dế đầu tiên của tôi.

Nhưng mãi mà không tìm thấy con dế nào. Đến tận hôm qua vẫn còn nhiều lắm mà, một đứa trong nhóm bảo chắc là do dẫn tôi theo hay sao ấy nên mới không có.

“Có thể lắm, lần sau đừng dẫn nó theo nữa.” Hai đứa còn lại cũng lên tiếng.

Tôi vừa lom khom rẽ cỏ vừa nghe lũ bạn nói xấu mình sau lưng. Xấu hổ

thay, tôi đã không thể biểu lộ sự bất bình hay trả đũa chúng nó.

Đúng lúc đó, trước mắt tôi đột nhiên xuất hiện một con dế đen to bự. Vì đột ngột quá nên thay vì đưa tay ra chụp, tôi lại la ồm ồm lên, và dế ta lần luôn vào cổ.

“Có gì à?” Lũ bạn hỏi tôi.

“Có con côn trùng lạ,” tôi lắp liếm, vì không muốn bị cả lũ đổ lỗi cho việc để thoát con dế.

Mấy thằng nhìn mặt tôi rồi bảo, “Mày nói dối phải không? Vừa rồi là con dế chứ gì?”

Tôi lắc đầu, nhất mực chối quanh.

“Côn trùng lạ cũng được, mày bắt đi,” một thằng thách, và tự mãn khoe nó từng bắt được cả rết cơ đấy.

Nhưng dù lùng sục đến đâu, tôi cũng không tìm được dế nữa. Cuối cùng, khi chui ra khỏi bãi cỏ cao ngang đầu, tôi chẳng thấy ba đứa kia đâu cả. Chỉ còn chông chơ mỗi xe đạp của tôi.

Chờ mãi mà chẳng đứa nào quay lại, tôi đành lên xe đạp và ra về một mình.

Mẹ ở nhà, đang giặt quần áo. Thấy tôi thì hỏi, có bắt được dế không con?

“Không có con dế nào cả mẹ ạ.” Tôi đáp.

Những hình ảnh đến đây mờ đi, ngôi nhà thân thương tan biến và tôi lại chìm trong nước. Vẫn bải hoải không sức lực, thậm chí còn thấy bản thân như đã tan thành những phân tử nước.

Sau đó, cơ thể tôi thôi lộn tròn.

Một dòng chảy hình thành trong làn nước yên lặng, cuốn tôi theo với tốc độ cực nhanh. Tôi dõi mắt ra trước thì thấy một chấm trắng nhỏ. Nó từ từ lớn lên, lớn thêm. Khi được chấm trắng đó bao bọc, tôi nhận ra có một thứ ở mé bên kia nó, bèn căng mắt nhìn. Ấy là chiếc bàn, bên bàn có ghế, và có người đang ngồi. Người này hoàn toàn bất động.

Tôi cứ chăm chú nhìn. Cuối cùng người ta quay sang tôi.

“Anh tỉnh rồi à?”

Hệ thần kinh của tôi nhất loạt hoạt động trở lại nhờ tiếng nói ấy. Không gian xung quanh mở rộng như ống lens của máy ảnh mở ra.

Cô gái ngồi trên ghế nhìn tôi, mỉm cười. Một cô gái tôi đã từng thấy.

“Cô là...?” Tôi cất tiếng.

“Anh quên rồi sao? Tôi là Tachibana. Trợ lý của tiến sĩ Dogen.”

“Dogen... À!”

Tôi nhớ ra được cái tên, dù mất chút thời gian.

Tình trạng thật khó để phân biệt được đâu là thực đâu là mơ, nhưng đúng là tôi đã tỉnh dậy một lần và trông thấy cô gái này.

Tachibana nhấn nút liên lạc trên bàn, “Thưa tiến sĩ, bệnh nhân đã tỉnh rồi ạ.” Gọi xong, cô giúp tôi chỉnh lại gối. “Giờ trong người anh thế nào?”

“Tôi cũng không biết nữa.” Tôi đáp.

“Hình như anh đã nằm mơ thì phải?”

“Mơ ư? À, đúng, chuyện ngày bé.”

Nhưng có thể gọi đó là mơ sao? Đây là những điều có thật trong quá khứ với từng chi tiết chính xác và rõ rệt đến mức đến tôi cũng phải giật mình. Tuy nhiên, tại sao chúng lại sống dậy trong ký ức tôi, dù cho đến tận

bây giờ tôi còn chưa hồi phục trí nhớ?

Một lát sau, tiếng gõ cửa vang lên và một người đàn ông tóc bạc xuất hiện. Tôi lập tức nhớ ra, đó là tiến sĩ Dogen.

Ông nhìn xuống tôi và hỏi ngay, “Cậu nhớ tôi không?”

Tôi gật đầu, trả lời rằng tôi nhớ cả ông lẫn trợ lý Wakao bên cạnh nữa. Tiến sĩ thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy thì, cậu biết mình là ai đúng không?”

“Tôi là...” Tôi định nói tên mình, nhưng rồi khựng lại, miệng vẫn hé ra. Mình là ai? Câu hỏi này, không nghĩ cũng phải trả lời được chứ? Ấy thế mà tôi tịt mịt.

Đột nhiên, tôi bắt đầu ù tai, tiếng ù ù ngắt quãng như tiếng cả đàn ve sầu ran lên cùng lúc. Tôi ôm lấy đầu, “Tôi... Tôi là ai?”

“Bình tĩnh, không phải vội,” tiến sĩ Dogen nắm lấy hai vai tôi. “Cậu bị thương rất nặng và đã trải qua một cuộc đại phẫu nên tạm thời ký ức đang tê liệt. Bình tĩnh chờ đợi, chắc chắn ký ức sẽ sống dậy thôi, như băng rồi sẽ tan ấy.”

Tôi nhìn lại đôi mắt nâu nhạt đằng sau cặp kính mạ vàng của ông tiến sĩ, trái tim bỗng hòa dịu lạ lùng.

“Cứ thoải mái. Hãy thả lỏng toàn bộ cơ thể,” Lời tiến sĩ văng vẳng.

Wakao cũng nói, “Thở đều và bình tĩnh lại nào.”

Nhưng đầu tôi trống rỗng, chẳng có gì bên trong cả. Tôi không thể nhớ ra. Tôi nhắm mắt và liên tục hít thở sâu.

Có thứ gì đó nhạt nhòa lơ lửng. Nó cứ trôi bồng bềnh mà chẳng định hình, như một sinh vật đơn bào. Cuối cùng, hình dáng dần dần hiện lên. Ấy là đồng phục bóng chày, vì là đồng phục cỡ dành cho trẻ con nên rất nhỏ.

Tôi nhớ ra hình dáng của người mặc nó. Một thằng bạn học gần nhà từng đi bắt dế với tôi, thằng ấy mở mồm gọi.

“Jun.” Tôi lẩm bẩm.

“Cái gì cơ?”

“Jun, là tên của tôi. Đúng thế, người ta gọi tôi như vậy.”

Tiến sĩ nhoài người tới trước, “Phải. Mọi người gọi cậu là Jun.”

“Junichi.”

Từ cái tên, rất nhiều chi tiết bắt đầu hiện lên xung quanh như được rọi sáng. Căn hộ cũ, chiếc bàn cũ và cả khoảng thời gian cũ. Cô gái dong dong với gương mặt lấm tấm tàn nhang.

Tên cô ấy là... Meg.

Cơn đau đầu trời dậy. Tôi nhăn nhó mặt mày và dùng hai tay ấn thái dương. Tay tôi chạm vào băng gạc. Gì đây, chỗ băng bó này là gì?

“Anh bị bắn vào đầu.” Chừng như đoán được ý tôi, Tachibana nói.

Tôi đưa mắt nhìn cô trợ lý, ngờ ngợ là mình đã thấy khuôn mặt này ở đâu rồi. Cô không xinh đẹp lắm, nhưng trông giống giống một diễn viên điện ảnh nước ngoài với cái tên tôi chẳng thể nào nhớ ra nổi.

“Đầu tôi... Và tôi đã được cứu sống...?”

“Khoa học tân tiến đã cứu sống cậu. Cậu may đấy.” Wakao nói, nghe giống giọng nhân viên ngân hàng hơn là nhân viên y tế.

Vẫn đắp chăn, tôi thử cử động các ngón của hai tay hai chân. Tất cả đều động đậy, cơ thể tôi vẫn còn nguyên vẹn. Tôi rút tay phải ra khỏi chăn, nhắm mắt một lúc rồi chạm nó vào mặt mình. Không có vết thương nặng nào, xem chừng chỉ có mỗi đầu tôi hứng đạn thôi.

Tôi cố ngồi dậy, nhưng cơ thể nặng như nhúng chì.

Chỉ dùng chút sức thôi mà tôi đã bỏ cuộc ngay lập tức và thở hổn hển.

“Cậu vẫn chưa nên cố quá,” tiến sĩ Dogen nói. “Chắc hẳn thể lực của cậu đã hao hụt nhiều. Hôn mê ba tuần cơ mà.”

“Ba tuần...” Tình trạng đó là sao? Tôi không tưởng tượng nổi.

“Cậu cứ bình tĩnh nghỉ ngơi.” Tiến sĩ vỗ nhẹ bụng tôi qua chấn. “Cứ kiên nhẫn và từ từ hồi phục. Cậu không phải sốt ruột đâu, có đủ thời gian và có rất nhiều người nguyện cầu cho cậu hồi phục.”

“Nhiều... người ư?”

“Đúng thế. Bảo là mọi người trên thế giới cũng được đấy.” Ông tiến sĩ nói, hai trợ lý cũng gật mạnh đầu.

Sau đó tôi cứ mê rồi tỉnh luân phiên với chu kỳ ngắn hơn bình thường. Theo tiến sĩ thì tình trạng này giúp não bộ dần dần hồi phục. Như để chứng minh cho luận điểm của ông, ký ức cứ sống dậy như sóng dội mỗi khi tôi tỉnh giấc.

Tôi là Naruse Junichi, đang làm việc tại phòng dịch vụ của một nhà máy cơ khí công nghiệp. Công việc chính là tiếp nhận phàn nàn của khách hàng, sửa chữa máy móc hư hỏng. Đồng phục của chúng tôi có màu xanh da trời nhưng gần như đã ngả xám vì dầu mỡ. Ở chỗ làm, tôi có biệt danh “kẻ ba phải”, tiền bối bảo là tại bất kể sếp nói gì họ cũng nghe thấy tôi vâng vâng dạ dạ.

Các cuối tuần, tôi có thú vui vẽ tranh. Cuối năm ngoái tôi đã tậu một bộ đồ vẽ tranh sơn dầu mới.

Tôi sống trong căn hộ một phòng chật hẹp. Căn hộ này nằm trong một

tòa nhà được gọi là *mansion*☺, nhưng mà không phải đâu. Một cái *mansion* làm gì có những chuyện như chân dép chân không, chân trong chân ngoài khi đứng nấu nướng được.☺

Căn hộ!

Phải rồi, căn hộ tệ hại là cội nguồn của tấn bi kịch xảy ra với cơ thể tôi. Tôi đã đi tới văn phòng bất động sản gần đây để tìm một căn hộ khá khẩm hơn. Và ăn đạn vào đầu.

Sự việc diễn ra vào gần 5 giờ chiều. Tôi chọn văn phòng đó mà chẳng có lý do gì đặc biệt, chỉ vì nhìn bên ngoài tôi đã nghĩ nhân viên của họ có vẻ niềm nở. Tôi chẳng thích những nơi người ta lạnh nhạt hoặc khó chịu.

Tôi đi vào, một cô khách đang nói chuyện với một anh nhân viên ở quầy. Phía bên trong, năm nhân viên đang ngồi làm việc, ba nam hai nữ.

Tôi nhìn sang trái, ở đó kê một bộ sofa sang trọng, một phụ nữ mặc áo choàng len trắng thanh lịch đang vừa uống trà vừa tươi cười trao đổi với một người đàn ông lớn tuổi. Tôi nghĩ ông ta là quản lý văn phòng này, còn người phụ nữ kia chắc là đến để nói những chuyện thuộc một cái tầm khác với người như tôi.

Ở đằng quầy, cô khách hất tóc, rời đi với gương mặt chảy dài, có thể vì không tìm được căn như ý chăng?

“Nếu tìm thấy căn nào, tôi sẽ liên hệ với cô.”

Anh nhân viên có gương mặt gầy gò nói với theo. Cô khách ngoảnh lại, khẽ gật đầu rồi ra khỏi văn phòng.

Trước khi tiếp tôi, anh nhân viên gọi, “Fujita, đóng cửa đi thôi.”

Một cô đeo kính tròn vàng dạ đứng lên. Chắc 5 giờ là họ tan làm. Cô đeo kính đi ra cửa.

Anh nhân viên mặt gầy quay sang tôi bằng nụ cười công nghiệp, “Xin lỗi bắt cậu chờ lâu.”

Tôi lại gần quầy, “Tôi đang tìm phòng.”

“Cậu muốn tìm phòng thế nào?”

“Phòng bình thường, có nhà bếp cỡ ngồi ăn uống được...”

“1LDK☺ phải không?” Anh nhân viên nói như thể mất hết kiên nhẫn.
“Thuê thôi đúng không?”

“Đúng.”

“Cậu muốn tìm ở chỗ nào?”

“Đại khái là quanh đây... xa nhà ga một chút cũng được.”

Tôi chưa nói hết, anh nhân viên đã rút ra một tập tài liệu dày ghi chép về các loại căn hộ.

“Mức thuê khoảng bao nhiêu?” Anh ta vừa lật tập tài liệu vừa hỏi.

Tôi định báo một mức nhỉnh hơn căn tôi đang trả hiện giờ, nhưng khi lén nhìn tập tài liệu, tôi nuốt ngay lời lại. Trong đó toàn ghi mức giá cao hơn rất nhiều.

Thấy tôi không trả lời, anh nhân viên ngờ vực hỏi, “Giá thuê?”

Tôi đâm cuống, buột miệng nói ra một mức giá cao hơn dự tính.

Anh nhân viên dụi lại và từ tốn giở tài liệu.

Mình đang nói cái gì thế? Tôi tự khiển trách. Giờ thì chẳng phải anh ta sẽ tìm một căn hộ mà tôi không trả nổi hay sao? Phải nhanh chóng đính chính...

Nhưng dũng khí của tôi đã biến đi đâu mất. Nếu làm thế người ta sẽ lườm nguýt mất, biết viện có gì để từ chối căn hộ được giới thiệu nhỉ? Tôi

bắt đầu suy ngẫm, định nói dăm ba câu cho hợp lý rồi về. Rốt cuộc mình đến đây làm gì kia chứ?

Anh nhân viên đã tìm thấy một căn phù hợp, liền xoay tập tài liệu về phía tôi.

Tôi ra vẻ quan tâm, nhòai người tới trước.

Hắn ta đã đứng đó.

Tôi không nhận ra hắn đi vào từ lúc nào. Có lẽ hắn đã lướt qua cô gái trẻ đeo kính tròn và rảo bước vào từ trước, trước khi cô ta đóng cửa chính.

Hắn đứng ngay bên cạnh như hóng hớt câu chuyện giữa tôi và anh nhân viên. Tôi không rõ hắn bao nhiêu tuổi nhưng đoán chừng hắn cỡ tuổi tôi, có thể nhiều hơn một chút thôi. Hắn mặc chiếc áo đi mưa màu be và đeo kính râm sẫm màu.

Anh nhân viên máy môi, hắn là định nói với hắn hãy chờ một chút.

Nhưng không kịp, hắn đã hành động rồi. Hắn từ từ rút bàn tay phải khỏi túi áo mưa, giờ ra một khẩu súng đen.

“Náo nhiệt thật! Cấm động đây, nghe tao đây!”

Hắn nói bằng giọng đều đều nhưng rất vang. Tất cả các nhân viên đều nghe thấy, nhưng hắn lấy cái gì ra, hắn nói cái gì thì không ai ngấm ngay được.

Dĩ nhiên tôi cũng thế, nhưng bởi đã chú ý đến cử động của hắn từ đầu nên tôi mau chóng nhận ra chính xác thứ nắm trong bàn tay phải hắn.

Một chị nhân viên đứng tuổi đang nghe điện thoại, hắn chĩa nòng súng về phía chị ta.

“Dập máy đi, nhưng nói cho tự nhiên vào.” Hắn ra lệnh.

Người phụ nữ lắp bắp nói mà không đợi đầu dây bên kia đáp lời, rồi đặt ống nghe xuống.

“Kéo rèm cửa sổ vào.” Hấn ra lệnh cho người đàn ông ở gần cửa sổ. Anh ta luống cuống kéo rèm với điệu bộ như nhún nhảy. Rèm cửa chính thì đã kéo sẵn rồi.

Hấn nhìn tôi, “Mày là khách hàng à?”

Mắt nhìn thứ hấn cầm trong tay, tôi im lặng gật đầu, không thể thốt nên lời. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy súng lục thật. Cái nòng đen bóng ấy có khả năng trấn áp rất cao.

Tên đột nhập nhìn lướt qua tập tài liệu đặt trên quầy, cơ má giãn giãn.

“Xa xỉ quá. Một mình thì một phòng tầm 7m² là được rồi.”

Thì liên quan gì đến mày!

Nếu có dù chỉ một chút dũng khí, tôi đã đáp lại như vậy. Thế nhưng miệng tôi cứng đờ như bị trám hồ, chỉ biết trân trối nhìn hấn một cách sợ sệt.

Đằng sau cặp kính râm kia là đôi mắt vô hồn như mắt cá chết.

“Lùi về sau. Từ từ!” Hấn bảo, và tôi giật lùi. Khởi phải nói, cơ chân tôi cứng đờ, tôi không thể làm gì khác ngoài việc từ từ nhích ra sau, lùi dần đến chỗ bộ sofa, ở đó có người phụ nữ thanh lịch và ông quản lý béo mập đã tái mét mặt.

Tên đột nhập liếc mắt nhìn ông ta, “Mày là quản lý ở đây, đúng không?”

Người đàn ông gật đầu. Hai má phệ rung rung.

“Vậy thì bảo lũ đàn em, gom tiền cho vào cái túi này.” Hấn nhắc cái túi du lịch lớn để bên chân lên mặt quầy.

“Ở đây không có tiền mặt hay gì đâu.” Ông quản lý run run nói.

Tên đột nhập tiến thêm hai ba bước và giơ khẩu súng lục lên, “Ngày mai mày và giám đốc đi mua đất khu nghỉ dưỡng. Chúng mày sẽ cầm theo 200 triệu yên tiền mặt cho lãnh đạo địa phương để chúng tao bọn mày có tiền. Số tiền đó phải sẵn sàng trong két sắt ở đây rồi, tao bảo mày lấy nó ra.”

“Việc đó, làm thế nào...”

“Tao biết nên tao mới đến. Nếu mày hiểu rồi thì thực hiện cho tao! Mất thời gian quá, tao mà sốt ruột là sẽ bắn cái súng này đây.”

Nòng súng hất sang, tôi biết ông quản lý đang nuốt nước bọt.

“Tôi hiểu rồi... Sato, cậu làm theo đi.”

Người đàn ông ở cạnh cửa sổ đứng lên.

Trong khi cái anh tên Sato ấy nhét tiền trong két vào túi, các nhân viên khác đứng giơ tay ôm đầu theo lệnh tên đột nhập.

Hắn đứng áp lưng vào tường, quan sát kỹ hành động của mọi người.

Tôi suy nghĩ rất lung để tìm cách báo động ra ngoài, nhưng không nghĩ được phương án nào cả.

Ở đây chắc là khác với ngân hàng, không có máy thứ như chuông báo động kết nối thẳng đến chỗ canh sát đâu nhỉ. Chỉ còn cách đợi tên cướp rời khỏi rồi cấp tốc báo án thôi. Mà có khi hắn sẽ cắt sạch đường dây điện thoại xong mới đi ấy.

Đang tản mẩn nghĩ, khước mắt tôi chợt bắt được cái gì động đậy. Tôi liếc nhìn, và ngực nổi trống đôn.

Ở khoảng giữa tường và lưng sofa có một cô bé chừng ba hay bốn tuổi đang nấp né. Chắc là con gái của người phụ nữ mặc áo choàng len trắng.

Chị ta đặt tay lên đầu như tên cướp ra lệnh, mắt nhắm nghiền. Chắc vì hoảng sợ nên không nhận ra con gái đã không còn ở bên cạnh nữa.

Từ sau sofa, cô bé vươn cánh tay lên cố mở cửa sổ kính. Cánh cửa không cài.

Nguy hiểm lắm, tôi nghĩ.

Đúng lúc ấy, tên cướp trông thấy.

Cô bé đã mở cửa sổ và đang cố nhào người ra ngoài.

Tên cướp không nói năng gì, chỉ chĩa khẩu súng về phía cô bé, khuôn mặt bất động. Qua đôi mắt vô hồn đó, tôi biết hắn định nhả đạn.

“Nguy hiểm!” Tôi vừa hét vừa lao tới kéo cô bé xuống.

Tôi nghe thấy tiếng hét phát ra cùng lúc với một âm thanh khác nữa. Tôi bị sốc và cảm giác như mình bị thổi bay vì một xung lực lớn khủng khiếp chỉ trong tích tắc, toàn thân nóng bừng tựa bốc hỏa.

Ngay sau đó, ý thức tắt lịm.

Theo chỉ dẫn của tiến sĩ Dogen, tôi bắt đầu quá trình trị liệu lâu dài. Quá trình này được tiến hành trong một căn phòng đơn rộng hơn một căn hộ, và điều dưỡng chính của tôi là Tachibana, cô gái giống nữ diễn viên điện ảnh.

Với cô, cũng như với tiến sĩ Dogen và trợ lý Wakao, tôi đều không hiểu là người như thế nào nên mãi mà không thể nói chuyện thoải mái. Hễ họ đột ngột hỏi gì là tôi lại luống cuống, không trả lời ngay được.

Bạn bè đã từng nhận xét Jun là người có hội chứng lo âu. Khi ký ức quay lại, mĩa mai thay, đến cả hội chứng này cũng đồng thời xuất hiện. Dù vậy, sau vài lần giao tiếp với ba người ở bệnh viện, tôi đã có thể trò chuyện một cách thân thiết.

Cơ thể tôi hồi phục nhanh hơn dự đoán. Năm ngày sau khi tỉnh lại, tôi đã ngồi được, thêm ba ngày nữa thì ăn được đồ ăn bình thường. Bữa ăn ấy thực sự tuyệt vời. Lúc trước họ cho tôi ăn thức ăn lỏng chẳng rõ là gì, vị thì kinh khủng đến mức tôi chỉ muốn nguyên rửa lưỡi mình. Nhưng so với hồi hôn mê toàn phải nạp dinh dưỡng bằng ống truyền thì riêng việc được nuốt bằng miệng hẳn đã là một niềm hạnh phúc.

Có lẽ phần ký ức không gặp trục trặc gì, hiện giờ tôi có thể đọc lại tất cả các số điện thoại của bạn bè mình. Dù không biết mai sau có xảy ra gì chứng gì không, nhưng cảm giác bất an đã biến mất.

Trong phòng bệnh có nhà vệ sinh, nên hầu như cả ngày tôi không cần ra ngoài, trừ lúc đi đo điện não đồ hay đi chụp cắt lớp.

Lần đầu tiên ra hành lang, tôi đã quan sát tỉ mỉ tình hình xung quanh. Nơi này có rất nhiều điểm khác hẳn so với những bệnh viện tôi từng thấy trước đây.

Trừ căn phòng tôi đang điều trị, chẳng có lấy một phòng nào khác trông giống phòng bệnh. Ngoài ra chỉ có thêm phòng phẫu thuật, phòng thí nghiệm, phòng phân tích. Cửa ba phòng này đều đóng kín, ngoài ra không còn cửa nào khác. Tôi nhìn biển ở cửa phòng mình, thấy ghi “Phòng bệnh đặc biệt”. Không hiểu đặc biệt ở đâu.

Một điểm nữa khiến nơi này khác với bệnh viện thông thường chính là ở chỗ nó chẳng có gì thừa thãi. Tôi nhìn khắp xung quanh, không có ghế, không có cây nước uống, trên tường cũng chẳng thấy có lấy dù chỉ một tờ giấy dán. Còn một điều dị thường nữa là, tôi chưa bao giờ trông thấy bóng dáng ai khác ngoài tiến sĩ Dogen và hai trợ lý của ông.

“Nơi này tách biệt với cơ sở chữa trị thông thường anh ạ.”

Lúc trở về phòng bệnh sau khi đo xong điện não đồ, Tachibana vừa đẩy xe lăn vừa nói với tôi, “Ca phẫu thuật của anh là ca đột phá, tầng này là nơi nghiên cứu chuyên sâu cho việc đó.”

“Là viện nghiên cứu trong bệnh viện phải không?”

“Vâng, đúng rồi. Nơi này lắp đặt những thiết bị tân tiến nhất đấy.”

Tachibana có vẻ tự hào vì được làm ở một nơi như vậy.

Về phần mình, tôi không hiểu và cũng không tin nổi làm sao mình lại là đối tượng nghiên cứu quan trọng đến thế.

Sau bữa sáng ngày thứ mười, tôi thổ lộ với Tachibana những điều mình đang bận tâm. Có cả thầy ba điều.

Thứ nhất là về tay tội phạm đã bắn tôi, về sau hắn ra sao?

“Tôi cũng không biết chi tiết, nhưng theo tin trên báo thì hắn chết rồi.”

Tachibana vừa dọn bát đĩa vừa trả lời.

“Chết rồi... Chết thế nào?”

“Sau khi bắn anh thì hắn chạy trốn hết nơi này đến nơi khác, rồi cùng đường. Hình như tự sát vì chẳng còn đường thoát.”

“Tự sát sao?” Tôi nhớ lại gương mặt với biểu cảm trống rỗng của tên cướp. Lúc chết, mặt hắn có méo mó vì khiếp sợ không? Hay vẫn trơ trơ như vậy?

“Nhưng mà, cô Tachibana này,” tôi ngập ngừng nói. “Cho tôi đọc báo được không? Tôi muốn tận mắt xác nhận xem vụ án đã được giải quyết thế nào.”

Tachibana bung khay lên, lắc đầu, “Tôi hiểu tâm trạng của anh, nhưng đề xuất viện đã. Bây giờ các loại giấy tờ in ấn đưa anh xem đều phải được tiến sĩ Dogen kiểm tra.”

“Tôi chỉ đọc tiêu đề thôi.”

“Đều muốn tốt cho anh thôi.” Tachibana gất gồng nói. “Nào bộ nhảy cảm hơn anh tưởng đấy. Vả lại chỉ chịu đựng vài hôm thôi mà.”

Cô ấy đã nói thế, tôi không tiện kỳ kèo nữa.

Việc thứ hai khiến tôi bận tâm là viện phí. Dường như tôi đã được tiến hành đại phẫu rồi được chăm sóc theo chế độ đặc biệt và vẫn sẽ duy trì tình trạng này một thời gian. Tôi chưa rõ chi tiết nhưng có thể đoán được là một số tiền lớn.

“Vâng, chắc là một khoản kha khá đấy ạ.” Tachibana nói ngay.

Quả nhiên, tôi đã chuẩn bị tinh thần. Sống sót được là tốt rồi, kêu ca làm gì tiền nong.

“Về khoản viện phí đó, tôi có thể trả góp không?” Tôi vừa hỏi vừa nhẩm tính xem mỗi tháng mình có khả năng chi trả bao nhiêu. Chắc không còn hy vọng chuyển nhà nữa rồi.

Thế nhưng Tachibana lại mỉm cười, “Anh đừng lo.”

“Đừng lo là sao?” Tôi tròn mắt.

“Chi phí điều trị lần này anh không phải trả. Nhưng cụ thể thế nào thì chưa nói được.” Tachibana đặt ngón trỏ lên môi mình. “Trước hết, tất cả chi phí phẫu thuật được lấy từ ngân sách nghiên cứu của trường đại học. Phẫu thuật thuộc dạng thử nghiệm, vẫn ở giai đoạn nghiên cứu nên như thế cũng phải thôi. Chi phí khám cũng thế. Cho nên anh chỉ cần trả phí nhập viện, tiền ăn và các khoản vặt vãnh. Tuy nhiên, kể cả những khoản này cũng sẽ có người trả giúp anh.”

“Trả giúp tôi?” Tôi buột miệng thốt lên, “Ai vậy?”

“Xin lỗi, nhưng hiện tại chưa thể nói được. Không tốt cho anh.”

“... Không thể tin được, như mơ ấy. Mạnh Thường Quân giấu mặt ư?”
Tôi lắc đầu lẩm bầm. Tôi không nghĩ ra ai là người giúp mình. Họ hàng gia đình tôi, không ai bảo ai đều sống hết sức tần tiện. “Nhưng dù sao cô cũng sẽ cho tôi biết phải không?”

“Đúng thế, một ngày kia.” Tachibana trả lời.

Dẫu sao thì, không phải lo lắng đến viện phí cũng coi như tạ ơn trời đất rồi.

Tôi chuyển sang câu hỏi thứ ba. Ấy là những ngày tôi vắng mặt, xung quanh ra sao? Ví như ở nhà máy. Tôi đã nghỉ dài mà không báo trước nên chắc đã gây nhiều phiền hà cho mọi người.

“Về điểm này anh cũng không phải lo.” Tachibana nói. “Có thông báo cho nhà máy rồi. Người ta cho anh nghỉ phép tới khi xuất viện, nhưng hình như nghỉ không lương.”

“Thế là tử tế lắm rồi. Tôi đang sợ bị cho thôi việc kìa.”

“Không có đâu. Anh gặp nạn là do muốn cứu một cô bé, tôi nghĩ nhà máy sẽ tự hào về anh. Hơn nữa, tác phong làm việc hằng ngày của anh hình như cũng rất được công nhận.”

“Thế hả?”

“Chẳng phải lâu nay anh đều làm việc rất chăm chỉ sao?”

Tôi gãi đầu cười khỏ. Chắc cấp trên hài lòng về tôi lắm đây.

“Các tiền bối toàn bảo tôi chăm chỉ là do non gan, bị cấp trên ‘thuần hóa’.”

“Kìa! Nói năng quá đáng thế.”

“Nhưng không sai đâu. Chẳng phải điều gì cấp trên nói cũng đúng, phải không? Nhưng tôi chưa bao giờ đủ can đảm bảo vệ ý kiến của mình, nói

thật tôi sợ bị mắg. Người ta bảo như thế là hèn nhất phải không? Tôi non gan lắm.”

Vì Jun nhất mà... Đây là câu cửa miệng của mẹ.

“Chăm chỉ làm việc chẳng có gì xấu cả. Với lại, người hèn nhất sẽ không liều mạng để cứu một đứa bé đâu. Anh hãy tự tin lên. Nhà máy hẳn phải đánh giá tốt về anh nên mới có đãi ngộ như thế chứ.”

Tôi gật đầu. Lâu lắm rồi tôi mới nghe người ta khen ngợi mình.

“Nhân tiện, có được thăm bệnh không, cô Tachibana?” Tôi hỏi.

Tachibana lại sầm mặt. “Vẫn chưa được phép, vì còn nhiều vấn đề lắm.”

“Gặp một chút thôi mà? Tôi muốn cho mọi người thấy mình đã khỏe lại.”

“Xin lỗi anh, nhưng chưa được. Có lẽ tự anh không nhận thấy, nhưng anh đang trong giai đoạn vô cùng quan trọng đấy. Bây giờ mà để kích động thì các phân tích sẽ thiếu chính xác. Nói cách khác, đây là một việc rất nguy hiểm.”

Tôi nín lặng. Tachibana lại tiếp tục, “Việc từ chối thăm bệnh còn có một mục đích nữa. Tôi chưa thể nói chi tiết, nhưng tình hình hiện tại của anh như thế nào là điều cả thế giới này đang dõi theo đấy. Giờ mà cho phép thăm bệnh, chắc đông đảo phóng viên sẽ ập vào. Làm sao điều trị được nữa?”

“Phóng viên sẽ ập vào ư?” Tôi nhìn vào mặt cô. “Rùm beng đến vậy á hả? Tôi chỉ bị bắn trúng đầu ở một vụ cướp thôi mà, không phải sao? Tất nhiên đây là một sự cố lớn đối với tôi, nhưng đâu ảnh hưởng gì đến công chúng, nói gì đến việc thế giới dõi theo.”

Tôi đang nói nửa chừng, Tachibana đã chậm rãi lắc đầu, “Anh không

biết đâu, việc anh còn sống tươi tốt và nói chuyện rành rọt với chúng tôi thế này có ý nghĩa lớn lao lắm đấy. Một ngày kia anh sẽ hiểu hết thôi.”

“Một ngày kia ư?”

“Kiên nhẫn thêm chút nữa.” Trợ lý Tachibana nói bằng giọng dịu dàng như thể dỗ trẻ con.

Tôi chẳng biết làm gì khác ngoài thở dài, “Vậy thì hãy đồng ý một nguyện vọng của tôi đi. Cho tôi chụp một tấm ảnh mình mạnh khỏe và gửi cho bạn được không? Còn nữa, tôi muốn gửi kèm theo một bức thư ngắn nếu được.”

Tachibana đưa tay phải đỡ má, tay trái nắm cùi chỏ tay phải, nghĩ ngợi một lát rồi nghiêng mặt gật đầu.

“Có lẽ vụ ảnh ọt thì được, nhưng chúng tôi phải tìm hiểu thân thể của người bạn ấy đã. Còn về thư từ, để tôi trao đổi với tiến sĩ Dogen xem sao.”

“Tôi mong là được.”

“Anh đừng kỳ vọng nhiều quá nhé. Vì hiện tại cơ thể... à không, vì hiện tại bộ não anh, đã chẳng phải của riêng mình anh nữa rồi.”

Tachibana bảo rằng thế giới đang đổi theo, nhưng tôi chẳng ngại thơ đến mức tin ngay được. Hai mươi năm trước tôi đã biết mình không có số nổi tiếng rồi. Nhìn chung tôi sợ đứng trước đám đông và hợp với việc sống một cách bình thường lọt thỏm giữa biển người hơn.

Vì Jun nhất.

Không biết đã bao nhiêu lần tôi nghe bố mẹ nói câu này, đặc biệt là bố. Dường như ông luôn cảm thấy không hài lòng về tôi.

Bố đã bồn ba từ khi còn trẻ và xoay sở mở một văn phòng thiết kế nhỏ.

Chắc là vì thế ông mới đòi hỏi con trai phải có khả năng sinh tồn như mình. Mỗi lần tôi bị trẻ con hàng xóm bắt nạt trở về, ông đều mắng mỏ ầm ĩ.

Có lần, bố bắt tôi leo lên một cái cây to gần nhà. Tôi leo cây rất tệ, nhưng vì sợ bị mắng nên đã leo lên được thật. Trong lúc tôi trèo xuống, đến chỗ một chạc cây lớn, bỗng nhiên bố bảo, “Mày nhảy từ đó xuống đi.”

Tôi làm sao dám nhảy, nên cứ bám riết lấy cành cây mà khóc. Bố dang rộng hai tay và nói sẽ đỡ nên tôi nhảy thoải mái đi, nhưng tôi cứ khóc tu tu.

Đúng lúc ấy, mẹ chạy tới bảo, “Anh sao vậy? Nguy hiểm như thế kia. Chắc chắn Jun không làm được đâu.”

Bố lặng thinh, vẫn dang hai tay, nhưng một lát lại chậm chậm buông tay xuống, ông quay gót đi về nhà, tôi tiếp tục khóc và tự hỏi tại sao bố lại thế.

Lên cấp ba, tôi bắt đầu vẽ tranh. Bố càng thêm khó chịu, bảo thanh niên thì nên năng nổ hoạt động bên ngoài, thậm chí còn nói có làm dăm ba việc xấu cũng không sao. Tôi chưa thấy cha mẹ bình thường nào dạy con như thế cả.

Không được đâu, vì Jun nhát mả.

Bấy giờ mẹ hay nói vậy, và bổ sung, “Nghiêm túc hiền lành là ưu điểm của đứa trẻ này.”

Bố lại càng khó chịu.

Khi tôi học lớp mười hai, bố qua đời do xuất huyết dưới màng nhện[Ⓢ]. Lao động cường độ cao, chết do lao lực, bác sĩ nói. Quả thật bố là người lúc nào cũng làm việc.

Tôi vốn muốn thi vào trường mỹ thuật, nhưng đành phải thay đổi hướng đi vì bố chẳng để lại được bao nhiêu tiền bạc. Mẹ bảo sẽ đi làm nuôi tôi, nhưng đời nào tôi ỷ lại như thế được.

Có thể học tiếp, còn được lĩnh lương... Bị thu hút bởi những điều kiện có lợi ấy, tôi thi vào trường trung cấp nghề liên kết với nhà máy đang làm hiện giờ. Ngoài tranh vẽ, tôi cũng có đam mê với máy móc nữa.

Thời gian học của trường nghề cũng là bốn năm giống như đại học. Cho đến thời điểm ấy, mọi thứ đều trôi chảy, nhưng tôi chẳng làm gì được với việc mẹ lên cơn đau tim.

Một ngày nọ từ trường trở về thì thấy mẹ ngã vật trong bếp. Tôi biết, thế là từ nay chẳng còn ai bảo vệ mình nữa. Tôi đã khóc vật khóc vã trong rất nhiều ngày.

“Đừng cố quá, cứ sống đúng như con người mình thôi.” Đây là lời mẹ khuyên lúc sinh thời. Mẹ rất hiểu tôi.

Những năm tháng tiếp theo tôi quyết định sống như mẹ dặn, một cuộc sống bình thường, không có gì nổi bật, phù hợp với bản thân mình.

Tối hôm đó, tiến sĩ Dogen cùng trợ lý Wakao đến phòng tôi. Khác với những buổi thăm khám thường lệ, ông ôm theo một tập tài liệu lớn. Tôi hơi hồi hộp.

“Sao rồi? Cậu cảm thấy thế nào?”

“Tôi thấy bình thường.”

“Ừ.” Tiến sĩ gật đầu, kéo một chiếc ghế đến bên giường và ngồi xuống.

“Hôm nay tôi muốn kiểm tra một chút để xem chức năng não đang phục hồi ở mức nào rồi.”

“Tôi nghĩ rằng mình đang phục hồi rất tốt.”

“Đúng thế nhỉ? Tôi đã nghe Tachibana báo cáo rồi, tình trạng phục hồi của cậu khá khả quan, nhưng tổn thương não cậu ở mức không thể hình

dung nổi. Vậy nên chúng ta phải cực kỳ thận trọng.”

Tiến sĩ mở tập tài liệu trên đầu gối.

“Đầu tiên tôi sẽ hỏi họ tên cậu, sau đó là tuổi tác và địa chỉ. Có lẽ cậu muốn bảo những điều này ai chẳng biết, nhưng cậu có nắm rõ về bản thân mình hay không là điều rất quan trọng.”

“Tôi sẽ không bảo thế đâu. Tôi là Naruse Junichi, 24 tuổi, địa chỉ là...”
Tôi trả lời lưu loát.

Sau đó tiến sĩ hỏi về gia đình, về xuất thân, và tôi kể về bố mẹ mình. Phía sau lưng bác sĩ, Tachibana sụp mắt xuống. Quả là cô gái tế nhị.

“Cậu đã nói là cậu từng muốn trở thành họa sĩ nhỉ.”

“Đúng thế. Bây giờ tôi vẫn thích vẽ tranh.”

“Ồ, bây giờ vẫn thích sao?” Khuôn mặt tiến sĩ Dogen trở nên đặc biệt thích thú.

“Hầu hết thứ Bảy và Chủ nhật tôi đều vẽ vì công ty tôi được nghỉ.”

Trong nhà tôi bây giờ, chắc còn bày toan vẽ.

“Cậu vẽ những gì?”

“Vẽ đủ thứ. Gần đây tôi chủ yếu vẽ tranh chân dung.”

Và người mẫu lúc nào cũng giống nhau.

“Hừm.” Tiến sĩ Dogen hơi nhồm dậm, rồi ngồi lại và đưa lưỡi liếm môi.

“Bây giờ thì sao? Còn muốn vẽ không?”

“Dạ muốn.” Tôi trả lời một cách rõ ràng.

Các câu hỏi cứ thế tiếp tục.

Cuối cùng tôi làm bài kiểm tra viết IQ, dạng bài kiểm tra khả năng tính toán và ghi nhớ. Tôi cảm thấy trí tuệ mình chẳng thay đổi gì so với trước

lúc gặp tai nạn.

“Cậu vất vả rồi. Hôm nay đến đây thôi nhé.” Tiến sĩ kẹp câu trả lời của tôi vào tập tài liệu rồi đứng lên. Sau đó ông nhìn xuống tôi như thể nhớ ra. “Việc cậu muốn gửi ảnh và thư cho bạn cậu tôi đã nghe Tachibana nói. Tôi đồng ý.”

“Cảm ơn ông.” Ngồi trên giường, tôi cúi đầu.

“Người bạn mà cậu nói.” Tiến sĩ Dogen rút một mảnh giấy ghi chú trong túi áo blouse, “Hamura Megumi, là con gái phải không?”

“Đúng ạ,” Tôi cảm thấy mặt mình nóng ran.

“Thảo nào! Thật ra sau khi cậu được đưa vào đây, hình như mỗi sáng đều có một cô gái đến quây lể tân hỏi thăm tình hình. Có lẽ là cô gái ấy chẳng.”

“Chắc vậy.”

“Tôi muốn nói một điều,” tiến sĩ Dogen nhìn tôi bằng ánh mắt nghiêm khắc hơn lúc nãy. “Các hoạt động của cậu ở giai đoạn hiện tại cần được lưu trữ để làm tài liệu. Kể cả thư cậu viết cũng phải giữ lại, chỉ gửi bản photocopy cho bạn cậu thôi.”

“Bắt tôi công khai thư từ á?” Tôi kinh ngạc cao giọng.

“Chúng tôi sẽ không công khai.” Ông tiến sĩ khẳng định. “Chúng tôi chỉ muốn lưu trữ nó như dữ liệu của mình và không để ai xem cả. Đến thời điểm không cần nó nữa, chúng tôi sẽ hủy đi trước sự chứng kiến của cậu.”

Tôi lần lượt nhìn mặt từng người, lòng ngạc nhiên vô cùng. Tuy vậy, cả ông tiến sĩ lẫn hai trợ lý đều có vẻ sẽ không thay đổi suy nghĩ.

“Đành vậy.” Tôi nhún vai. “Nhưng các vị có thể gửi bản gốc cho cô ấy không? Gửi cho cô ấy bản photocopy thì có hơi...”

Tiền sĩ Dogen nhìn trợ lý Wakao, rồi gật đầu với tôi, “Được rồi, chúng tôi nhượng bộ.”

Hai người cùng ra khỏi phòng, ngay sau đó Wakao quay trở lại, cầm theo chiếc máy ảnh kỹ thuật số, chắc định chụp ảnh tôi.

“Chẳng mấy khi chụp ảnh.” Anh ta cho tôi mượn chiếc máy cạo râu điện.

May quá. Chứ cứ để mép và hai bên má sờ thấy ram ráp thì tôi sẽ rất bứt rứt, không thể tập trung được.

Xong vụ cạo râu, chúng tôi chuyển qua màn chụp ảnh. Wakao chụp mấy tấm đơn giản rồi để tôi chọn tấm ưng ý. Thật ra tấm nào cũng như tấm nào. Trông tôi trong những tấm ảnh không có vẻ gì là bệnh nhân. Thật nhẹ cả người.

“Bạn gái cậu đây hả?”

Wakao hỏi trước khi ra khỏi phòng, giọng điệu hoàn toàn tự nhiên, cho nên tôi cũng trả lời như thể việc đó chẳng có gì cả.

“Đúng thế.”

Sau đó, Tachibana mang đến một tấm bưu thiếp và một cái bút bi. Cô dặn nếu tôi viết trong tối nay và đặt trên giường ngủ thì lần tới Megumi đến cô ấy sẽ trao cho Megumi.

Đợi cho tiếng bước chân Tachibana xa hẳn rồi, tôi với lấy bưu thiếp và cây bút ở đầu giường.

Được liên lạc với Megumi là mừng rồi. Megumi hẳn lo cho tôi lắm, nhận được thư tôi chắc em sẽ xoay vòng như trẻ nhỏ. Mới tưởng tượng ra cảnh ấy thôi, tim tôi đã đập rộn ràng.

Tôi gặp Hamura Megumi lần đầu tiên cách đây hai năm. Tình cờ em đến làm ở tiệm họa cụ tôi thường ghé. Dù không thể bảo là xinh đẹp, nhưng ở Megumi toát ra khí chất khiến không gian xung quanh trở nên ấm áp.

Tôi hồi hộp, chỉ muốn nói chuyện với em theo cách khác chứ không phải theo kiểu khách hàng và nhân viên tiệm. Song tôi chưa hẹn hò ai bao giờ nên đến cả việc mời em đi uống nước tôi cũng chẳng làm được. Có hết sức cũng chỉ là nấn ná lại tiệm lâu hơn, mua thật nhiều đồ lặt vặt linh tinh. Mua càng nhiều món thì thời gian đối diện nhau ở quầy thanh toán càng lâu.

Người bắt chuyện trước là Megumi.

“Anh đang vẽ tranh gì thế?” Em hỏi.

Trong cơn phấn khích, tôi cuống quýt kể với em về bức tranh hoa tôi mới bắt đầu, rằng không biết mình có diễn tả được hết ý muốn vẽ không nữa. Em bèn bảo rất muốn xem nó.

“Vậy lần tới tôi mang đến nhé.” Thu hết quyết tâm, tôi nói.

“Thật ư? Em rất mong ạ.” Megumi chấp tay trước ngực. Ngày hôm đó tôi trở về nhà, hai nách áo phong ướt đầm mồ hôi. Tôi ngất ngây vì đã gần gũi được với em.

Hôm sau, tôi phấn khởi cầm tranh đến tiệm họa cụ. Nhưng chưa kéo cửa kính đã thấy tình hình bên trong. Megumi đang nói chuyện với một thanh niên có vẻ là sinh viên đại học. Thái độ em không giống nhân viên tiệm đối với khách hàng, trông thân thiết hơn cư xử với tôi hôm trước nhiều.

Tôi không vào tiệm nữa mà về thẳng căn hộ. Tôi ném tranh sang một bên và nằm xuống, chán ghét sự ngốc nghếch của chính mình.

Không phải cô ấy thân thiện với mỗi mình tôi, với ai cô ấy cũng ân cần như vậy hết. Nếu thấy tôi nghiêm túc cầm tranh đến thì dù không nói ra miệng, chắc cô cũng thấy khó xử.

Trước đây cũng từng có trường hợp tương tự rồi. Chỉ cần người ta thân thiết một chút thôi là tôi sẽ làm quá lên và ảo tưởng rằng đối phương đang có tình cảm với mình.

Bất cứ khi nào vỡ lẽ nó là thiện chí đơn thuần hoặc xã giao, tôi đều rơi vào trạng thái ghét bỏ chính mình và bị tổn thương.

Rất lâu về sau tôi không đến tiệm họa cụ đó nữa, tôi sợ gặp Megumi.

Chúng tôi giáp mặt nhau lần thứ hai không phải ở tiệm mà ở trên xe buýt. Tôi nhận ra em ngay, nhưng bụng bảo dạ em chẳng nhớ mình đâu nên không gọi, thế mà chính em lại lách qua đám đông đến gần tôi.

“Dạo này không thấy anh, anh bận lắm ă?” Megumi hỏi.

Thấy em nhớ ra mình, tôi đâm lúng túng.

“À, không...” Lời lẽ tôi lộn xộn cả lên.

Em tiếp tục, “Bức tranh vẽ hoa ấy, anh chưa hoàn thành à?”

Á! Tôi thâm thốt lên.

Em tiếp tục nhìn tôi, “Chẳng phải lần trước anh bảo sẽ mang tới à? Em đã rất háo hức nhưng mãi không thấy anh đến nên em nghĩ chắc anh chưa hoàn thành.”

Tôi nhìn vào mắt em, nghĩ bụng quả là cô gái đáng yêu. Không phải em nói bừa. Tôi thấy xấu hổ vì đã không tin vào thiện chí của em. Tôi bèn đáp vẽ xong rồi, Megumi liền tỏ ý muốn xem nó. Ngay lập tức tôi rủ em về căn hộ của mình.

“Ôi, như vậy được không ă?” Megumi vui mừng.

Diễn biến tựa như một giấc mơ. Hamura Megumi đến nhà tôi xem tranh và tấm tắc khen ngợi. Tôi những muốn ôm ghì lấy em, nhưng không thể, đành ngồi ở chỗ xa em nhất, ngắm em, thỏa mãn như thể có được tác phẩm nghệ thuật tuyệt vời nhất trên đời.

Sau lần đó, hễ vẽ xong tranh tôi đều cầm đến cho Megumi xem. Cũng không phải do rất tâm đắc với tác phẩm hay gì, chỉ là tôi vô cùng vui sướng khi thấy Megumi tỉ mỉ xem tranh rồi đưa ra đánh giá.

“Anh Naruse có vẻ thích hoa và động vật.”

Có lần Megumi nhận xét như thế. Vì tranh tôi đưa em xem toàn là chủ đề này. Tôi bèn nói thật ra tôi rất thích vẽ người.

“Người ư?”

“Đúng thế, nhưng không có ai làm mẫu cho anh hết.” Tôi nhìn Megumi bằng ánh mắt hy vọng và chắc hẳn em biết tôi đang chờ đợi điều gì. Bằng chứng là em chun sống mũi lăm lăm tằm tằm nhang, cười hỏi. “Người không xinh đẹp có được không anh?”

Tôi bảo, “Không xinh đẹp càng tốt.”

Em cắn môi dưới, dịu dàng liếc tôi, “Anh nói vậy chẳng phải khiến em khó ứng xử rồi hay sao?”

Sau hôm đó, hễ tan làm là Megumi đến làm mẫu cho tôi. Tuy bảo là vẽ tranh, nhưng những giờ phút bên nhau mới là điều tôi trân trọng. Chúng tôi tâm sự với nhau chuyện của mình. Megumi nói rằng cha mẹ em ở quê còn em đã đi đến Tokyo, mong muốn trở thành nhà thiết kế nhưng rồi nhận ra mình chẳng có tài năng gì cả nên từ bỏ. Dù vậy em không thích được cha mẹ bao bọc nên đã tự đi làm nuôi thân.

“Em từ bỏ giấc mơ trở thành nhà thiết kế rồi sao? Em vẫn còn trẻ mà.”

Tôi nói. Megumi cười buồn bã.

“Còn trẻ nhưng chẳng có chút ý tưởng nào mới mẻ nên em đã bỏ cuộc.”

“Anh nghĩ rằng sự mới mẻ không phải là tất cả.”

“Không sao, kể cả anh không an ủi thì em cũng biết từ lâu rồi. Mọi phương diện đều dưới mức trung bình. Chẳng có gì nổi bật, chẳng có ưu điểm đặc biệt nào.”

“Em nổi bật mà, nói chuyện với em rất vui.”

Tôi định tán dương những ưu điểm của Megumi, nhưng nhận ra rằng như thế không khác gì tỏ tình, nên tôi đỏ mặt. Có lẽ em cũng hơi xấu hổ, sau đó em nói với tôi rằng, “Cảm ơn anh. Anh Naruse hiền lắm, em rất thích.”

Mặt tôi đỏ bừng lên.

Tôi đã dốc toàn lực tái hiện lên khung tranh sự quyến rũ mà mình cảm nhận được ở Megumi. Việc lột tả chân thực và đẹp đẽ những nốt tàn nhang, đặc trưng quyến rũ của em, là một việc đặc biệt khó.

Điều kiện của em là không vẽ khỏa thân, nên tôi tuyệt đối chấp hành.

Một tháng kể từ khi đến căn hộ của tôi lần đầu, Megumi cởi quần áo lót ngay sau khi nghe tôi tỏ tình.

Dĩ nhiên chúng tôi đã làm tình với nhau, tôi thậm chí chưa có cả kinh nghiệm hôn, nhưng tôi tự tin rằng vì Megumi thì tôi sẽ suôn sẻ hết. Chúng tôi yêu nhau trong căn phòng ngổn ngang họa cụ.

Tám thân em hiện lên trong tâm trí tôi. Đôi chân dài là điểm khiến em tự hào.

Đột nhiên, tôi nhận ra mình bắt đầu căng nơi đứng quần. Khả năng tình dục là điều mà ông tiến sĩ vẫn chưa kiểm tra, nhưng chắc không cần thiết

nữa. Tôi cầm bút và suy nghĩ một lúc rồi viết dòng đầu tiên lên tấm thiệp.

Chào em!

Anh vẫn khỏe.

Ghi chép của Dogen (3)

Thứ tư, 11/4.

Chúng tôi đã thực hiện các bài kiểm tra trí tuệ và tâm lý. Trí tuệ của người nhận thuộc vào loại xuất sắc, dù còn phải xem diễn biến về sau, nhưng hiện tại không có vấn đề gì cả. Kết quả của bài kiểm tra tâm lý cũng khá ổn, tuy nhiên lại thấy có một số điểm bất thường không thể phân tích được. Chúng tôi sẽ tiến hành kiểm tra bổ sung thêm.

Ngoài ra, người nhận đã viết đôi dòng mô tả đời sống cá nhân với nội dung thông báo tình hình gần nhất cho cô bạn gái. Câu cú ngắn gọn, rõ ràng, lượng thông tin phong phú, hơn nữa rất liền mạch, lưu loát, không có chữ nào sai nghĩa hay bỏ sót chữ. Có thể đánh giá rằng khả năng viết lách rất tốt.

Chúng tôi đã chụp chân dung người nhận bằng máy ảnh kỹ thuật số và bảo cậu ấy tự chọn lấy một tấm ưng ý trong số sáu tấm. Cậu ấy chọn một tấm chụp từ đằng trước, phô góc mặt hơi chếch về bên trái. Chúng tôi sẽ lấy nó làm dữ liệu phân tích tâm lý.

Vào tuần thứ ba sau khi lấy lại ý thức, tôi choàng tỉnh vì ác mộng đêm khuya. Trong mơ, tôi bị tên đàn ông với đôi mắt cá chết đó bắn thủng trán. Đây là lần thứ ba tôi gặp ác mộng như thế kể từ lúc ký ức về vụ việc sống dậy.

Hai lần trước, lúc bừng tỉnh tôi không nhận ra ngay mình đang ở đâu. Mơ cảm thấy bản thân đang ở một nơi là lạ, nhưng không biết là nơi nào, lại phải mất một lúc định vị xem tại sao lại ở một nơi như thế.

Và hôm nay, triệu chứng này trở nặng hơn. Tôi là ai? Trong khoảnh khắc tôi không biết nữa. Tôi ôm đầu, vùi mặt vào gối. Tâm trí tôi toàn những mảnh ký ức rời rạc không thể lý giải. Rồi chúng từ từ định hình.

Chẳng mấy chốc ký ức ủa về. Tôi nhớ lại những chuyện liên quan đến bản thân mình, nhưng đồng thời cũng có cảm giác kỳ quặc. Dường như các cảm nhận của tôi không còn như hôm qua nữa.

Tôi ngồi thẳng dậy, từ lưng đến mông ướt sũng mồ hôi. Bộ pyjama lạnh lẽo. Tôi ra khỏi giường, lấy đồ để thay trong hộp carton nơi góc phòng. Tachibana dặn tôi rằng quần áo lót đặt ở đó.

Sau khi thay quần áo, cảm giác khó chịu trên người không còn, nhưng tâm trạng chẳng tốt lên bao nhiêu. Lồng ngực nghèn nghẹn như thể có một lớp đất sét bao phủ trái tim, và kỳ lạ là tất cả các tế bào trong cơ thể nào

động đến mức làm tôi bồn chồn.

Cổ họng khô khốc, nhưng tôi không muốn vươn tới bình nước để ở đầu giường. Tại sao tự nhiên tôi muốn uống cà phê lon? Hiện tượng này lạ quá. Cà phê lon sao? Trước giờ tôi không mấy khi uống loại này, cũng không đặc biệt yêu thích gì. Ấy vậy mà giờ lại tự nhiên muốn uống. Tôi lục túi cái quần đang treo trên giá, trong túi có ví đen, đúng như hôm tôi đến văn phòng bắt động sản kia.

Ra gần cửa, tôi vô tình liếc vào tấm gương chỗ bồn rửa, và bất thần giật mình. Tấm gương phản chiếu hình ảnh một người tôi chưa từng nhìn thấy. Tôi bất giác giật lui.

Cùng lúc, người trong gương cũng giật lui. Tôi cử động tay. Hấn hành động tương tự. Tôi vuốt mặt, hấn cũng vuốt mặt, bằng bàn tay ngược hướng tôi.

Tôi bước đến gần, nhìn kỹ người trong gương. Mặc dù tôi vẫn nghĩ ấy là một người xa lạ, nhưng trong lúc chăm chú nhìn, tôi đã hiểu ra rằng đó là mình. Ra vậy, thì ra đây chính là khuôn mặt của tôi. Không có gì đáng sợ cả, chẳng phải sao? Tại sao tôi lại mất thời gian đến vậy để công nhận vẻ ngoài của mình?

Tôi bình tâm lại, cầm tiền lẻ rồi nhẹ nhàng mở cửa và thăm dò tình hình bên ngoài. Hành lang tối om vì chỉ còn vương lại những tia sáng yếu ớt của chế độ đèn ngủ, cũng chẳng có dấu hiệu nào cho thấy có trực ban. Tôi lặng lẽ luồn ra khỏi phòng.

Tầng này không có máy bán đồ uống tự động, không có gì cả. Minh thử xuống dưới xem sao, tôi nghĩ.

Mặc dù có thang máy nhưng lại hiển thị dừng hoạt động.

Bên cạnh có cầu thang bộ.

Ấy vậy mà mới được mấy bước tôi đã phải đứng sững lại vì vấp phải cửa cuốn chặn kín lối ra cầu thang. Tôi nhìn quanh. Không thấy công tắc đóng mở cánh cửa.

Tôi quay lên và chạy sang đầu kia hành lang. Tôi biết ở đó có lối thoát hiểm. Tôi kéo nắm đấm cửa, nhưng nó không xê dịch. Tôi ngược lên trên và thấy cánh cửa đã được cố định bằng dụng cụ kim loại.

Cái quái gì vậy? Tôi đá vào cánh cửa, thế này mà có hỏa hoạn xảy ra thì làm sao thoát được?

Tôi quay lại thang bộ lần nữa, thử đi lên trên. May là ở đây không có cửa cuốn.

Đây là lần đầu tiên tôi tới tầng khác, hành lang tầng này cũng chẳng có gì cả. Dù không hy vọng gì vào cà phê lon nữa, tôi vẫn tiếp tục bước đi.

Phía trước có hai phòng cá nhân. Có lẽ tiến sĩ Dogen và các trợ lý của ông ngủ lại đây. Tôi biết rằng thời gian này họ hầu như không về nhà.

Thấy cánh cửa căn phòng đối diện mở hé, tôi tiến lại gần, hít một hơi thật sâu rồi đi vào. Tôi lần tay trên tường tìm công tắc, bật lên, và chìm trong ánh sáng trắng chói chang.

Chính giữa phòng đặt một cái bàn lớn, trên đó sắp xếp rất nhiều dụng cụ đo. Dọc tường là các kệ thuốc và tủ đứng. Có những kệ trông như tủ bếp, nhưng bên trong không phải ly cốc, mà là cốc mỏ và chai lọ dùng cho thí nghiệm.

Tôi bật kê kê, vì nhìn thấy tủ lạnh. Loại tủ lạnh cỡ đại nằm cánh kê ro ro chứng tỏ đang hoạt động. Dù không có cà phê lon đi chẳng nữa, thì chắc cũng có nước ép, thậm chí bia. Biết đâu Wakao lại uống được bia

rượu.

Tôi nuốt nước bọt tiết ra trong miệng, háo hức mở một cánh tủ lạnh và bất giác cười toét trước những chiếc lon nhỏ sắp bên trong. Nhưng chẳng mấy chốc, tôi nhận ra mình nhầm. Nhãn lon cà phê sẽ không viết mấy thứ như công thức hóa học này.

Mở các cánh khác cũng thế, bên trong lổc nhóc chai thuốc và ống nghiệm chứa chất lỏng không rõ là gì nữa. Sau cùng, tôi mở cánh tủ lạnh ngoài cùng, trên dưới để hai bình thủy tinh lớn cỡ két sắt mini, đựng chất lỏng màu xám. Nhìn kỹ thì thấy bập bênh mấy thứ trông như miếng thịt. Tôi trân trối nhìn. Đến khi hiểu ra là cái gì, cơn buồn nôn trào lên.

Đó là não, những mẫu não người trắng toát, giống quả bóng cao su tã toi. Cái hình thù đặc biệt đó, không thể nhầm đi đâu được.

Trên bình thủy tinh có dán nhãn giấy. Tôi kìm cơn cuộn cuộn ở dạ dày lại, chăm chú đọc. Thấy viết “Người hiến #2” bằng bút dạ.

Tôi nhìn sang bình còn lại. Cái này cũng thế, nhưng mẫu thịt lênh bênh bên trong khá nhỏ, nhãn ghi “Người nhận NJ”.

NJ?

Gì đây? Tôi nghĩ. Cùng lúc, chữ cái in hoa tên tôi hiện lên trong đầu. Chỉ tích tắc, ngực tôi cuộn lên. lần này không nhìn được nữa, tôi nôn tóa ra sàn.

Tôi đóng cửa tủ lạnh và tháo chạy khỏi căn phòng. Phóng xuống cầu thang, lao qua hành lang và trở về cái ổ được gọi là “Phòng bệnh đặc biệt” của mình. Tôi lăn ra giường nhưng mãi mà không ngủ nổi. Tôi thao thức nghĩ về mình và não của mình đến tận sáng.

NJ. NARUSE JUNICHI.

Cái mẩu thịt đó là não của tôi ư?

Nếu não tôi đang ở trong bình thủy tinh đó thì bây giờ, não trong đầu tôi rốt cuộc là của ai?

Sáng hôm sau, Tachibana đến sớm, bảo rằng tiến sĩ Dogen cho gọi tôi.

“Hình như là có chuyện quan trọng đây ạ.” Khuôn mặt cô tươi cười đầy ngụ ý.

Chúng tôi ra hành lang, Tachibana im lặng bước đi. Tôi đành đi theo. Tachibana dừng chân trước phòng phân tích, đưa tay gõ cửa.

Giọng ông tiến sĩ vang lên, “Vào đi.”

Đây là lần đầu tiên tôi vào phòng phân tích. Phòng này không phải nơi tiến hành kiểm tra hay điều trị gì, mà là phòng xử lý dữ liệu thu thập bằng nhiều phương pháp. Máy tính và các thiết bị khác chiếm bảy phần căn phòng, ba phần còn lại đặt bàn và giá sách. Tiến sĩ Dogen đang hí hoáy viết ở chiếc bàn phía trong.

“Tôi xong ngay đây. Cậu ngồi đi, chờ tôi.” Ông vừa viết vừa nói.

Tôi nhìn quanh, thấy chiếc ghế gấp dựng cạnh tường thì mở ra, và ngồi xuống.

“Thưa thầy, còn em thì sao ạ?”

“À, em cứ ra đi.” Ông tiến sĩ trả lời.

Tôi quan sát căn phòng, xem có phát hiện ra thứ gì liên quan đến bản thân không. Nhưng chỉ thấy la liệt giấy với những con số chẳng rõ nghĩa dán trên tường, không có manh mối nào cả.

Tôi chờ đến gần mười phút, tiến sĩ lẩm bẩm, “Rồi, xong.” Sau đó ông

cho các tài liệu đã viết vào một phong bì lớn màu nâu, cẩn thận dán miệng phong bì lại, mỉm cười nhìn tôi.

“Tài liệu tôi gửi cho bạn ở Mỹ, một người đàn ông đáng tin cậy, cố vấn tuyệt vời của tôi.”

“Tài liệu liên quan đến tôi sao?”

“Chuẩn đấy.” Ông xoay ghế lại phía tôi. “Cậu lại gần đây.”

Tôi nhấc ghế lên bằng cả hai tay, nhích đến trước mặt tiến sĩ trong khi móng vẫn dính vào ghế.

“Vâng,” ông xoa xoa tay. “Trước hết, tôi sẽ hỏi về mục đích của cậu. Bạn đem cậu muốn tìm gì hả?”

Tôi ngả người ra lưng tựa ghế, nhìn chăm chăm vào mặt ông, “Ông biết à?”

“Trước cửa tủ bảo quản lạnh có dấu vết của cậu.”

Là bãi nôn.

“Xin lỗi vì đã làm bẩn sàn.”

“Cậu xin lỗi Tachibana thì hơn. Người dọn dẹp là em ấy mà.”

“Tôi sẽ xin lỗi cô ấy.” Tôi gạt đầu và ngồi nhích sát ra sau hơn. “Tôi rời khỏi phòng vì tôi khát, tôi muốn uống cà phê lon nên ra ngoài tìm máy bán hàng tự động.”

“Cà phê lon ư?” Ông tiến sĩ làm mặt hoài nghi.

“Vâng. Tự dưng đêm qua, không hiểu sao tôi muốn uống...”

“Hừm.” Tiến sĩ đan các ngón tay vào nhau, “Nhưng ở đây không có nhỉ?”

“Không có. Đừng nói máy bán hàng tự động, mà cái gì cũng... cả cửa

ra cũng không.”

“Cửa ra?”

“Đúng vậy. Thang máy ngừng hoạt động, cửa cuốn chỗ cầu thang kéo kín còn cửa thoát hiểm bị cố định. Tại sao chúng đều rơi vào tình trạng đó? Tôi không hiểu.”

Tôi nói bằng giọng hết sức dữ dội, ông tiến sĩ cong môi lên như thể bối rối. Song chỉ tích tắc, ông đã lấy lại vẻ ôn hòa và nói như dỗ dành.

“Về chuyện này, cần giải thích từ từ, nói cho lớp lang. Nhưng mở đầu hơi khó. Thật ra sắp tới cũng sẽ phải nói với cậu hết, nhưng cụ thể là lúc nào thì cần cân nhắc.”

“Thôi được rồi.” Tôi giục. “Ông nói hết ra đi, từ khi bắt đầu. Tôi bị thương thế nào, tình trạng ra sao, và còn...” Tôi nuốt nước bọt rồi tiếp tục. “Não của tôi nữa...”

“Ừm,” tiến sĩ Dogen cúi xuống. Ông đan hai tay vào với nhau, rồi buông ra, và lại nhìn tôi, “Cậu mở xem tủ bảo quản rồi à?”

“Xem rồi.” Tôi trả lời. “Cả cái bình có chữ cái viết tắt NJ nữa.”

“Tôi đã bảo là đừng đặt chữ viết tắt đấy mà!” Tiến sĩ Dogen tặc lưỡi, “Cứ để người nhận là đủ, chứ NJ thì trên đời đâu còn ai ngoài cậu, phải không? Wakao chuyên đời tử mĩ đến quái đản.”

“Người nhận là sao?” Tôi hỏi, “Ông giải thích đi.”

Trong chùng hai giây, tiến sĩ Dogen như ngừng cử động. Sau đó ông giơ ngón tay trỏ, rồi vớ tờ báo vút bừa trên bàn đưa cho tôi.

“Trước hết cậu hãy đọc cái này.”

Tôi nhận tờ báo và mở mục thể thao. Đây là thói quen.

Lâu rồi mới đọc chữ in nên mắt tôi bị lóa.

Đội bóng chày tôi thích đã thua rồi, chán thật, tôi cong môi.

“Không phải mục thể thao.” Ông tiến sĩ nhắc. “Trang nhất ấy.”

Tôi gấp tờ báo lại và nhìn trang nhất, đầu tiên tôi thấy một bài viết ngắn ở góc về sự bất ổn của giá cổ phiếu. Tiếp đến, mắt tôi từ từ di chuyển và dừng ở tấm ảnh lớn ngay giữa trang. Ảnh chụp ba người đàn ông trong buổi họp báo, đứng giữa là tiến sĩ Dogen. Bên trên ảnh là dòng tiêu đề lớn

CA CÂY GHÉP NÃO ĐÃ KẾT THÚC TỐT ĐẸP

Tôi đọc đi đọc lại cái tiêu đề, vừa nghiền ngẫm ý nghĩa của chữ “cây ghép”, vừa ngẩng mặt lên hỏi, “Cây ghép não ư?”

“Đúng đấy.” Tiến sĩ Dogen từ tốn gật đầu. “Bạn đọc cả nội dung bài viết đi.”

Tôi lại nhìn vào tờ báo lần nữa.

Ca phẫu thuật cây ghép não cho người trưởng thành đầu tiên trên thế giới đã bắt đầu vào đêm mừng 9, nhóm thực hiện là tiến sĩ Dogen cùng các cộng sự của ông ở Bộ môn Thần kinh, Khoa Y Đại học Towa. Sau hai mươi tư tiếng, ca phẫu thuật đã kết thúc tốt đẹp vào lúc 10 giờ 25 phút tối ngày mừng 10. Theo các bác sĩ, bệnh nhân A (24 tuổi) tuy vẫn đang trong trạng thái hôn mê nhưng được kỳ vọng sẽ bắt đầu phục hồi chức năng não trong hai, ba ngày tới.

Toàn thân tôi nóng ran lên như thể máu trong người chảy ngược, tim đập nhanh và các mạch máu sau tai đập phồng.

“Anh A này là tôi à?”

Thay vì gật đầu, tiến sĩ chớp mắt.

“Cây ghép? Não ai khác đã được cấy vào đây ư?” Tôi đưa hai tay ôm đầu.

“Đúng.”

“Thật khó tin.” Tôi rên rỉ. “Nào mà cấy ghép được.”

“Không cần phải quan trọng hóa bộ não. Nó cũng tiến hóa từ các tế bào đơn giản qua năm tháng dài giống như thận hay tim thôi. Đối với tín đồ đạo Thiên chúa, tất cả đều là sản phẩm của Chúa.”

“Nhưng... não đặc biệt mà.”

“Nếu ví với máy móc thì nó là chiếc máy tính đấy. Bởi vì chúng ta có thể sửa chữa các bộ phận hư hỏng, và tùy vào từng trường hợp cũng có thể thay thế linh kiện, cậu là chuyên gia sửa chữa máy móc hỏng hóc đúng không? Nếu như bộ phận bị hỏng là quả tim thì nhất định người ta sẽ không bỏ cuộc dễ dàng. À không, nói trái tim thì hơi mơ hồ, nên nói là bộ phận trung tâm chẳng?”

“Tôi nghĩ cấy ghép não là truyện khoa học viễn tưởng.”

“Gần đây khoa học viễn tưởng tiến xa hơn rồi đấy. Hơn nữa bản thân việc cấy ghép não cũng không còn là chuyện mới mẻ nữa. Năm 1917, một tiến sĩ tên Dean đã tuyên bố là ông sẽ thử tiến hành rồi. Năm 1976, người ta cấy ghép một phần não của chuột sơ sinh vào chuột trưởng thành, con chuột vẫn sống nhăn. Về sau còn nhiều ca phẫu thuật cấy ghép não dưới nhiều hình thức nữa. Tháng Năm năm 1982, Thụy Điển cấy ghép não người nhằm mục đích điều trị bệnh Parkinson.”

“Từ lâu như thế cơ à?” Tôi thực sự kinh ngạc.

“Nhưng chỉ ở mức rất đơn giản thôi, không phải là cấy ghép một phần não của người này vào đầu người kia, mà chỉ cấy ghép một phần tuyến thượng thận vào nhân đuôi của cùng một người. Dù không có kết quả gì nổi bật, nhưng cũng không phát sinh hậu quả gì dị thường và tình trạng bệnh

nhân chuyển biến hơi khả quan. Từ đó, việc cấy ghép não cũng được nghiên cứu nhiều như một phương pháp chữa trị hội chứng Alzheimer hay hiện tượng lão hóa. Mới đây thôi, người ta đã thử tiến hành cấy ghép vào phần gọi là vùng vỏ não trước trán của bệnh nhân bị khuyết tật học vấn. Có vài ví dụ cho thấy việc chữa trị đã thành công. Việc này đã được xác thực bằng thí nghiệm trên chuột vào năm 1984 và tất nhiên cũng đã áp dụng trên người.”

“Nhưng mà ở đây,” tôi chỉ vào tờ báo. “Người ta bảo là lần đầu tiên trên thế giới.”

“Đúng là thế, nếu xét theo khía cạnh cấy ghép não người trưởng thành.” Tiến sĩ Dogen rút tập tài liệu để trên bàn và mở ra. “Trước đây người ta đều áp dụng phần não của bào thai cho việc cấy ghép, bởi giới học thuật cho rằng nếu tế bào thần kinh mất khả năng phân chia thì các dây thần kinh không thể kết nối một cách trơn tru. Quan điểm này không sai, nhưng theo rất nhiều nghiên cứu về sau, có thể thay bằng não người trưởng thành. Đây là một tin tốt vì thật ra có rất nhiều trường hợp người ta phải cấy ghép não.”

“Tôi là trường hợp đó phải không?”

“Đúng.” Tiến sĩ gật đầu. “Để giải thích tình trạng của cậu khi cậu được đưa đến đây nhé. Viên đạn đi vào từ mé phải sau đầu và đi ra mé phải trước đầu. Nói cách khác, nó xuyên thủng não cậu.”

Tôi nuốt nước bọt đánh ực. Ông tiến sĩ nói với vẻ mặt thản nhiên như bàn chuyện cơm bữa.

“Thú thật, tôi không nghĩ đến triển vọng cậu sẽ bình phục. Dù cứu được mạng cậu, nhưng chúng tôi phán đoán rằng có thể cậu sẽ không lấy lại được ý thức. Các bộ phận khác vẫn hoạt động tốt, vậy nên diễn đạt cho dễ hiểu, thì chúng tôi phán đoán rằng cậu sẽ sống thực vật.”

“Kính khủng quá.”

“Nếu là tôi, ở hoàn cảnh đó, cậu cũng sẽ nghĩ như tôi thôi. Nhưng khi kiểm tra đầu cậu, tôi nhận thấy rằng nếu xảy ra kỳ tích, thì có khả năng cứu được. Kỳ tích chính là có bộ não tương thích với cậu được chuyển đến đây. Cũng có nghĩa tôi đã xác định, nếu được cấy ghép não, cậu có khả năng bình phục hoàn toàn.”

“Tức là vết thương của tôi không nặng lắm chứ gì?”

“Ai bảo!” Tiến sĩ Dogen trợn mắt. “Vết thương của cậu vô cùng nghiêm trọng. Tuy nhiên tôi đã thí nghiệm dạng tổn thương tương tự cậu lên động vật và kết quả cho thấy có khả năng cấy ghép.”

Thí nghiệm trên động vật... Nghĩa là chưa từng thử nghiệm lên người.

“Cho đến giờ chưa có bệnh nhân nào gặp tình trạng giống tôi sao?” Tôi hỏi thử.

“Không, có chứ. Tình trạng nào cũng có.”

“Thế mà chưa hề cấy ghép? Tại sao?”

“Điều kiện chưa cho phép.” Ông tiến sĩ nói với khuôn mặt cau có. “Ở những quốc gia chấp nhận cấy ghép não hiện nay, chỉ cần có cơ hội là họ sẵn sàng thực hiện luôn, nhưng các điều kiện vẫn mãi không đủ. Vì thế cho đến giờ chưa nơi nào làm được cả.”

“Điều kiện là gì?”

“Là người hiến. Nghĩa là người cung cấp não ấy. Rất khó lấy được bộ não tươi đúng lúc. Mà lấy được đi nữa thì còn phải xem tính tương thích.”

“Tính tương thích? Như là nhóm máu ư?”

“Nhóm máu chỉ là một phần. Chưa kể so với những yêu cầu khác thì nó tầm tầm như môn chạy vượt rào thấp thôi.” Tiến sĩ Dogen vừa nói vừa đuổi

cánh tay phải ra trước. “Còn phải tính toán chi tiết đến mức độ các tế bào thần kinh cơ. Con người có rất nhiều loại tế bào thần kinh não, chúng lại còn mang tính cá biệt. Thậm chí có thể tuyên bố rằng trên thế giới này gần như không tồn tại hai người mang các tế bào thần kinh giống hệt nhau. Tính đến khả năng cấy ghép thì, chúng tôi nhận thấy rằng nếu đồng nhất ở 26 mục thì có thể nói là tương thích và không xuất hiện phản ứng đào thải. Tỷ lệ đạt được mức độ này là 1/100.000.”

“Một trăm nghìn người mới được một...” Tôi thở dài.

Tiến sĩ tiếp tục, “Tôi nghĩ kể cả không có một bộ não lý tưởng như vậy đi nữa thì vẫn có khả năng cấy ghép nếu đồng nhất được một nửa, tức là 13 mục. Trường hợp này thì phải phòng ngừa phản ứng đào thải. Nhưng tỉ lệ tìm ra đã cao hơn rồi, 1/200.”

Nghe thực tế hơn nhiều đấy! Nhưng mà, cứ hai trăm người đã có một người phù hợp thì trên thế giới phải đầy nhóc tiền lệ rồi chứ?

Ban này tiến sĩ Dogen nói rằng nếu xảy ra “kỳ tích”, tức là tìm thấy bộ não tương thích...

“Nghĩa là đã có một bộ não tương thích với tôi ư?”

“Đúng vậy. Hai tiếng trước khi cậu được chuyển tới, có một ca chết vì bệnh tim. Kiểm tra não người đó thì xuất hiện kỳ tích.”

“Chết tim... là não của người đã chết phải không?”

“Dĩ nhiên, đâu thể lấy não của người sống được.”

Đúng nhỉ.

“Thế tính tương thích đạt ở mức nào?”

Bác sĩ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tôi, ông hít một hơi thật sâu và nói, “Hai mươi sáu.”

“Sao cơ?”

“Hai mươi sáu đây. Trùng khớp ở tất cả các hạng mục xác định khả năng cấy ghép, kỳ tích 1/100.000 đây.”

Tôi không tìm được từ ngữ nào để đáp lại.

“Nói thật, đây là ca cấy ghép não người trưởng thành đầu tiên, chưa có tiền lệ, nên e rằng sẽ tốn ít nhiều thời gian cho mặt thủ tục. Ví dụ, người hiến tặng mới ngừng tim được vài tiếng mà đã moi não người ta ra, hành vi này liệu có được phê duyệt không? Phê duyệt rồi thì làm sao đem ghép được nếu chính chủ, tức là cậu, chưa cho phép? Hội đồng y đức khẩn cấp được thành lập. Tôi đã lo là ý kiến bảo thủ sẽ chiếm đa số. Song cuộc họp diễn ra cực kỳ chóng vánh, vì thực tế là chẳng còn cách nào khác để cứu cậu. Hơn nữa họ đều nhận thức được rõ ràng, rằng nếu không hành động thì chúng tôi sẽ đánh mất kỳ tích 1/100.000 kia. Hơn nữa đây còn là một là đề tài lớn mà lâu lắm rồi mới có ở Đại học Towa.”

“Là cuộc thí nghiệm vĩ đại phải không?” Tôi hỏi.

“Đúng rồi.” Tiến sĩ Dogen gật đầu phấn khởi.

Tôi lại vỗ khê lên đầu, bên trong cái đầu này là kết tinh của kỳ tích khó tin. Mà không, chính việc tôi ý thức được điều đó đã là kết tinh của kỳ tích rồi.

“Tôi nghĩ đêm qua cậu đã thấy hai bình thủy tinh trong tủ bảo quản. Lát cắt của mỗi bộ não nằm trong một bình đây.”

“Ngâm trong chất lỏng như dung dịch nuôi cấy.”

“Đó là dung dịch bảo quản đặc biệt. Một thứ là não của người hiến tặng sau khi đã lấy đi phần cần cho cấy ghép. Thứ còn lại mẫu não đã bị hủy hoại của cậu. Tất cả đều tồn tại dưới dạng tiêu bản.”

Tôi lại thấy bút rút, nhưng không đến mức buồn nôn.

“Trên đây là mọi chuyện liên quan đến ca phẫu thuật của cậu. Cậu có câu hỏi nào không?”

Tôi khoanh tay và tìm kiếm sơ hở của ông tiến sĩ. Tôi đã lắng nghe và đã hiểu, nhưng dù thế nào đi nữa tôi vẫn không cảm thấy những chuyện vừa kể thực sự đã xảy ra với mình. Tiến sĩ Dogen nói rằng nó cũng giống việc thay linh kiện máy móc thôi, có thể nghĩ như thế thật ư?

“Dù muốn hỏi... cũng không biết nên bắt đầu hỏi từ đâu.” Tôi lắc đầu.

“Giả sử cậu bị bắn trúng tim, và được cấy ghép tim của một người khác, thì chắc cậu đã chấp nhận sự thật đó rồi. Tuy nhiên, như ban nãy tôi có nói, không cần phải quan trọng hóa bộ não.”

“Người hiến nhĩ... Tôi muốn biết về người đã cho tôi não.”

Nghe tôi nói, tiến sĩ Dogen nhú mày, má phồng lên.

“Không được ư?”

“Trên nguyên tắc, điều này là tuyệt mật. Kể cả với gia đình của người hiến chúng tôi cũng không tiết lộ sẽ cấy ghép não cho ai. Tuy nhiên, nếu điều tra về những bệnh nhân được chở đến bệnh viện này hôm đó thì dễ dàng tra ra là ai thôi. Cậu nhất định muốn biết sao?”

“Não người ta giờ là một bộ phận của tôi, tôi muốn biết.”

Tiến sĩ Dogen xoa cằm như thể băn khoăn, rồi gõ nhẹ tay lên bàn.

“Được, song cảm tiết lộ ra ngoài đây.”

“Tôi hiểu.”

Tiến sĩ Dogen lục túi áo lấy chìa khóa, tra vào ngăn kéo dưới cùng, ông rút ra một tờ giấy từ trong chồng tài liệu dày, mở soạt ra và đưa cho tôi.

Đầu trang viết tên Sekiya Tokio. 22 tuổi. Sinh viên. Bố mẹ vẫn còn sống khỏe mạnh.

“Cậu ấy gặp tai nạn giao thông, bị kẹp giữa xe và tòa nhà. Chuyển tới bệnh viện thì tắt thở. Liên lạc với gia quyến mới biết cậu ấy đăng ký làm người hiến tạng, có nghĩa đã chỉ định sẵn rằng sau khi mình mất đi thì sẽ hiến nội tạng hoặc một số bộ phận cơ thể cho các cuộc cấy ghép. Chúng tôi bèn kiểm tra tính tương thích của bộ não cậu ấy với cậu.”

Tôi thở dài. Cứ nghĩ bản thân đã gặp may hết lần này đến lần khác, tự nhiên trong người tràn đầy sức lực. “Tôi muốn đến thăm phần mộ của người này. Muốn nói lời cảm ơn.”

Nhưng tiến sĩ Dogen lắc đầu, “Cậu không nên làm thế. Việc cấy ghép não tiềm ẩn nhiều vấn đề lắm, như tảng băng trôi vậy. Một trong các vấn đề đó là: cá nhân là gì? Từ giờ cho đến khi làm sáng tỏ – mặc dù tôi nghĩ có lẽ hết thế kỉ này vẫn chưa làm sáng tỏ được đâu – cậu không nên điều tra về người chủ cũ của bộ não.”

“Cá nhân là gì ư?”

“Đến một lúc nào đó cậu sẽ hiểu.” Tiến sĩ nói. “Tôi nghĩ rằng lúc đọc báo cậu cũng biết rồi, người ta không hề công bố tên của cậu. Việc này đã được thống nhất với truyền thông, cho đến khi chúng ta hiểu đúng về việc cấy ghép não.”

“Có phần nào đang bị hiểu nhầm ư?”

“Có nên nói là hiểu nhầm không nhỉ?” Tiến sĩ Dogen tránh ánh mắt tôi, giọng ngắc ngứ, “Nếu hiểu nhầm toàn bộ thì đã chẳng sao. Ví dụ, người ta có thể nghĩ con người có linh hồn...”

“Linh hồn? Vậy là có thể giới sau khi chết?”

Tôi khẽ mỉm cười nhưng tiến sĩ Dogen thì trái lại, ông nghiêm mặt.

“Không phải nói chơi đâu. Rất nhiều người trên đời tin vào sự tồn tại của linh hồn và ảnh hưởng của nó đến thể xác đây. Thế nhưng những người nghĩ như thế lại không phản đối gay gắt việc cấy ghép não, vì họ tin não bộ cũng nằm dưới sự chi phối của linh hồn.”

“Chính là một phần thể xác muốn ra sao thì ra phải không?”

“Là vậy đây, nhưng thật ra linh hồn cũng chỉ là ảo giác thôi. Mấu chốt vấn đề là ở đây.” Tiến sĩ nhìn tôi và hắng giọng. “Không, giải thích việc này sẽ dài dòng lắm và chắc cậu cũng chưa chuẩn bị sẵn sàng.”

“Tôi là người bình tĩnh dù nghe bất cứ chuyện gì. Ông cứ nói đi.”

“Đến đúng thời điểm tôi sẽ nói, chứ nói bây giờ chỉ khiến cậu rối beng. Tuy nhiên, mong cậu hiểu cho rằng, vấn đề cần giải quyết rất nhiều, và ai cấy não ai chưa phải là vấn đề cấp thiết.”

Giọng tiến sĩ trở nên gắt gỏng, khiến tôi bất bình, nhưng tôi không khăng khăng truy hỏi nữa.

“Chúng tôi cần truyền thông tiếp xúc với cậu, bù lại sẽ cung cấp định kỳ các thông tin như mức độ hồi phục của cậu sau phẫu thuật. Nhưng có đâu như hai người phớt lờ thỏa thuận đó và cố tìm cách lén vào đây đây.”

“Vậy nên ông mới phong tỏa lối ra vào phải không?”

“Mục đích không phải là giam giữ cậu.”

Tôi gật đầu và trả lại tập tài liệu về người hiến não, “Nhân tiện, trên báo có viết về đội ngũ cộng sự, còn có các bác sĩ khác ư?”

“Họ từ các trường đại học khác đến hỗ trợ. Chứ trường này thì chỉ có ba người chúng tôi thôi.”

“Vậy nhờ ông chuyển lời đến các bác sĩ khác giúp tôi, cảm ơn họ rất

nhiều.”

“Chắc chắn tôi sẽ chuyển lời.” Ông tiến sĩ nheo mắt, làm hằn lên vô số vết chân chim. “Cậu còn gì muốn hỏi không?”

“Một câu cuối cùng,” tôi nói. “Kết quả ca phẫu thuật thế nào? Có thể nói là thành công không?”

Ông tiến sĩ thư thả ngả người ra ghế, nói đầy tự tin, “Về điểm này, cậu phải là người hiểu rõ nhất mới đúng chứ.”

Nhịp sống buồn chán kéo dài nhiều tuần liền. Tôi phải tiếp nhận cơ man nào là bài kiểm tra và trắc nghiệm. Tiến sĩ Dogen cùng hai trợ lý chẳng tiết lộ điều gì.

Rốt cuộc tình trạng hồi phục của tôi ra sao?

Mỗi khi thay băng tôi đều soi gương nhìn vết sẹo sừng sần, ít nhất bên ngoài đang dần dần khôi phục như cũ. Nghe nói là thuật chỉnh hình đã có những bước tiến xa.

Dạo này, hể ngủ dậy là tôi lại thấy mình tràn trề sinh lực. Cơ thể tôi khỏe mạnh, phải chăng tâm trí cũng hồi phục tương ứng rồi? Tôi đoán là ca phẫu thuật cấy ghép não đã mang đến những kết quả bất ngờ, song tiến sĩ Dogen lại không nghĩ thế.

“Tầm nào tôi được ra viện?” Tôi hỏi Tachibana sau bữa ăn trưa. Gần đây nó đã trở thành câu cửa miệng của tôi.

“Sắp rồi.” Tachibana trả lời. Đây chắc chắn là câu cửa miệng của cô ấy, nhưng câu tiếp theo lại khác hẳn mọi lần. “Tuy nhiên, hôm nay anh có quà đấy.”

“Quà ư?”

Hai tay bung cái khay xếp đầy bát đĩa, Tachibana nhìn tôi, tủm tỉm cười, bước lùi ra sau. Rồi cô đến bên cạnh cửa và nói, “Cô vào được rồi đây.”

Cánh cửa từ từ mở ra. Tôi nhìn thấy một cánh tay mảnh dẻ.

A! Tôi bật thốt.

Người có cánh tay mảnh dẻ lộ mặt vào. Tóc ngắn, và cả những đốm tàn nhang trên mũi, trông vẫn y như trước kia.

“Hi,” Megumi nói. “Anh sao rồi?”

Bất chước kiêu nói của ông tiến sĩ và Wakao thì, vùng vận động ngôn ngữ thùy trán của tôi gặp trục trặc hả? Tôi không thốt nên lời, cứ mấp máy môi rồi nhìn Tachibana.

“Kể từ hôm nay hai người có thể gặp nhau.” Tachibana nói. “Tuy nhiên, cánh nhà báo thì khác nhé. Người đầu tiên tôi báo tin là cô Megumi đây.”

“Cho tôi biết trước có phải hơn không!” Cuối cùng tôi cũng xoay xở lên tiếng được.

“Động cơ đơn thuần là khiến anh bất ngờ mà. Lâu nay nhàm chán đủ quá rồi còn gì?” Tachibana nháy mắt. “Vây, hai người cứ thông thả nhé.” Cô đi ra, đóng cửa lại.

Tôi và Megumi im lặng, đăm đăm nhìn nhau. Chẳng có lấy một lời phù hợp. Quả nhiên vùng ngôn ngữ của tôi đang bị làm sao rồi!

“Meg...”

Tôi vừa mở lời, Megumi đã ồa tới, đôi cánh tay dài choàng lấy cổ tôi. Tôi ghé lại gần khuôn mặt tàn nhang, ghì chặt tấm thân mảnh khảnh của em và hôn ngẫu nhiên đến mức phát khó thở.

Sau khi buông tôi ra, Megumi sụp xuống sàn nhà, kéo tay tôi lại áp lên

má mình.

“Thật tốt quá, quả thật anh còn sống!” Người em run lấy bầy.

“Sống mà, em biết anh được cứu mà, phải không?”

“Dạ, nhưng em không thể nào tin nổi. Tại vết thương nghiêm trọng quá.”

“Em biết anh bị bắn vào đầu khi nào vậy?”

“Ồ chỗ làm thêm. Usui báo cho em.”

Usui là cậu sinh viên sống bên cạnh phòng tôi. Chúng tôi thường đi uống với nhau, cũng gọi là có chút thân thiết.

“Chắc em hoảng lắm nhỉ?”

“Tuông sắp chết luôn. Em ấy! Tim em như ngừng đập vì sốc.”

“Nghe nói ngày nào em cũng đến?”

“Bởi vì...” Megumi áp chặt tay tôi vào má hơn. “Em lo lắm, em hầu như không ngủ được. Người của bệnh viện báo cho em rằng anh bình an vô sự, đã được cứu chữa rồi, nhưng vì không tận mắt thấy nên em không an tâm. Thành ra khi nhận thư và ảnh của Jun, em mừng phát khóc.”

Tôi ôm Megumi và hôn em thật lâu lần nữa. Khi dứt ra, tôi nhìn vào mắt em và hỏi, “Tại sao họ lại cứu anh? Họ làm phẫu thuật gì cho anh? Những chuyện đó Meg biết không?”

“Dĩ nhiên em biết.” Megumi chớp mắt và khẽ gật đầu, em chăm chú nhìn vào mắt trái, rồi mắt phải tôi. “Jun được đưa đến viện này, sau đó người ta tiến hành cuộc đại phẫu não đầu tiên trên thế giới. Trên báo người ta chỉ nói là anh A ở công ty nào đó thôi nhưng em nghĩ những người biết Jun bị bắn có thể đoán ra. Nhưng thời điểm được thông báo chính thức là khi nhận được thư của Jun kia, một anh tên là Wakao nói em biết.”

“Phải đến lúc đó họ mới chính thức báo cho em à?”

“Anh ấy bảo quy định là không báo cho ai khác ngoài người thân. Vì Jun không còn ai thân thích nên họ phá lệ báo cho em. Đúng là người tốt anh nhỉ? Anh Wakao ấy.”

“Có điều anh hơi lo lắng.” Tôi thoáng cười, rồi rẽ tóc mái Megumi, sờ rầm chân mày đẹp đẽ của em. “Trong đầu anh bây giờ, lấp lánh kiệu của người khác.”

“Không thể tin được.”

“Kính lắm hả em?”

Megumi nhắm mắt lại và lắc đầu. Mái tóc ngắn màu nâu đậm của em lác lác như bộ lông của một con chim nhỏ.

“Em nghĩ thật kỳ diệu, anh sẽ tiếp tục sống cuộc đời của hai người.”

“Nếu nói theo cách đó thì anh thấy nặng gánh lắm đấy.”

“Nhưng...” Megumi nhìn vào mắt tôi. “Anh cảm thấy thế nào? Đến giờ anh có cảm thấy điều gì thay đổi không?”

“Không có em ạ. Chẳng có gì thay đổi cả.”

“Ừm...” Megumi nghiêng đầu, làm vẻ mặt là lạ.

“Những người khác thì sao em? Ông chủ Shindoko thì sao?”

Shindoko là tiệm họa cụ mà Megumi đang làm việc, tôi đã quen ông chủ tiệm có bộ râu kẽm ấy khoảng bốn năm rồi.

“Chú lo lắm, nhưng mà cũng phần khích nữa.”

“Phấn khích ư? Thấy anh phải chịu tội tình này mà còn phấn khích?!”

“Đúng đấy anh nhỉ, nói phấn khích không phù hợp. Nhưng mà nói cách khác nhé, tên của Jun không được công bố trực tiếp, nhưng Jun đã thành

người nổi tiếng khắp thế giới rồi chẳng phải sao? Gần gũi thân quen với người như thế nên mới phần khích.”

Ha ha!

Tâm lý đó tôi cũng có phần tưởng tượng ra được. Đặt vào trường hợp chú, có khi tôi cũng mang cảm giác tương tự thôi.

“Quên bằng mất,” Megumi cầm cái túi giấy dưới sàn lên. “Em nghĩ chắc anh thấy chán nên xách ở tiệm đi. Tại em chẳng có thời gian để mua bó hoa nữa.”

Trong túi giấy là một cuốn sổ phác họa lớn. Tôi thốt lên, “Tuyệt vời quá! Em đã mang đúng thứ anh muốn nhất bây giờ rồi đấy.”

“Không biết đến khi xuất viện anh sẽ vẽ được mấy tờ nhỉ?”

“Anh sẽ vẽ hết trước khi ra viện. Thực sự cảm ơn em.” Tôi vừa nói vừa vuốt vuốt mặt giấy trắng, cứ như thể làm thế thì các hình ảnh sẽ nhanh chóng hiện lên vậy.

Sau đó, tôi kể cho Megumi nghe về cuộc sống trong bệnh viện. Tôi kể về việc tìm thấy mẫu não lúc nửa đêm, em nín thở lắng nghe.

“Không thể nào, đã giờ này rồi.” Chuyện đang đến hồi gay cấn thì Megumi nhìn đồng hồ đeo tay, mắt mở to. “Em đang trong giờ làm việc.”

“Em bỏ tiệm đấy mà đi sao?”

“Tại tự nhiên có điện thoại. Người ta bảo gặp anh được rồi nên em cứ thế đi ngay mà chẳng nhắn nhủ lại gì.” Vẫn cầm tay tôi, Megumi đứng dậy, áp tay tôi vào ngực. “Em vẫn còn hồi hộp, cứ như mơ đây.”

“Anh vẫn sống.” Tôi đắm đuối nhìn em và đồng dạng nói. “Không phải là lúc thập tử nhất sinh nữa, có rất nhiều việc anh muốn làm.”

“Dạ,” Megumi nhẹ nhàng hạ tay tôi xuống như hạ một thứ quý giá để

vỡ. Rồi lại ngược mắt nhìn tôi, “Jun này, anh có vẻ đáng tin cậy hơn trước đây.”

“Ồ!” Trước câu nói không ngờ đến, tôi cười ngại ngùng. “Thật ra, bây giờ tâm trạng của anh rất tốt, cảm giác như thể tái sinh.”

“Vừa trông thấy anh là em thấy thế luôn rồi, thì ra không phải em tưởng tượng.” Megumi vui vẻ ra mặt. “Ngày mai em lại đến.”

“Anh sẽ chờ em.” Tôi nói.

Megumi ra về. Còn lại một mình, tôi bắt giác ngâm nga nho nhỏ.

Ngày thứ ba kể từ khi được phép thăm bệnh, cậu đồng nghiệp làm cùng nhà máy tên là Kasai Saburo đến. Vừa vào phòng, Kasai đã nói liền tù tì.

“Gì thế này, chẳng phải quá ớn sao? Phòng thì y như khách sạn. Lo lắng cho cậu đúng là bằng thừa.”

Chúng tôi vào làm cùng đợt với nhau, nhưng Kasai là một chàng trai hoạt bát khác hẳn tôi.

Tôi nói xin lỗi vì đã làm phiền mọi người, rồi hỏi thăm, “Tình hình chỗ làm ra sao? Có gì thay đổi không?”

Kasai nhăn nhó gãi cằm, “Vẫn y nguyên, chẳng có gì thay đổi cả.”

“Vậy ư? Mới một thời gian ngắn nhỉ! Khó mà thay đổi được.”

“Anh Sakai đang nói xấu công ty. Anh ấy cứ lái nhải suốt, đại loại ‘Tôi sắp bị sa thải khỏi cái nhà máy này rồi. Lúc đó tôi sẽ tận tay giám đốc một trận.’ So với bọn mình thì anh ấy chẳng làm công việc gì quan trọng, suy nghĩ cũng không được thông suốt. Toàn làm mình làm mẩy và vờ vịt về chuyện động lực làm việc thôi.”

“Ra thế! Đúng là không khí vẫn như trước đây.” Tôi thở dài.

Sự bất tín nhiệm của chúng tôi với cấp trên leo thang từ khoảng năm ngoái, ban đầu là với giám đốc nhà máy. Trước thời điểm đó mọi chuyện vẫn chỉ âm ỉ và chưa có đối đầu trực diện. Giọt nước tràn ly là khi loại máy bán ra có trục trặc về nguồn điện, đáng lẽ phải thu hồi, nhưng nhà máy không công bố gì về lỗi này và cứ im im bán. Chúng tôi được chỉ thị giữ mồm giữ miệng, rồi cứ quay mòng mòng ngày này qua ngày khác để sửa chữa cho khách. Rốt cuộc chúng tôi cũng chữa được, nhưng vẫn có những điểm không sao hiểu nổi. Nỗi nghi ngờ mỗi lúc một sâu sắc.

Nguồn điện có vấn đề là do một bên thứ ba cung cấp. Tôi ngờ rằng trong số cấp trên của chúng tôi có người móc ngoặc với bên này. Đây không đơn thuần là đoán mò, vì ngày trước đã vài lần xảy ra tình huống tương tự, lần nào rắc rối cũng bắt chúng tôi phải đi dọn dẹp.

Tình trạng này tất nhiên sẽ dẫn đến phản kháng, mà điển hình là mọi người lục tục nghỉ việc, đặc biệt là những người trẻ.

Một số tạm thời chưa nghỉ, thu mình chờ thời. Anh Sakai có lẽ nằm trong số này.

Những người còn lại chia thành hai nhóm rõ ràng. Một là không muốn nghỉ việc, nhưng không còn tinh thần cống hiến nữa. Một là im lặng chịu đựng mà làm việc bất chấp tình hình, nhóm này là những người đã vay tiền nhà máy để mua nhà.

Tôi thuộc nhóm sau dù chẳng hề vay mượn. Dù cũng phẫn nộ với cấp trên như mọi người thôi, nhưng tôi không đủ can đảm bộc lộ thái độ. Không chỉ bởi nhà máy đã hỗ trợ từ hồi tôi học ở trường dạy nghề, mà còn bởi tôi chẳng nghĩ ra được con đường nào khác. Vì thế, tôi bị gọi là “kẻ ba phải”.

“Này Jun, ghi điểm với sếp thì cũng được thôi, nhưng đừng có làm gián điệp đấy.”

Những lúc nghỉ giải lao, một vài đàn anh nói xấu cấp trên thường lại gần hăm he tôi như thế. Chắc là tại tôi không vô tội nói xấu mà toàn im lặng nghe ngóng.

Một tiền bối từng hỏi tôi rằng, không lẽ tôi không có chút bất mãn nào?

Chính xác thì tôi đã nghĩ cái gì nhỉ?

Có phải tôi đã nghĩ rằng “sao cũng được” không?

Dù không bất mãn nhưng tôi không hề nghĩ “sao cũng được”. Tôi đã từng cân nhắc xem mình có thể làm gì để rồi sau đó lại tiếp tục cảm thấy mình vô dụng. Kết cục là mỗi ngày đều lặp đi lặp lại y chang nhau.

“Nhưng không thể như thế được.”

Tôi đột nhiên thốt lên làm Kasai ngơ ngác, “Gì cơ?”

“Việc ở nhà máy ấy, không thể cứ như bây giờ được.”

“Gì thế cái cậu này. Tớ đang tám chuyện phim ảnh thì cậu lại nhảy độp về chủ đề lúc nãy hả?” Kasai cười méo mó, nhưng sau câu nói như thể bị sốc ấy, cậu lấy lại vẻ nghiêm túc. “Đúng đấy. Cứ thế này thì không được, càng ngày càng quái lạ.”

“Chúng ta không thể làm gì sao?”

“Kiện vượt cấp chẳng? Nhà máy chỉ lớn chừng đó, chẳng biết kiện đi đâu? Và đã muốn kiện thì cũng chuẩn bị tâm lý ăn tù đập đi.”

“Chặt đứt cội rễ của điều xấu là rất quan trọng, nhưng tớ nghĩ đầu tiên chúng ta nên cải thiện chính bản thân mình, đấu tranh cho quyền lợi chính đáng. Chỉ vì cấp trên hành xử bất chính mà chúng ta cũng làm ăn mèo mửa gà đồng thì có khác gì họ đâu.”

“Ừ đúng, nhưng mãi mà chẳng làm được...”

Tôi lắc đầu, “Đừng ngại biện.”

“Ừ, đúng, chẳng hay ho gì cái vụ ngại biện.”

“Đầu tiên phải đoàn kết, làm những việc cần làm. Sau đó tìm cơ hội thích hợp đưa ra yêu cầu của mình.”

“Kiểu công đoàn phải không? Nhưng công đoàn của chúng ta quá hèn nhát.”

“Nếu họ chịu làm theo các bước như trên thì sẽ không thua các sếp đâu.”

“Đúng thế.” Kasai cười xong, bỗng như nhận ra điều gì. “Ồ mà, Jun này, cậu thực sự là Jun sao?”

“Nói nhảm! Không phải Jun thì là ai?”

“Thì, cứ như là tớ đang nói chuyện với một ai khác ấy. Không thể tin nổi những lời đó lại được thốt ra từ miệng cậu.”

“Từ lúc vào viện, tớ đã suy nghĩ kỹ càng về rất nhiều thứ. Tớ nhìn lại mình của quá khứ và cảm thấy xấu hổ. Rồi không hiểu sao lại rất ưng ý với mình của hiện tại.”

“Chủ nghĩa xét lại trong truyền thuyết đầy hả? Có khi tớ cũng phải nhập viện xem sao.” Kasai nhìn đồng hồ treo tường rồi đứng dậy. “Thôi, tớ đi đây.”

“Đoàn kết nhé.” Tôi vung nắm tay với cậu.

Ra đến cửa, Kasai quay người lại và nhún vai, “Tớ mà kể với mọi người chuyện này chắc chẳng ai tin đâu.”

Tôi nháy mắt với cậu ta.

Tối hôm ấy cảnh sát đến. Tôi đang mở cuốn phác họa Megumi cho, vừa vẽ vừa nhớ lại khuôn mặt tươi cười của em thì Tachibana vào thông báo.

“Nếu anh không thích thì có thể từ chối gặp hôm nay. Giả dụ chưa đủ thoải mái...”

Mặc dù rất cảm kích sự quan tâm của cô, nhưng tôi lắc đầu cắt ngang.

“Đúng là việc tôi chẳng muốn nhớ đến, song tôi nghĩ mình phải giải quyết thôi. Cô mời anh ta vào đi.”

Tachibana chăm chú nhìn như muốn xác định trạng thái tinh thần tôi, rồi gật đầu ánh chừng đã hiểu, và biến mất ngoài cửa.

Vài phút sau, tiếng gõ cửa vang lên.

“Mời vào!”

“Tôi xin phép.”

Sau giọng nói hơi khàn, cánh cửa mở ra. Một người đàn ông tầm 35 tuổi bước vào, cơ thể rắn chắc như vận động viên bóng chày chuyên nghiệp, gương mặt ngăm đen toát ra vẻ bụi bặm.

Anh ta quan sát kỹ càng khắp phòng bệnh rồi mới dừng mắt ở tôi, cảm giác như thể nhìn đồ vật.

“Tôi là Kurata ở Phòng 1 ☺.”

Người đàn ông trao tấm danh thiếp, tôi đón lấy và để ý thấy ngoài phần nội dung in sẵn còn có ngày tháng hôm nay viết bằng bút bi ở một góc. Chắc là để nếu kẻ xấu lấy dùng bừa, anh ta có thể kiểm tra được đường đi của nó. Cảnh giác đúng là bệnh nghề nghiệp của họ.

“Trông cậu khỏe đấy, sắc mặt cũng tốt nữa.” Anh ta thân mật nói.

“Cảm ơn anh.” Tôi nhường cho anh ta cái ghế gấp mình đã ngồi rồi

ngồi lên giường.

“Ừ, cảm ơn cậu.” Vừa cảm ơn anh ta vừa ngồi xuống. “Tôi còn tưởng cậu ngủ rồi, ấy thế mà lại chưa.” Anh ta nhìn chiếc bàn thép bên cửa sổ, nơi có cuốn sổ phác thảo vẫn đang để mở.

“Vì tôi nhập viện không phải do đau yếu nội tạng hay gãy xương gì cả.”

“Ừ.” Thanh tra Kurata gật đầu. “Nhưng dù sao cũng là cái vận đen đui.” Khuôn mặt anh ta trở nên nghiêm túc.

“Cứ như cơn mộng vậy,” tôi nói, “Ác mộng, tất nhiên.”

“Cô gái phụ trách ở đây – cô Tachibana nhỉ? – kể với tôi rằng cậu gần như chẳng biết gì về vụ việc.”

“Tôi nghe báo hung thủ chết rồi, nhưng chi tiết thì không rõ. Tôi đã được phép đọc báo nhưng cũng chỉ là báo ra bây giờ thôi.”

“Cậu chịu khổ nhiều rồi.” Thanh tra Kurata liếc đầu tôi. Băng đã tháo ra nhưng vết sẹo vẫn chưa biến mất.

“Tất nhiên cảnh sát các anh biết tôi đã được phẫu thuật như thế nào phải không ạ?”

Nghe tôi hỏi, anh ta đâm ra bối rối.

“Chỉ những người liên quan đến việc điều tra thôi. Chúng tôi được chỉ thị phải giữ bí mật.”

Tôi cười gượng. Có lẽ rất ít người không muốn đả động đến một chủ đề thú vị thế này.

“Tôi có nghe là ký ức của cậu không ảnh hưởng. Cậu nhớ được gì về vụ án?”

“Tôi nhớ rõ đến đoạn bị bắn.”

“Thế cũng được. Kể cho tôi nghe chi tiết đến đoạn cậu nhớ ra đi!”
Thanh tra vắt chân và lấy sổ bút để ghi chép.

Dù từ lúc tỉnh dậy tôi chưa hồi tưởng được bao nhiêu về tình huống lúc ấy, nhưng tôi vẫn cố gắng tường thuật một cách chính xác hết mức có thể, đặc biệt là đoạn cô bé cố thoát ra khỏi cửa sổ khiến tên tội phạm chú ý đến và nổ súng.

Nghe xong, thanh tra Kurata trông vừa ngạc nhiên vừa thỏa mãn.

“Những gì cậu kể đại khái là giống lời khai của những người khác. Dĩ nhiên tường thuật của cậu là chính xác nhất rồi. Giỏi thật đấy! Dù sao thì cậu cũng đã bị bắn vào đầu và tiến hành phẫu thuật rất phức tạp mà.”

“Cảm ơn anh.”

“Không, người phải nói lời cảm ơn là tôi. Nhờ cậu mà tôi hoàn thành được báo cáo đấy. Nghe nói cậu có khả năng khôi phục ý thức nên tôi vẫn để trống đoạn này bây nay.” Thanh tra Kurata vừa nói vừa nhét sổ vào túi áo com lê.

“Tôi có thể hỏi anh một chút được không?”

“Được chứ, cậu cứ hỏi đi.”

“Tên đàn ông đó rốt cuộc là kẻ như thế nào? Tại sao hắn lại tấn công một nơi như văn phòng bất động sản?”

Thanh tra khoanh tay, nhìn trần nhà và bĩu môi dưới.

“Tên hắn là Kyogoku Shunsuke,” anh ta giơ ngón tay vạch chữ vào khoảng không. “Nếu nói kỹ về quá trình dẫn đến hành vi phạm tội của hắn thì dài dòng văn tự lắm nên tóm gọn đơn giản. Hắn muốn trả thù.”

“Trả thù? Trả thù ai?”

“Một là người cha, hai nữa là xã hội.”

“Cha? Ông ta thì liên quan gì đến cái văn phòng đó?”

“Banba Tetsuo, giám đốc công ty bất động sản, là cha Kyogoku, nhưng không cho hắn nhập hộ khẩu, ông ta thừa nhận có quan hệ với bà mẹ song một mực phủ nhận quan hệ với thằng con, và chưa bao giờ hỗ trợ gì hắn hết. Bà mẹ bị cảm chết vào năm ngoái. Chắc lúc đó Shunsuke đã quyết định trả thù.”

“Bị cảm chết?” Tôi tưởng mình nghe nhầm.

“Hình như bà mẹ bị yếu tim. Shunsuke đã nhiều lần cầu xin ông Banba cho hắn tiền phẫu thuật nhưng rốt cuộc đều bị ông ta phớt lờ.”

Tôi thấy lạnh sống lưng. Tôi bị súng lục bắn vào đầu mà vẫn sống nhăn răng, trong khi trên đời lại có những người chết vì bị cảm.

“Mẹ chết rồi, đứa con thì thoảng vẫn lờn vờn quanh giám đốc Banba. Tôi đoán chắc là hắn tìm cơ hội trả thù. Hắn đánh hơi thấy công ty đó đang gom một mớ tiền lớn nên nghĩ đến việc cướp nó.”

“Nhưng mẹ hắn đã mất rồi đúng không? Giờ có trăn lột đi chẳng nữa...”

“Thế nên mới là trả thù đấy.” Thanh tra Kurata cười và nheo mắt. “Nhưng đối với ông Banba thì dù có mất 200 triệu yên chẳng nữa ông ta cũng chẳng khổ đau mấy đâu, vì nó không thấm thía gì so với tiền thuế ông ta gian lận hằng năm.”

Tôi thấy ngực thắt lại như có dị vật trôi lên.

“Dù sao nghe cũng thấy đáng thương!”

“Đáng thương thật chứ.” Thanh tra nói. “Trên đời có nhiều người gặp những cảnh ngộ thật đau buồn. Họ vừa nổi giận với số phận vừa biếng đau buồn thành năng lượng để sống. Hắn ta, cái thằng Shunsuke này, đúng là tội

ngiệp nhi? À, nghe nói cậu cũng không còn bố mẹ.”

“Hai cụ qua đời từ hồi tôi còn cấp sách.”

Viên thanh tra gật đầu, “Dù có một mình, cậu cũng đã sống đường hoàng, lại còn hy sinh thân mình cứu em bé. Tôi nghĩ cảnh ngộ chẳng liên quan gì sất, so với người như cậu thì Shunsuke chẳng đáng xách dép, hẳn nên chết đi thì hơn.”

“Nghe nói hẳn chết rồi mà hả?”

“Trên tầng thượng trung tâm thương mại.”

“Tầng thượng ư?” Tôi thốt lên.

“Sau khi bắn cậu, Shunsuke cướp tiền rồi trốn khỏi văn phòng bất động sản. Hắn giơ súng dọa nạt để mở đường xuyên qua đám đông đang tụ tập xem náo nhiệt. Sau đó lên ô tô, nhưng cảnh sát đã bủa lưới khắp khu phố nên hẳn không thoát nổi. Đoạn tiếp theo cậu hình dung được đúng không? Cảnh sát thu hẹp vòng vây và hẳn cùng đường.”

Tôi nhận thấy ánh mắt thanh tra lấp lánh hơn lúc nãy, chắc hẳn anh ta rất tự hào vì sự linh hoạt của cảnh sát.

“Giữa chừng Shunsuke vút xe và chạy như bay vào cửa hàng bách hóa Marubishi. Có rất nhiều người nhìn thấy nên đã báo cho đội truy nã. Shunsuke uy hiếp cô gái điều khiển thang máy và đi thẳng lên tầng thượng.”

“Tại sao hẳn lại lên tầng thượng?”

“Đội truy nã cũng thắc mắc tương tự trong lúc lùng bắt hẳn. Lên đến nơi thì câu hỏi đã được giải đáp, hẳn trèo qua lan can và rải tiền xuống.”

“Từ tầng thượng ư?” Tôi mở to mắt. “Để làm gì?”

“Thì, chỉ hẳn mới biết tại sao. Có lẽ đó là một phần trong cuộc báo thù

hoặc đơn thuần chỉ là gây rối loạn thêm. Quả nhiên người ta xúm xít ở chân tòa nhà y như kiến bầu đường ấy. Mặc dù cảnh sát ra sức thu hồi nhưng quá nửa số tiền đã thất thoát.”

Cảnh tượng như hiện lên trước mắt tôi.

“Qua đó đủ thấy hãn không có ý định bỏ trốn phải không?”

“Có vẻ thế. Khi cảnh sát đến gần, Shunsuke giơ súng đe dọa họ, đồng thời rải tiền xuống. Rải hết, hãn buông mình khỏi lan can.” Thanh tra Kurata tạo dáng khẩu súng bằng ngón trỏ và ngón cái, gí vào ngực mình làm động tác bóp cò. “Phát đó trúng tim và hãn chết ngay lập tức. Theo lời cảnh sát có mặt tại hiện trường, trước khi nhả đạn Shunsuke đã cười, họ bảo là trông mà sồn gai ốc.”

Tôi có thể tưởng tượng được biểu cảm đó. Hãn vừa cười vừa nhìn người ta một cách trống rỗng bằng cặp mắt đục ngầu như mắt cá chết.

“Còn thương vong nào khác không?”

“May mắn là... Xin lỗi, tôi biết dùng từ này rất bất lịch sự... Nhưng may mắn là chỉ có cậu và công ty bất động sản chịu thiệt hại thôi. Hung thủ đã chết nên vụ án được xử lý theo hướng không khởi tố. Thật tình, tôi chẳng biết nói gì hơn rằng tôi rất tiếc.” Thanh tra Kurata cắn nhẹ môi dưới và lắc đầu.

“Tiền bồi thường thì sao?”

“Cậu biết đấy, kẻ gây tổn thất chẳng còn trên đời nữa. Chúng tôi cũng muốn yêu cầu phía công ty bất động sản, nhưng ông Banba đã đủ nổi điên vì thiệt hại lần này rồi.”

Viên thanh tra lộ vẻ thông cảm, nhưng thật ra tôi hỏi không phải vì muốn đòi bồi thường. Theo như câu trả lời của anh ta thì người đang trả

viện phí cho tôi không phải là người có quan hệ với Kyogoku Shunsuke sao? Tôi nghĩ.

“Lạ thật đấy!” Tôi nói. “Sự cố tai hại như thế, và tôi đây thì suýt về châu ông bà ông vải, thế mà không khởi tố, không xét xử, không có gì hết cả.”

Thanh tra Kurata nhăn mặt khổ sở, chừng như cho rằng tôi đang mỉa mai.

“Tại truy lùng Shunsuke hơi hấp tấp. Đội truy nã không lường được rằng hắn mau nản chí như thế.”

“Tôi không nghĩ là hắn nản chí.”

Nghe tôi nhận xét, thanh tra Kurata ra chiều bất ngờ.

“Thế ư?”

“Vâng. Không phải từ đầu hắn đã quyết định chết rồi sao?”

Viên thanh tra nhún vai rồi khẽ cười, “Có lẽ thế. Nếu muốn chết thì hắn nên tự chết một mình.”

“Đúng vậy.” Tôi lấp lửng đáp, đồng thời hình dung ra điệu cười ngay trước khi tự sát của Kyogoku Shunsuke.

Ghi chép của Kurata Kenzo (1)

Ngày 18/5.

Tôi đã gặp Naruse Junichi, nạn nhân trong vụ giết người bất thành tại công ty bất động sản.

Naruse còn trẻ, không cao lắm và có tạng người trung bình. Mặt mũi trắng trẻo, có lẽ là do ở suốt trong phòng bệnh, khí sắc rất tốt.

Cậu ta trình bày chi tiết về vụ án. Nội dung không có điểm nào quá mâu thuẫn, tôi nghĩ trí nhớ của cậu ta tương đối tốt và lời khai là đáng tin (dù không mang nhiều ý nghĩa trong vụ án này).

Kể cũng chẳng quan trọng, nhưng Naruse gây ra ấn tượng khác với tôi hình dung. Theo tổng hợp từ ý kiến mọi người, chẳng hạn đồng nghiệp ở chỗ làm, thì cậu ta là người kiệm lời, thật thà, sợ người lạ. Song trong cuộc gặp hôm nay, cậu ta tỏ ra cực kỳ hoạt bát. Lần đầu tiên gặp mặt mà không hề bối rối, và cuộc trao đổi diễn ra trơn tru. Tôi thấm thía sâu sắc rằng, cách nhìn nhận của con người ta quả là muôn hình vạn trạng.

Hai ngày nữa, chính xác là bốn mươi hai tiếng nữa, tôi sẽ ra viện, sẽ hoàn toàn tự do.

Tiến sĩ Dogen nói rằng chẳng còn bài kiểm tra nào nữa, vì “Não của cậu đã bình phục”. Nhận được lời đảm bảo như vậy của bác sĩ, bệnh nhân như tôi quả thật rất phấn khởi.

Một mặt tôi thấy mừng, nhưng vẫn không thể phủ nhận nỗi bất an mơ hồ đang phủ đầy trái tim mình như sương mù. Tôi biết độ chăm chút lớn lao của ca phẫu thuật vừa qua, nhưng có thật đến đây là ổn rồi không? Hình như tôi đang quên điều gì rất quan trọng.

Dẫu sao thì tôi cũng tự nhận thấy tình hình sức khỏe của mình không có vấn đề gì cả, đặc biệt là về thể lực, có khi còn hơn xa trước khi nhập viện, bởi vì gần đây phạm vi sinh hoạt của tôi khá rộng.

Mỗi ngày một lần, tôi xuống phòng tập ở tầng dưới bệnh xá ngoại khoa. Ban đầu tôi được dẫn đến đây để thực hiện các bài tập phục hồi chức năng, đến khi các bác sĩ nhận thấy những bài tập ấy không cần thiết nữa thì phòng tập chỉ được dùng để giải quyết tình trạng thiếu vận động cho tôi. Thời kỳ ở viện, thói quen ăn uống của tôi cũng được hỗ trợ, nhờ thế mà hai bên mạn sườn vốn bèo nhèo trước khi nhập viện giờ săn chắc lại. Hồi xưa cơ bản tôi không chơi thể thao nên không biết rằng cơ bắp đau lại khiến tâm trạng

sảng khoái đến vậy.

Thế nhưng sau cảm giác đầy đủ đó, có lúc bóng tối sẽ xuất hiện trong tim tôi, chừng như tiềm thức đang sợ hãi điều gì. Rốt cuộc là điều gì chứ?

Trước lúc tôi xuất viện, Megumi mang quần áo mới đến. Áo dệt mùa hè màu cam. Lúc được chở đến bệnh viện này, tôi mặc sơ mi và áo len, nghĩa là bây giờ đã sang hè rồi.

Cảm ơn Megumi vì chiếc áo xong, tôi hỏi em, “Nhân tiện, cánh truyền thông yên ắng rồi em nhỉ?”

“Dạ, chẳng còn thấy bóng dáng bọn họ nữa. Chứ thời điểm ngay sau phiên họp báo thì quả thật kinh hoàng.”

“Anh đã gây phiền phức rồi. Đợi về anh phải xin lỗi chú liền mới được.”

Megumi mỉm cười, “Không sao đâu anh. Đây đâu phải lỗi của anh.”

Tuần trước, một buổi họp báo đã được tổ chức tại phòng hội nghị của bệnh viện này. Tôi cũng tham dự, với điều kiện không cho chụp ảnh và không tiết lộ tên thật. Tôi không hề bồn chồn sợ hãi gì trước đông người như thế, một điều không thể tưởng được ở tôi trước đây.

Sau khi tiến sĩ Dogen trả lời xong về phương pháp phẫu thuật và triển vọng mai sau, các phóng viên liên tục tập trung vào tôi. Một cô gái trẻ tầm tuổi tôi với khuôn mặt lý trí bắt đầu đặt câu hỏi.

Câu đầu tiên là, “Anh cảm thấy thế nào?”

“Căng thẳng,” tôi đáp.

Tại sao cô ta lại bật cười?

“Anh có cảm giác gì lạ không?” Cô phóng viên lấy lại vẻ mặt nghiêm nghị và hỏi.

“Không, tôi không thấy gì lạ cả.”

“Anh có bị đau đầu chóng mặt không?”

“Không có, tôi rất khỏe.”

Tôi đáp. Cô ta gạt đầu với ánh mắt đầy tò mò. Tôi nhanh chóng nhận ra ánh mắt của các phóng viên khác cũng thế. Không phải họ đang nhìn đối tượng phỏng vấn, mà như khách tham quan đang nhìn một đồ vật triển lãm.

Sau đó cô phóng viên hỏi tôi về tâm trạng hiện giờ. Tôi chỉ đáp rất vui, sau đó chân thành cảm tạ những người đã cứu mạng mình, trước tiên là tiến sĩ Dogen. Đúng nghĩa nghĩa sao nói vậy.

“Anh nhìn nhận thế nào về tai nạn này?”

“Tai nạn?”

“Đúng thế, về việc anh bị liên lụy và bị bắt.” Mắt cô phóng viên như sáng lên, nhiều phóng viên khác nhào hẳn người tới trước.

“Về việc đó...” Tôi nuốt nước bọt, đảo mắt nhìn lướt qua tất cả các khuôn mặt. “Về việc đó, tạm thời tôi chưa thể trả lời. Tôi cần thêm thời gian từ từ suy nghĩ xem.” Câu trả lời này rõ ràng đã đi ngược lại mong mỏi của họ.

Bằng ánh mắt thất vọng xen lẫn hoài nghi, cô phóng viên nói. “Như vậy là sao? Anh hận tên hung thủ, đúng không?”

“Đương nhiên.”

Cô ta làm mặt kiêu “Nói luôn thế có phải tốt hơn không?” rồi hỏi tôi, “Ngoài nỗi hận ra, anh còn nghĩ cái gì khác không?”

Tôi cứng họng. Thù hận hung thủ và nhìn nhận vụ án là hai việc khác nhau. Tôi nào đã biết gì về quá trình của vụ án. Chẳng phải sẽ cần thời gian trước khi phát biểu về điều mình chưa rõ hay sao? Một hay hai tuần đâu có

đủ để nghĩ cho rốt ráo.

Với quan điểm này, tôi không nói gì thêm, cô phóng viên mất kiên nhẫn bắt đầu đặt câu hỏi khác cho tiến sĩ Dogen. Lướt của tôi đã hết. Báo chí hôm sau quyết định rằng tôi đã nói, “Tôi hận tên hung thủ, ngoài điều đó ra chẳng còn gì nữa hết.”

Sau buổi họp báo, các cuộc tập kích lấy tin bài vẫn tiếp tục. Và khi không nghe ngóng được thêm manh mối gì mới, họ đã xâm nhập cả phạm vi sinh hoạt của tôi. Chẳng biết nghe ngóng ở đâu, bọn họ ủa đến tiệm Shindoko nơi Megumi làm việc, song hình như chưa đánh hơi được mối quan hệ giữa tôi và em.

“Tuy tên Jun chưa bị tiết lộ, nhưng hành động như thế là xâm phạm quyền riêng tư rồi.”

“Đành vậy, cũng đâu phải bây giờ họ mới thế.”

“Ừa, nhưng em hơi lo, sau khi anh xuất viện ấy.” Megumi lấy cuốn phác họa, giở ra. Tôi đã dùng mười ba trang, hầu hết đều vẽ khuôn mặt Megumi. Thấy thế, em vừa lật vừa đỏ mặt.

“Chỉ mong mau mau quay lại vẽ cho tử tế.” Tôi nói.

“Mấy ngày nữa là thỏa sức vẽ rồi.”

“Phải. Lại còn sẵn mẫu nữa.”

“Nhưng không khóa thân đâu nhé.” Megumi lườm yêu tôi và nhìn lại tập phác thảo, sau đó khẽ nghiêng đầu.

“Sao em?”

“Dạ, cũng chẳng có gì đặc biệt nhưng...” Megumi lật đi lật lại các trang của cuốn phác thảo. “Em nghĩ cách thể hiện đã có chút thay đổi. Mấy trang đầu thì chưa thấy nhưng về sau thì rõ rệt hơn.”

“VẬY sao?” Tôi nhận lấy cuốn phác họa và xem từ đầu. Rồi mau chóng hiểu ý Megumi. “Đúng thế. Có thay đổi một chút. Hình như đường nét trở nên cứng rắn hơn.”

“Phải nhỉ! Vẽ mặt em rất nét, rất sắc sảo.” Megumi tỏ ra vui vẻ.

Tôi nhớ lại việc tiến sĩ Dogen nhờ cậy tôi qua. Trông thấy cuốn phác họa, ông khẳng khẳng muốn chụp một bản để tham khảo. Bây giờ ông vẫn thể hiện nhân quan của một nhà nghiên cứu, nhưng tôi cứ cảm giác có chút khang khác so với mọi khi. Liệu có phải là tôi tưởng tượng ra không? Ông đã nhú mày như thể đang nén chịu điều gì và thậm chí còn lộ vẻ rầu rĩ.

“Sao vậy ạ?”

Nghe tôi hỏi, Dogen trả lời không sao cả, ông chỉ đang nghĩ rằng tôi phục hồi rất tốt thôi.

“Sao vậy anh?” Megumi ngò vức nhìn ánh mắt lơ đãng của tôi.

Tôi lắc đầu, “Anh đang ngẫm nghĩ về bức tranh này, cảm giác rất khác, có lẽ do ảnh hưởng của tâm trạng không thỏa mãn. Đàn ông bình thường mà bị nhốt trong phòng kín lâu ngày kiểu gì cũng hóa sói thôi. Đó hẳn là biểu hiện của chứng u uất nhỉ.”

“Anh cố chịu đựng thêm mấy ngày nữa nhé.” Megumi ôm lấy cổ tôi. “Dù sao thì Jun à, anh thực sự đã trở thành người có thể trông cậy rồi đấy. Hệt như nhộng hóa bướm vậy đó.”

“Em không thích à?”

“Hừm, em thích Jun trước đây, nhưng Jun bây giờ em còn thích hơn.” Megumi nũng nịu nói.

Ghi chép của Dogen (4)

Thứ Bảy, 16/6.

Tôi nghĩ rằng người nhận hoàn toàn không gặp vấn đề gì về chức năng của não. Nhưng kết quả các bài kiểm tra tâm lý, tính cách trong vòng một tháng qua lại là thế nào đây? Tôi đã giao cho hai trợ lý Wakao và Tachibana tiến hành phân tích.

Còn về tài liệu bổ trợ, tức mấy trang phác thảo của người nhận... Tổn thương chủ yếu của cậu ấy là ở não phải, tác phẩm hội họa của những người như thế thường mang đặc trưng là khuynh hướng sao lãng bên trái (left hemispatial neglect), phong cách vẽ trực tiếp thiên về cảm tính.

Xem các bức phác họa của người nhận, tạm thời tôi chưa thấy dấu hiệu nào của hội chứng sao lãng bên trái, nhưng mười mấy trang phác thảo là bằng chứng cho thấy sự thay đổi dần dần sang phong cách phóng khoáng, cứng rắn và sắc nét. Có thể nói phong cách hiện tại của cậu ấy là trực tiếp, hoặc cảm tính.

Vậy bán cầu não phải của người nhận vẫn còn chịu tổn thương sao? Nhưng kết quả của tất cả các bài kiểm tra đều không cho thấy điều này. Phần não được ghép đã hoàn toàn thích ứng.

Với tình hình hiện nay, không thể bắt người nhận kéo dài thời gian ở lại bệnh viện được. Chúng tôi sẽ tiến hành thêm những cuộc kiểm tra định kỳ sau này.

Trong hai ngày trước khi xuất viện, tôi vô cùng bận rộn. Dù chỉ ở phòng bệnh nhưng muốn dọn đi cũng phải chuẩn bị khá nhiều.

Vào ngày xuất viện, tôi vừa cho hết đồ đạc vào thùng carton xong thì Tachibana xuất hiện. Cô nhìn cái thùng đã đóng gói.

“Hành lý cũng khá nhiều đấy nhỉ?”

“Tại vì không phải chỉ có mỗi đồ đạc của tôi thôi đâu. Tôi cũng đã cho đồ lót, đồ ngủ cô mua cho ở đây vào nữa, nhưng mà tôi nhận không sao thật chứ?”

“Không sao đâu. Máy món đồ như thế mà để lại thì còn phiền hơn.”
Vẫn đút hai tay vào túi áo blouse trắng, Tachibana khẽ nhún đôi vai mảnh dẻ và mỉm cười. Dù cô không lúc nào trang điểm và có vẻ chẳng nghĩ gì khác ngoài nghiên cứu, nhưng tôi bất giác nghĩ biểu cảm lúc này của cô vô cùng quyến rũ. Tại sao đến giờ tôi mới nhận ra cô gái này hấp dẫn chứ?

Người ta sẽ gửi thùng carton từ bệnh viện về căn hộ cho tôi bằng đường bưu điện, nên tôi cứ thế tay không ra khỏi phòng bệnh. Đến cửa, tôi ngoái lại nhìn một lần nữa chiếc giường trắng đã dọn sạch và căn phòng trống trơn. Giờ có nhớ lại cuộc sống ở đây, tôi cũng không tài nào cho rằng nó đã thực sự xảy ra.

“Anh đang lưu luyến đấy ư?” Tachibana hỏi, nghe như chọc ghẹo.

“Không.” Tôi trả lời. “Chẳng bao giờ muốn đến nữa.”

Tachibana cup đôi mắt xuống trong thoáng chốc rồi ngay lập tức lại chăm chăm nhìn tôi và nói, “Đúng nhỉ? Anh đừng đến đây nữa nhé!”

Cả lúc này nữa, tôi cũng nghĩ rằng cô ấy đẹp làm sao.

Tachibana dẫn tôi đến phòng tiến sĩ Dogen. Tôi vào giữa lúc ông đang ngồi trên sofa nói chuyện với khách, gồm ba người, một cặp đôi nam nữ trưởng thành và một bé gái. Cô bé và người mẹ nhìn quen quen, nhưng người đàn ông chắc là người bố thì đây là lần đầu tiên tôi gặp. Anh ta tầm trên dưới bốn mươi tuổi, khuôn mặt cương nghị, cơ thể rắn chắc trong bộ vest xám cao cấp vừa vặn. Bố mẹ cô bé nhìn tôi với ánh mắt thân tình.

“Cậu đi đây à?” Tiến sĩ Dogen gỡ cặp kính mạ vàng, ngược mắt nhìn tôi.

“Vâng ạ! Cảm ơn tiến sĩ rất nhiều vì đã giúp đỡ tôi trong thời gian dài vừa rồi.”

Tôi cúi mình. Tiến sĩ gật đầu.

“Ừ, nhân tiện, tôi muốn giới thiệu với cậu những người đang có mặt ở đây. Anh chị Saga, cậu có biết họ là ai không?”

“Dĩ nhiên là tôi biết.” Tôi nhìn cô bé và người mẹ. “Hôm đó, chị và cháu có mặt ở văn phòng bất động sản phải không ạ?”

“Khi ấy thực sự cảm ơn cậu.” Người mẹ cúi đầu thật thấp. “Noriko cảm ơn chú đi con. Đây là ân nhân cứu mạng con đấy.” Chị ta nói và khẽ ấn đầu cô con gái xuống.

Cô bé được gọi là Noriko vụng về nói, “Cháu cảm ơn chú ạ.”

“Thật lòng, vợ chồng tôi không biết đền đáp cậu bằng cách nào cho đủ. À, phải giới thiệu đã chứ nhỉ! Tôi là bố của Noriko.” Người đàn ông sang

trọng trong bộ vest xám cúi đầu đưa danh thiếp cho tôi.

Tám danh thiếp ghi tên “Saga Michihiko”. Anh ta là luật sư và đang điều hành một văn phòng luật.

“Con gái anh chị không bị thương chứ?”

“Vâng, may nhờ có cậu. Con bé còn nhỏ nên chưa hiểu mình gặp phải chuyện gì, nhưng vợ chồng tôi sẽ từ từ kể, cho cháu biết ơn cứu mạng của cậu Naruse.”

Mặc dù hơn tôi đến mười mấy tuổi nhưng anh Saga nói năng như thể đang thưa gửi với người trên. Có lẽ anh ta muốn thể hiện thành ý, song tôi chỉ thấy lúng túng.

“Tôi đã hứa với cậu một chuyện phải không nhỉ? Rằng đến khi cậu ra viện, tôi sẽ giải đáp những câu hỏi còn lại.” Tiến sĩ Dogen nói.

Tôi nhìn vào mặt ông và hơi nghiêng đầu, lập tức hiểu ra ông đang nói đến chuyện gì.

“Viện phí... Người chi trả là anh chị Saga phải không?”

“Phải.” Ông tiến sĩ trả lời.

Tôi nhìn anh Saga, anh ta nở nụ cười, gật đầu, “Tất nhiên là thế rồi. Nếu người bị bắn là Noriko thì chắc không có cơ hội cứu được con bé. Bảy giờ thì bỏ bao nhiêu tiền đi nữa cũng vô ích.”

“Nguyên nhân khiến tôi thành ra thế này không phải là tại con gái anh chị.”

“Cậu nói vậy cũng khiến chúng tôi yên lòng đôi chút, nhưng cậu đã đứng ra che chở cho cháu, đây là sự thật. Hỗ trợ cậu điều trị là nghĩa vụ của vợ chồng tôi.” Anh Saga nói nhẹ nhàng, nhưng lập luận lại cương quyết đúng chất luật sư.

Tôi không biết đối đáp thế nào nữa, bèn hỏi ông tiến sĩ, “Vì sao ông phải giấu đến tận bây giờ?”

“Vì đó là nguyện vọng của anh Saga. Anh ấy không muốn cậu lo lắng không cần thiết và tiếp tục điều trị cho đến khi khỏi hẳn.”

Tôi nhìn lại anh Saga, trông anh ta như thể vừa cười vừa khóc.

“Chẳng đáng là bao, vẫn chưa báo đáp được một phần mười ơn huệ của cậu. Nếu còn việc gì chúng tôi có thể làm được thì cậu cứ bảo.”

“Cảm ơn anh, nhưng thế này là quá đủ rồi.”

Nghe thế, anh Saga vươn tay nắm lấy tay phải tôi, “Thật lòng đấy. Nếu gặp khó khăn xin hãy báo với chúng tôi.”

“Chúng tôi sẽ gắng hết sức,” chị vợ cũng nói.

Tôi nhìn đôi bàn tay to lớn của anh Saga, rồi nhìn vào ánh mắt nghiêm túc của cả hai vợ chồng. Mắt họ sáng rực.

“Cảm ơn anh chị rất nhiều,” tôi nói thêm lần nữa.

Tôi rời khỏi phòng tiến sĩ và sóng bước cùng Tachibana ra cổng bệnh viện. Một số đài truyền hình và báo chí đến lấy tin nên tôi đã trả lời phỏng vấn. Đúng như giao kèo, họ không chụp mặt tôi. Tôi không nhắc gì đến nhà Saga cả, những chuyện ấy không nên do tôi nói ra.

Chúng tôi bước đi rồi, cánh phóng viên vẫn lia máy ảnh chụp theo sau lưng. Tôi cười bảo Tachibana.

“Cứ như nhân vật showbiz nhỉ!”

“Anh là người sống sót từ vũ trụ mà.”

“Cô nói chuyện duyên thật đấy.”

Trước khi tôi bước qua cổng, Tachibana dặn, “Một tuần hoặc mười ngày

một lần, nhất định anh phải đến nhé.”

Cô ấy đang nhắc tới việc kiểm tra định kỳ, xem ra đầu óc tôi vẫn chưa hết ràng buộc với bệnh viện.

“Tôi sẽ đánh dấu ngày hẹn vào lịch.” Tôi nói và nhìn lại bệnh viện lần nữa.

Tòa nhà màu trắng giống hệt một sinh vật khổng lồ, tôi là quả trứng đẻ ra từ đó.

Tôi lấy làm mừng vì chưa quên đường về căn hộ.

Khung cảnh phố xá vẫn hệt như trong ký ức. Cảnh học sinh của ngôi trường cấp hai đang đi bộ từng tốp trên lề đường cũng thật thân thương.

Tôi thực sự cảm thấy mình đã về rồi.

Sau chỗ rẽ là một dãy nhà mới nho nhỏ đứng san sát. Mấy năm nay khu vực này phát triển rất nhanh.

Tiếp tục đi thẳng sẽ đến chung cư mà tôi đang sống. Một công trình hai tầng đơn giản ghép bằng cốt thép và tấm nhựa. Bãi đỗ xe ở đây luôn có hai hay ba bà nội trợ tụ tập tám chuyện, vậy mà hôm nay lại chẳng thấy bóng dáng họ đâu.

Tôi lên cầu thang. Đến cửa căn hộ thì nghe tiếng máy hút bụi ro ro bên trong. Tôi mở cửa và trông thấy Megumi thất tập dề đang lui cui dọn dẹp.

Em ngắt công tắc máy hút bụi và quay về phía tôi, “Mừng anh về nhà.”

“Em nghỉ làm à?”

“Em xin về sớm. Em nghĩ bụng nếu anh về mà nhà cửa đầy bụi bặm thì tội nghiệp lắm.”

“Cảm ơn em.” Tôi cởi giày, vào phòng rồi ngắm nghía cảnh sắc bên ngoài qua cửa sổ để ngỏ.

“Thật thư thái anh nhỉ?”

“Ừ, nhưng mà có gì là lạ ấy.”

“Cái gì lạ ạ?”

“Cảnh sắc thì rõ là quen, nhưng cứ như nhìn thấy lần đầu tiên vậy. Không phải, cảm giác như một người nhìn lần đầu tiên và ngỡ ngờ như mình đã nhìn thấy đâu đó trước đây rồi. Gọi là hiện tượng *déjà vu*. Cảm giác như vậy đấy.”

“Hừm.” Như thể cố lý giải cảm giác của tôi, Megumi đến bên cạnh và cũng ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài.

“Chắc là do ở phòng kín lâu ngày nên nhìn cái gì cũng mới mẻ cả.” Tôi giải thích qua loa và ngó quanh phòng. Đầu tiên dừng mắt ở giá vẽ chỗ góc tường. Trên giá có bức chân dung Megumi đang ngồi ghé đọc sách. Tôi mới vẽ được khoảng một nửa thì gián đoạn.

“Chúng ta phải hoàn thành bức tranh này anh nhỉ?” Megumi đặt tay lên vai tôi.

Tôi chăm chú nhìn bức tranh mình vẽ dở mấy tháng trước. Thật tiếc là tôi không thấy nó đẹp để cho lắm, chẳng thể hiện được điều gì cả.

“Không xong.” Tôi nói, “Tranh này không được, trục trặc ở đâu rồi, không hề sinh động.”

“Thế ạ? Em nghĩ nó tuyệt đấy chứ.”

“Chỉ là sao chép một con người thôi, vẽ như vậy thì thà không vẽ còn hơn.” Tôi quay mặt tranh vào, nhìn nó tôi cảm thấy không vui chút nào.

“Giống như cuốn phác họa hả anh?” Megumi nói, “Càng về sau nét vẽ

càng thay đổi đúng không? Chắc là cảm nhận của Jun đã thay đổi ít nhiều.”

“Ừ,” tôi gật đầu, “Có lẽ vậy.”

“Anh bây giờ chắc sẽ vẽ được tranh đẹp hơn nhĩ! Lột xác rồi mà.”

“Thế thì tốt quá,” tôi cười và hôn lên má em.

Tôi hôn xong, Megumi chăm chăm nhìn lại như muốn soi thấu tâm tư tôi.

“Sao vậy?” Tôi hỏi.

“Dạ không, không có gì nghiêm trọng đâu anh.” Nói rồi Megumi lại nhìn một cách chăm chú vào mặt tôi. “Trong đầu Jun có chút não của một người khác hả?”

“Đúng rồi.”

“Nhưng, Jun... vẫn là Jun nhĩ.”

“Ý em là sao? Anh vẫn là anh, không phải ai khác cả.”

“Nhưng, giả sử thay toàn bộ não thì sao nhĩ? Như thế còn là Jun không?”

“Như thế...” Tôi ngập ngừng cân nhắc, “Thì có lẽ không phải anh, mà là người chủ của bộ não rồi.”

“Hừm...” Ánh nhìn của Megumi trở nên mờ lung. Tôi biết em đang nghĩ gì. Đó là thắc mắc hiện tại của em, còn tôi thì nhớ tới một chuyện khác, nhưng chưa muốn đụng chạm tới lúc này. Có lẽ em cũng cùng suy nghĩ, nên mỉm cười đổi đề tài, “Anh! Bọn mình phải mở tiệc chứ!”

“Chỉ hai đứa thôi nhé.” Tôi ôm chặt em thêm lần nữa. Vừa ôm vừa cố ngăn những điều chẳng lành lơ lửng trong tâm trí mình.

Có tiếng gõ cửa phòng. Tôi ra xem. Cậu Usui ở căn bên cạnh đang mỉm

cười đứng đó.

“Mừng anh về. Anh trông khỏe khoắn nhỉ?” Khuôn mặt cậu ta nhợt nhạt, mắt thì đỏ ngầu trông còn giống người ốm hơn tôi. “Lúc biết tin vụ án, em đã nghĩ chắc anh lành ít dữ nhiều.”

“Nghe nói cậu báo cho Meg phải không?”

“Tại em không nghĩ ra ai để báo cho nữa.”

“Cậu vẫn chơi cái này à?” Tôi làm động tác gõ bàn phím. Sở thích duy nhất của Usui là trò chơi điện tử. Thi thoảng vọng tiếng sang cả bên tôi.

“Vâng, em xin lỗi vì gây ồn.” Usui gãi đầu, rồi khuôn mặt trở nên nghiêm trang như thể nhận ra điều gì. “Anh Naruse thực sự đã khỏe lại rồi. Cảm giác đàn ông hơn trước.”

Tôi và Megumi thoáng nhìn nhau. Rồi tôi làm mặt tươi cười và nhẹ nhàng phản bác, “Không có đâu, là do cậu tưởng tượng ra thôi.”

Chắc thế, Usui nghiêng đầu.

Đêm hôm đó, tôi ôm ấp Megumi sau ngày dài xa cách. Để khỏi làm ồn gây ảnh hưởng tầng dưới nên chúng tôi làm tình một cách nhẹ nhàng từ đầu tới cuối. Tôi ở trên em, ngắm khuôn mặt em, và lên đỉnh.

Đúng lúc, một ý nghĩ nháng lên trong tâm trí tôi.

Tôi phải quên nó đi, đó là điều tôi không nên nghĩ đến. Chẳng qua cảm nhận hiện giờ hơi khác trước nên tôi mới đi nghĩ những chuyện lạ lùng. Đúng thế.

Nhưng rốt cuộc, suy nghĩ đó chẳng thể nào ra khỏi đầu tôi. Sáng hôm sau, đang dụi đôi mắt thiếu ngủ của mình và nhìn gương mặt Megumi, tôi lại nhớ tới nó.

Cô gái này, nếu không có tàn nhang thì đẹp rồi...

Nhật ký của Hamura Megumi (1)

Thứ Ba, 19/6. Mây mù.

Buổi sáng, mình rời nhà Jun. Hôm qua là ngày xuất viện mà mình đã mòn mỏi ngóng chờ. Jun ra viện, về nhà, ôm lấy mình. Đây là điều mình đã mơ đến biết bao lần, nhưng vẫn có gì đó nghèn nghẹn nơi lồng ngực.

Ông trời ơi, cảm ơn ông đã cứu Jun, để Jun khỏe mạnh lại. Nhưng ông trời ơi, con vẫn còn một điều nữa muốn thỉnh cầu. Xin ông phù hộ cho niềm hạnh phúc khó khăn lắm mới quay về này, để nó đừng đổ vỡ. Những ảo tưởng chẳng lành sinh ra từ cái suy nghĩ trẻ dại của con xin ông đừng biến nó thành sự thật.

Xuất viện được ba ngày, tôi quyết định đi làm. Mặc dù tôi đã tính nghỉ ngơi thêm chút nữa, nhưng có ở nhà thì cũng ăn không ngồi rồi, chán lắm! Hơn nữa truyền thông gọi điện liên tục. Họ mời mọc lên truyền hình, phỏng vấn, thậm chí dò hỏi tôi có muốn ra sách không. Tôi từ chối hết thảy, lòng chỉ muốn gào lên rằng mình không phải đồ trưng bày. Cứ thế, họ khiến thần kinh tôi kiệt quệ.

Chính vì lẽ đó, tôi mới đẩy ngày đi làm lên sớm hơn. Nhưng tâm trạng lúc ngủ dậy hôm nay thật kinh hoàng. Tôi lại mơ thấy cảnh mình bị bắn lưng đầu. Dù ký ức đó hiện đã thôi mơ hồ, tôi vẫn thấy đầu óc trĩu nặng khi thức giấc.

Từ lúc hồi tỉnh đến giờ, điều duy nhất không thay đổi chính là sáng nào soi gương tôi cũng thấy căng thẳng. Có cảm giác hình ảnh trong gương kia là một người tôi không quen không biết.

Tôi rửa mặt ở bồn, nhìn vào gương và gạt đầu tự nhủ rằng đây là khuôn mặt của chính mình. Dù thế vẫn ngờ ngợ có chỗ khang khác, thật là một cảm giác khiến người ta bất an.

Tôi nhớ lại chuyện đêm hôm trước. Trong một tích tắc, thực sự là chỉ tích tắc thôi, tôi đã cho rằng đám tàn nhang của Megumi thật xấu xí. Đúng là suy nghĩ không nên không phải.

Chưa hết, lời em vô tình nói ra cứ lớn vồn trong đầu tôi. Giả sử thay toàn bộ não thì sao nhỉ? Như thế còn là Jun không?

Không, như thế đâu còn là tôi nữa.

Tôi chẳng hiểu những điều phức tạp, nhưng bây giờ quả tim nhận định “Tôi chính là tôi” đều là nhờ não bộ điều khiển. Cho nên não bộ mà biến thành thứ khác thì trái tim tôi nhất định cũng sẽ biến mất.

Vậy, trường hợp nó đang thay đổi một phần vì cuộc phẫu thuật vừa rồi thì sao? Chắc chắn phần não nạp trong đầu tôi bây giờ và phần não trước khi bị bắn không phải là một. Suy ra quả tim do bộ não này điều khiển và quả tim của tôi trước đây không giống nhau, đúng không?

Không thể xác định rõ ràng, tôi đâm ra đau đầu.

Vốc nước rửa mặt xong, tôi lại nhìn vào gương. Thôi đừng đào sâu vấn đề này nữa, không lại sa vào một nghịch lý luẩn quẩn. Rồi sẽ tìm ra cách giải thích ngọn ngành thôi.

Bản thân tôi hiểu rõ hơn ai hết, tôi vẫn là tôi ngày trước, cảm giác khi ôm Megumi trong tay vẫn giống như thuở nào.

Quên cái đám tàn nhang đi thôi.

Tới nhà máy, trước tiên tôi đi gặp tổ trưởng để chào hỏi, sau đó cùng lên chỗ quản đốc và trưởng phòng sản xuất. Khi thấy mặt tôi, phản ứng của họ y như nhau. Thoạt đầu là kinh ngạc, sau đó nheo mắt như thể rất nhớ nhưng và ân cần trò chuyện, giọng điệu đúng kiểu đêm ngày lo lắng cho tôi. Thế mà suốt hồi tôi nằm viện họ nào có thăm hỏi một câu.

Kết thúc thủ tục xã giao, tôi cùng tổ trưởng vào nhà máy.

Vừa qua cửa cách âm, hàng loạt âm thanh đập ngay vào tai tôi, tiếng

động cơ máy tiện, máy khoan, tiếng lên xuống của xe nâng hàng... Và còn mùi nữa. Mùi gas bốc ra từ máy hàn, mùi dầu máy...

Ở nhà máy này, các loại máy móc thiết bị công nghiệp được lắp ghép và bảo trì theo yêu cầu của khách hàng. Trong nhà máy có mấy trăm người đang làm việc nhưng tổ dịch vụ cơ khí của tôi chỉ có mười hai người, kể cả tổ trưởng.

Về đến vị trí làm việc, anh tổ trưởng gọi các tổ viên lại. Tất cả hình như đã chú ý sẵn nên rào chân chạy tới ngay.

Trong lúc tổ trưởng nói chuyện, tôi quan sát lần lượt gương mặt mọi người. Mới ba tháng không gặp mà xem vẻ bề ngoài của họ đã thay đổi nhiều. Gương mặt nào cũng lơ đãng và thiếu sinh khí. Thậm chí mấy tiền bối hay khích bác tôi trông còn như đau ốm ít nhiều.

Tôi xin lỗi mọi người vì nghỉ dài và báo cáo họ rằng sức khỏe tôi đã phục hồi hẳn rồi nên không có gì phải lo lắng cả. Chắc mọi người đều biết đến vụ cấy ghép não nhưng không ai đã động một câu.

Trong buổi sáng, tôi đã hỗ trợ sửa chữa và bảo trì loại máy hàn kiểu mới mà Kasai đang làm nhằm nhớ lại các thao tác và kiến thức cốt yếu. Ban đầu còn hơi luống cuống nhưng chẳng mấy chốc tôi đã thông thạo các công đoạn.

Giờ nghỉ trưa, tôi cùng Kasai đến căng tin dành cho nhân viên. Ngồi xuống bàn rồi, Kasai hỏi, “Thấy không khí nhà máy thế nào?”

“Không phải tệ, nhưng tớ có chút thất vọng.” Tôi trả lời.

“Thất vọng? Ý cậu là sao?”

“Tinh thần làm việc của mọi người sa sút hơn tớ tưởng. Có lẽ vì xa cách lâu ngày nên tớ nhận thấy rõ, hầu hết mọi người chỉ đang làm việc theo

quán tính thôi. Ai nấy đúng kiểu làm để nhận lương, cho rằng mình không có tư cách gì mà phản nộ với tác phong sai trái của cấp trên.”

“Cậu gay gắt quá.” Kasai lộ vẻ không vui. “Những lời này, cậu đừng nên nói trước mặt mấy tổ viên khác.”

“Tớ không định nói. Nhưng mọi người có nghe được tớ cũng chẳng bận tâm. Tại vì đó là sự thật.”

Kasai đang đưa thìa lên thì khựng lại, vẻ mặt giống như trông thấy một cái gì đáng ghét.

Kết thúc ngày làm việc đầu tiên, tôi ghé qua hiệu sách rồi mới về nhà. Chờ ở nhà là Megumi trong chiếc tạp dề. Mùi sốt thịt ám khắp phòng. Nghe tôi bảo đi làm về, em lộ vẻ kinh ngạc.

“Không thấy anh đâu em lo quá. Chẳng phải anh bảo từ mai mới đi làm sao ạ?”

“Anh nghĩ đi sớm cũng được.” Tôi tránh giải thích chi tiết vì chẳng biết nói thế nào cho phải.

“Anh mua sách gì thế? Em xem được không?” Megumi hỏi khi thấy cái túi tôi để trên bàn. Tôi chưa kịp đáp thì em đã mở ra. “Cái gì thế này? Không phải sách về tranh vẽ. *Ngành chế tạo máy* và *Ý tưởng thiết kế tối tân*...? Anh hiếm khi mua sách loại này.”

“Hiện tại anh là thợ cơ khí mà. Phải thường xuyên bổ sung kiến thức chuyên ngành chứ.” Tôi trả lời lấy lệ. Thật ra tôi ghé vào hiệu sách chính là để mua sách hội họa đấy. Lượn lờ một lúc lại dừng chân ở góc sách cơ khí. Cơ man nào là sách, tôi nhìn mà thấy lòng trĩu nặng. Thông tin bạt ngàn như vậy, nhưng tôi lại chưa bao giờ nghĩ đến việc tận dụng.

Lúc nhận ra, tôi thấy mình đã đứng xếp hàng thanh toán với hai quyển sách trên tay. Nói ra quả đáng xấu hổ, nhưng đây là lần đầu tiên tôi chủ động mua sách vở liên quan đến việc mở mang kiến thức nghiệp vụ cho mình.

Trong lúc chờ thanh toán, tôi đã tọc mạch ngó chỗ sách đã mua của chàng trai trông có vẻ sinh viên đứng ngay trước mình. Một cuốn là *Bí quyết để con gái không ghét* và một cuốn nữa có nhan đề *Cách moi tiền cha mẹ*. Trên bìa cả hai cuốn đều viết thật to “Diễn giải bằng hình”. Tôi tự hỏi đến bao giờ cậu ta mới nhận ra mình đã lãng phí bao nhiêu thời gian quý báu?

“Chắc chẳng bao giờ.”

Tôi kể cho Megumi nghe về cậu sinh viên nọ. Em mỉm cười, nghiêm túc nói, “Em nghĩ kiểu người như vậy thì sẽ tiếp tục sống với tình trạng đó thôi.”

“Cứ cái thói ấy thì một ngày kia sẽ vấp ngã cho xem.”

“Dạ, nhưng mà cậu ta sẽ không hiểu vì sao mình vấp ngã đâu. Vì không hiểu nên cũng không ngờ được rằng chính là do từng lãng phí thời đi học quý giá.”

“Cái ngữ ấy đáng lẽ đừng nên ra đời.”

Megumi lộ vẻ bối rối. Là do tôi nói năng quá khắc nghiệt hay sao?

Sau khi ăn món mì Ý Megumi làm, tôi chuẩn bị vẽ tranh. Lâu lắm rồi tôi mới lại sửa soạn giá bút.

“Em làm tư thế nào đây anh?” Cô người mẫu Megumi hỏi tôi.

“Ồ... sao nhỉ?” Tôi ngấm nghĩa khuôn mặt và thân thể em từ nhiều hướng khác nhau nhằm tìm kiếm cảm hứng sáng tạo.

“Sao vậy anh? Sao anh trầm tư thế?” Megumi chống cùi chỏ lên cửa sổ, mỉm cười thắc mắc khi thấy tôi cứ đứng thần thờ chẳng nói chẳng rằng.

Tôi thấy tê ngắt. Ngày xưa khác cơ, hồi Megumi cử động là cảm hứng sáng tác dạt dào ập đến với tôi ngay.

“Anh, làm sao vậy anh?” Nụ cười trong mắt Megumi biến mất. Em đang bất an ư?

“Không, không sao cả. Em cứ giữ nguyên như thế cũng được.” Tôi bắt đầu phác thảo trên nền toan trắng. Tôi đã quen vẽ biểu cảm của Megumi ở góc chênh chênh. Nhưng được đâu khoảng mười phút, tôi dừng tay. “Hôm nay đến đây thôi.”

“Nhưng anh mới bắt đầu thôi mà, anh không có hứng vẽ à?”

“Không phải đâu. Anh muốn vẽ và anh đã có cảm hứng rồi. Nhưng hôm nay, sao nhỉ? Anh thấy uể oải. Chắc lâu rồi mới tới nhà máy nên hơi mệt.” Tôi ngửa ngáy khi nghe những lời rõ ràng là dối trá của mình. Càng thanh minh thì càng có vẻ giấu đầu hở đuôi.

“À... cũng phải!” Chắc chắn Megumi đã nhận ra sự bất bình thường ở tôi nhưng không liều lĩnh hỏi thêm. “Anh có muốn uống cà phê không?”

“À, có em.” Tôi xếp toan lại.

Tôi vừa uống cà phê Megumi pha cho vừa nghe em kể chuyện. Về những vị khách đến tiệm họa cụ hay về chuyện phiếm của bạn bè. Tôi mỉm cười hưởng ứng, nhưng bụng bảo dạ, có gì hay ho? Và bất chợt giật mình. Không thể để Megumi nhận ra tâm tư này được.

Nói cười thêm một lúc, tôi đưa Megumi về nhà. Lúc chia tay nhau trước cửa, tôi nói quyết định dừng vẽ một thời gian.

“Tại sao?” Megumi hỏi, vẻ bồn chồn.

“Vì anh muốn bắt nhịp với công việc ở nhà máy. Anh định tăng ca từ ngày mai nên chắc sẽ về nhà muộn.”

“Thế à?” Megumi gật đầu nhưng ánh mắt lộ rõ băn khoăn.

“Không phải là anh không muốn về đâu.”

“Dạ, em hiểu.”

“Ngủ ngon nhé.”

“Chúc anh ngủ ngon ạ.”

Đọc đường về tôi đã suy nghĩ về mình và Megumi. Em yêu tôi. Tôi cũng yêu em. Tôi không còn người con gái nào khác ngoài Megumi, dù có chuyện gì tôi cũng nhất thiết không được quên điều này.

Về tới nhà, tôi đọc *Ngành chế tạo máy* và *Ý tưởng thiết kế tối tân* đến tận 2 giờ sáng, nhưng không sao tập trung được vì tiếng trò chơi điện tử bên nhà Usui. Hình như đêm nay cậu ta còn rủ thêm bạn bè đến nữa. Tiếng nói tiếng cười như say rượu. Cạnh tay có cốc cà phê, tôi vớ lấy ném lên tường. Cốc vỡ tan tành nhưng hàng xóm chẳng hề im lặng.

Sáng hôm sau thu dọn mảnh vỡ, tôi tự hỏi sao lúc ấy mình hành động ngớ ngẩn thế?

Nhật ký của Hamura Megumi (2)

Thứ Năm, 21/6. Nắng.

Jun đã đi làm lại.

Mình đến nhà chờ anh từ chiều và làm món khoái khẩu của anh là mì Ý xốt cà chua thịt, nhưng từ đầu tới cuối anh chẳng hề khen ngon. Salad phô mai hun khói và cần tây bỏ mứa một phần tư đĩa. Jun chưa bao giờ bỏ mứa những món ấy.

Ông trời ơi ông trời, ông đừng để chuyện gì đáng sợ xảy ra. Xin nương nhẹ với chúng con. Ông đừng cướp Jun của con đi.

Việc tái hòa nhập công việc suôn sẻ hơn tôi dự tính. Tôi đã lo lắng, bởi sợ trong khi mình nghỉ thì trình độ kỹ thuật của những người khác đã vượt xa. Nhưng không có chuyện ấy. Thật ngạc nhiên! Tình trạng này vừa đáng mừng vừa bất thường. Thật không hiểu mọi người đã làm cái quái gì trong lúc tôi nằm viện nữa. Nhà máy đã nhận về bao nhiêu hạng mục sửa chữa máy móc đời mới nhất nhưng dường như không ai có ý định mó tay tới, bởi sách hướng dẫn chẳng có, thao tác phức tạp và tốn công tốn sức đến đáng sợ. Tôi nhớ trước đây mình cũng đã e ngại công việc này, nhưng tôi ngạc nhiên vì mọi người đến bây giờ vẫn chẳng khác gì tôi vào lúc đó.

“Thay thế toàn bộ bên trong thì nhanh hơn đấy ạ. Loại máy móc này ít khi về, chỉ vì mỗi chỗ máy đẩy thôi mà học từ đầu thì cũng vất vả lắm.” Một đàn anh kỳ cựu là Shibata nói với tổ trưởng. Anh ta là đại diện phát ngôn của đám công nhân chúng tôi. Tôi nghĩ rằng mọi người không muốn liên quan tới những công việc rắc rối phiền toái. Họ thích những công việc có thể tiến hành mà không phải suy nghĩ gì, với cách thức xưa nay vẫn thế.

Còn tổ trưởng, dù anh ta thấy như vậy là không nên, nhưng lại chẳng hề tỏ ý kiến. Tôi bèn đề nghị cho tôi nhận việc này. Nếu không chấp nhận thử thách với máy móc mới thì trình độ của chúng tôi sẽ không nâng cao hơn được. Vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ, tổ trưởng đã chấp thuận đề nghị của tôi.

Nhìn lại một cách tổng thể nơi làm việc, tôi nhận thấy còn nhiều điểm bất hợp lý khác nữa. Ví như thời gian chết quá dài do trình tự thao tác dư thừa, rồi công nhân phải chờ quá lâu... Tôi đã nộp đề án cải thiện những lãng phí mà tôi nhận thấy. Các đề án xuất sắc sẽ được công ty ghi nhận theo chính sách khen thưởng, nhưng trước giờ người ta hầu như không tận dụng nó.

Lâu lắm rồi tôi mới viết lại kiểu báo cáo này, không hiểu tại sao đến nay tôi mới nhìn ra sự bất hợp lý của ngân ấy thứ. Trong một tuần tôi đưa ra hơn hai mươi đề án. Tôi cũng nộp cả báo cáo nghiên cứu thử nghiệm nữa. Tổ trưởng nhận mà mắt tròn mắt dẹt. Dù sao thì việc một công nhân viết báo cáo cũng không phải chuyện xấu, ít ra nó cũng góp phần thay đổi nhận thức của mọi người.

Tóm lại, nơi này có quá nhiều người vô tích sự và tầm phào. Nếu đúng là họ chăm chỉ, thì tức là họ sử dụng thời gian làm việc chưa hiệu quả. Nếu đúng là họ tích cực, tức là họ đang trốn tránh những công việc khó khăn. Ừ thì đúng công việc chỉ là phương tiện để sinh tồn, nhưng cũng không thấy họ có sở thích hay sở trường gì. Mỗi ngày trôi qua là một ngày tôi thấy thêm thất vọng.

Khi nổi thất vọng gần đạt đỉnh điểm, hội Kasai rủ tôi đi nhậu, tôi không muốn đi, nhưng họ nói là để chúc mừng tôi bình phục, nên tôi không tiện từ chối nữa.

Chúng tôi đến quán rượu cách nhà máy khoảng mười phút đi bộ. Quán rất nhỏ, chỉ chứa được mười mấy người, chúng tôi vào xong thì gần như đầy chỗ.

“Cậu bị cuốn vào một vụ việc khủng khiếp thật. Bị bắn vào đầu, nghĩ thôi cũng nổi hết da gà. Sao lại là đầu chứ? Như bình thường thì đã không thể nào cứu được rồi.” Kasai nhấp giọng bằng ly đầu tiên, nói với vẻ hơi khoa trương.

Mọi người xung quanh gật gù ra chiều đồng tình.

“Nhưng quả đúng là Jun.” Anh Shibata lớn tuổi nói đầy ngụ ý, “Cậu ấy hành động không phải vì bông bột, cậu ấy bị bắn vì muốn cứu mạng một bé gái. Những người dũng cảm như vậy thật hiếm có.”

Nói vậy gì đấy! Tôi nghe mà quận cả ruột. Dũng cảm thì liên quan gì trong trong tình hình đó. Tôi đã từng tôn trọng anh Shibata này, cho rằng anh ta là một người sáng suốt, nhưng bây giờ tôi thấy chẳng hơn gì một kẻ tụt hậu ra vẻ hiểu biết.

“Tớ mà gặp hoàn cảnh tương tự thì chắc sẽ thế này.” Yabe Norio, một người như con khi, rút cổ ôm đầu với giọng cợt nhả. “Tớ phủ phục trên sàn và cầu xin, thần ơi trời à phật nữa, xin cứu mạng con. Chỉ cần cái mạng này nhặt về được thì ai có ra làm sao cũng mặc kệ.”

Tôi vừa cười phụ họa, vừa tự hỏi người này rốt cuộc sợ cái gì? Ánh mắt hèn mọn, thái độ tự bêu riếu bản thân để làm trò cười cho mọi người, rõ ràng anh ta đang sợ hãi. Nhưng không phải chỉ mình anh Yabe như vậy, đây là điểm chung của tất cả những người đang có mặt quanh tôi bây giờ. Họ sợ hãi điều gì?

Cuối cùng họ cũng chịu dừng nói về tôi và chuyển sang chủ đề công việc, nhưng đều chỉ là những câu chuyện cho thấy trình độ kém cỏi, giậm chân tại chỗ. Tôi không tham gia mà cứ tiếp tục uống rượu. Lâu lắm mới động đến chất còn nên tôi nhanh chóng nhận ra mình đang say. Người lâng lâng và mặt nóng lên.

“Hình như hôm nay Naruse lại nộp báo cáo.” Anh Sakai đang ngồi đằng xa đột nhiên chuyển đến gần tôi. Anh ta cao ráo với khuôn mặt như bộ xương, vào nhà máy sớm hơn tôi hai năm. Kể từ lúc quay trở lại làm việc, đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện với anh ta.

“Cậu rất cố gắng đấy nhỉ? Cũng đừng vì muốn bù đắp thời gian nghỉ mà cố quá.”

“Không phải là cố quá. Em chỉ muốn gắng hết sức làm chút việc có thể làm thôi.”

“Gắng hết sức làm chút việc có thể làm à? Thế thì chịu rồi!” Sakai cười, nhưng tôi chỉ thấy khuôn mặt anh ta nhăn nhó. “Cậu nghỉ ngơi nhiều nên rùng mỡ nhỉ, nhưng cũng phải để tâm đến xung quanh một tí.”

“Ý anh là thôi đi á hả?”

“Tôi không nói thế, ý tôi là nên điều chỉnh nhịp điệu.”

“Nhịp điệu kiểu như anh Sakai,” tôi nhìn thẳng vào mắt anh ta. “Là đứng yên một chỗ, đứng không?”

Tôi vừa dứt lời, anh Sakai túm ngay lấy cổ áo tôi.

“Dừng tay,” anh Shibata can ngăn.

Sakai nhe răng, “Thấy mọi người chiều nên cậu được nước làm tới hả?”

“Thôi thôi, bình tĩnh nào.” Anh Shibata vừa an ủi vừa dẫn anh ta ra một cái bàn khác. Sakai hẳn vẫn chưa nguôi giận, vì anh ta gườm gườm nhìn tôi một lúc lâu.

“Hơi quá lời đấy!” Kasai rót rượu cho tôi.

Tôi dốc một hơi vào họng, “Anh ta ghen tị.”

“Ghen tị?”

“Đúng vậy. Không phải đêm xỉa tới anh ta.”

Kasai nhìn tôi với đôi mắt khiếp đảm.

Chẳng cần phải sợ một kẻ yếu đuối tầm thường như Sakai. Anh ta là loại người mà thấy ai khác làm được việc mình không làm nổi thì sẽ ngồi cay đắng tự nhủ “giá có cơ hội mình cũng sẽ làm được.” Loại này chẳng ít đâu. Có khi bọn họ còn nghĩ, “chẳng qua mình không gặp cướp ở văn phòng bất động sản đấy thôi.” Thế loại đê tiện như Sakai, biết đâu còn ghen tị mình không phải là người được cấy ghép não đầu tiên ấy chứ.

Tôi cảm thấy vui khủng khiếp, chưa bao giờ rượu lại ngọt ngào thế này. Đầu óc tôi nóng lên, thân thể nhẹ bồng.

Hình như tôi đã uống hơi nhiều, đầu óc cứ mụ mẫm dần đi.

Tôi trông thấy một cái trần nhà, một trần nhà đã cũ. Ngay lập tức tôi nhận ra đây không phải nhà mình. Tôi tỉnh hẳn. Tôi đang nằm trên chiếu, vẫn mặc bộ đồ lúc rời nhà máy hôm qua.

“Coi kìa, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi đấy.” Một giọng nói vang lên và tôi quay cổ sang nhìn. Kasai Saburo đang đánh răng. Hóa ra đây là nhà cậu ta, khá là xa xỉ, có tận hai phòng ngủ.

Tôi từ từ ngồi dậy. Đầu đau kinh khủng, chắc do uống nhiều quá. Bụng trướng, mặt nóng ran. Dưới mắt trái hình như sưng húp.

Tôi ngó đồng hồ báo thức trên bàn, đã hơn 7 giờ. Thế nên Kasai hẳn đang chuẩn bị đi làm.

“Hôm qua, về sau có chuyện gì hả?” Tôi hỏi.

Kasai đến gần, vừa đi vừa lau mặt, “Rõ là không nhớ gì cả nhỉ?”

“Hoàn toàn không.” Tôi trả lời.

Kasai gãi đầu, khuôn mặt khó xử, “Đi tắm đi đã, tối qua oi quá!”

“Ừ, được.”

Tôi vừa xoa bóp gáy cổ vừa đi vào phòng tắm, liếc qua gương thì giật mình. Má trái sưng tấy, dưới mắt thâm đen.

“Chuyện gì thế?” Tôi chỉ vào trong gương.

Kasai trả lời, mặt vô cảm, “Tắm xong đi rồi tớ cho cậu biết.”

Tôi thử liếm bên trong má. Quả nhiên có vị tanh. Quái lạ, tôi vẫn cố. Rốt cuộc tôi đánh nhau với ai? Mà là đánh nhau hay thụ động chịu đòn thôi?

Tắm xong tôi đi ra, Kasai đang nói chuyện điện thoại. “Vâng, tỉnh rồi ạ. Lát nữa tắm xong sẽ ra. Không, có vẻ cậu ấy không nhớ gì cả. Bây giờ em sẽ giải thích cho cậu ấy. Vâng, em hiểu.”

Cậu đặt máy xuống và buông một tiếng thở dài, “Điện thoại của tổ trưởng.”

“Sao lại là tổ trưởng?” Hôm qua tổ trưởng không đi nhậu vì không ai rủ.

“Thì hội kia kể với anh ấy. Chắc cũng lo cho tình trạng của anh Sakai nữa.”

“Anh Sakai à? Sao thế?”

Kasai ra chiều kinh ngạc, “Thực sự cậu không nhớ à?”

“Có nói rồi thôi, đừng vờ vịt nữa, cho tớ biết coi.”

“Không phải tớ vờ vịt, tớ chỉ đang cân nhắc cách giải thích. Nói đơn giản là cậu gây lộn với anh Sakai.”

“Gây lộn ư? Lại còn với Sakai?” Tôi ngán ngẩm. Đầu đau khủng khiếp.
“Sao anh ta sinh sự với tớ vậy?”

“Người sinh sự là Jun, là cậu ấy.”

“Tớ? Đùa đấy à?”

Kasai lắc đầu.

“Tớ đã nói gì?” Tôi hỏi.

“Có lẽ là những lời thật lòng cậu. Tôi qua họ đã phải nghe những lời thật tàn khốc.”

“Lời thật lòng quái quỷ nào thế?”

“Có vẻ cậu chẳng nhớ gì hết.” Kasai thở dài. “Cậu đã lãng mạ tất cả mọi người ở chỗ làm đấy.”

Tôi trợn mắt, “Lãng mạ tất cả mọi người? Làm gì có chuyện đó.”

“Có chuyện đó đấy. Đại loại là: Không cầu tiến, không ước mơ, được chẳng hay chớ, trong đầu lúc nào cũng chỉ nhằm nhằm lười biếng, trốn việc, giấu dốt...”

Nghe Kasai nói, tôi mang máng nhớ lại, hình như tôi có tuôn ra những lời như thế thật.

“Cậu cũng nói thế này nữa, ‘Không lo là mình bất tài vô tướng, chỉ lo ghen ghét những người làm việc nhiệt tình. Không hiểu được công việc của người khác, nhưng lại tự an ủi là năng nổ mấy cũng chẳng nên cơm cháo gì đâu. Khi làm thì buồn phiền rằng tính sáng tạo của mình không được phát huy, nhưng thực tế chẳng hề cố gắng, cũng không thêm nâng cao khả năng sáng tạo nữa cơ mà.’”

Cứ như Kasai kể thì rõ ràng tôi đã không kìm nén được mà xả hết phần nộ ra. Kasai không có vẻ gì là nói dối, nên chắc là tôi có nhả ngọc phun châu như thế thật. Bùng nổ quá! Chẳng nhớ được tình hình lúc ấy nữa, tiếc ghê!

“Cuối cùng, cậu còn hô hào đầy khí phách, rằng sẽ cải thiện môi trường làm việc ô nhiễm này, quét sạch cơ chế biếng nhác này, để nhà máy không còn là nơi dung thân cho những kẻ lười chây thây nữa. Sao nào, nhớ ra chưa?”

“Không nhớ, nhưng chắc tớ có nói thế thật.”

“Cậu đã nói đấy. Rượu vào lời ra nên ban đầu mọi người cũng im lặng, của đáng tội cậu lại nhai mãi, dai như đĩa, nên cuối cùng anh Sakai nổi giận. Cậu không nhớ là bị anh ấy đánh hả?”

Ra thế! Tôi đưa tay lên má trái. Tôi bị anh ta đánh ư? “Thụ động hứng đòn, thất vọng quá!”

“Thụ động á?” Kasai thốt lên hoảng hốt. “Còn khuya, bọn tớ phải ngăn cậu lại, không thì cậu đã giết anh ấy rồi.”

“Tớ đã làm gì à?”

“Còn hơn cả làm gì. Sau khi bị đánh, cậu đứng bật dậy choảng lại, đâm thẳng vào mắt trái Sakai.”

Tôi nhìn tay phải mình, chẳng trách chỗ khớp ngón trỏ và ngón giữa có hơi nóng.

“Vì không ngờ cậu đánh lại nên chắc anh Sakai có lơ đễnh. Anh ấy ngã sóng soài trên sàn. Cậu liền đá như điên vào chân anh ấy. Tớ cứ ngỡ đang gặp ác mộng, cậu vớ lấy chai rượu trên bàn định nện xuống đầu anh Sakai. Tớ và anh Shibata đã phải giằng lại cho bằng được. Cậu không chịu buông cái chai ra, cậu hét lên là, ‘Loại rác rưởi này đáng ăn đòn!’”

“Thật ư?” Tôi nhìn tay mình một lần nữa. Mặc dù lời kẻ giúp tôi nhớ mang máng, nhưng dù thế nào thì cũng cảm thấy mình không thể xóc nổi thế được.

“Khó tin quá đi mất!”

“Câu đó phải để tớ nói mới đúng.” Kasai cần nhắc. “Xong rồi cậu ngủ luôn nên tớ mang cậu về đây, còn phải năn nỉ người của quán rượu đừng đi báo cảnh sát nữa. Một chết đi được!”

“Tớ xin lỗi. Nhưng mà thực sự tớ đã hành động như thế ấy hả?”

“Tớ chỉ mong được bảo là mình đang nói dối đây.”

Tôi không thể không nghĩ ngợi. Gần đây tôi cảm thấy mỗi ngày một tự tin, cách nhìn nhận sự vật sự việc cũng khác hẳn khi trước, nhưng không làm sao giải thích được lý do.

Những thay đổi gần đây của tôi không đơn giản là sự trưởng thành của con người, phải không?

Và tôi buộc phải đối diện với một vấn đề mà tôi đã lảng tránh. Chính là câu Megumi từng hỏi.

Giả sử thay toàn bộ não thì sao nhỉ? Như thế còn là Jun không?

“Mà Jun, cậu làm sao đây? Phàn nàn với mình tớ thôi không đủ à? Bây giờ thì mọi người ở chỗ làm đều ghét cậu rồi. Cậu khác trước quá nhiều, thay đổi theo chiều hướng khiến các anh ấy kinh hãi, khiến cả tớ kinh hãi luôn. Cậu không giải thích để bọn tớ khỏi lo lắng được à?”

Tối qua tôi có tự hỏi mọi người, ví như anh Yabe, đang sợ hãi điều gì? Câu trả lời có rồi đây. Họ đang sợ tôi.

Tôi đến nhà máy cùng Kasai. Công nhân tổ tôi cơ bản đã đến đủ. Rất nhiều loại máy móc đang để lỏng chổng, ở giữa đặt một chiếc bàn họp lớn, vây quanh là những chiếc ghế gấp. Mọi người ngồi đó, kẻ thì đánh bài, kẻ thì vừa tán gẫu vừa uống cà phê mua ở máy bán hàng tự động và chờ chuông

báo giờ làm vang lên.

“Chào buổi sáng.” Kasai nói với họ và một vài người phản ứng lại như phản xạ có điều kiện. Nhưng tình tiết tiếp theo thì khác bình thường. Trông thấy tôi bọn họ khựng lại rồi nhìn ngay đi chỗ khác. Ai đánh bài thì bắt đầu dọn dẹp các lá bài, ai tán gẫu thì uống nốt cà phê và vứt cốc giấy vào thùng rác. Sau đó, không nói không rằng, họ lấy mũ bảo hộ và giải tán, mặt mày sa sầm.

“Xem ra cậu nói đúng.” Tôi bảo Kasai.

“Thì tớ đã cảnh báo cậu bao nhiêu lần rồi.” Cậu ấy đáp.

Chuông báo giờ làm vang lên, tôi định về vị trí nhưng ai đó đã vỗ nhẹ vào tay tôi. Tôi nhìn sang. Ấy là tổ trưởng với khuôn mặt như khi ăn ớt.

“Em chào anh,” tôi nói.

“Cậu lại đây một lát.” Tổ trưởng trông khó chịu ra mặt.

Tôi vào văn phòng, đi đến bàn tổ trưởng. Anh Shibata đang chờ ở đây. Tôi đã định chào anh ta nhưng thấy cái mặt khó đăm đăm y như tổ trưởng, tôi lại chỉ hơi cúi đầu.

“Tôi nghe cậu Shibata kể rồi, tôi rất ngạc nhiên.” Tổ trưởng ngồi xuống ghế, ngẩng mặt lên nhìn tôi. Ánh đèn huỳnh quang phản chiếu vào cặp kính chống tia tử ngoại của anh ta.

“Em xin lỗi vì đã gây rắc rối.”

“Vì là đồng nghiệp cãi cọ với nhau nên mới không gọi cảnh sát, nhưng suýt nữa xảy ra rắc rối to cậu biết chứ? Tôi hiểu là Sakai làm cậu bị đau, song tôi thật không hiểu nổi tại sao cậu lại đánh trả như thế đấy.”

Tôi im lặng cúi đầu.

“Trước hết, sự việc làm tôi rất phiền lòng. Sakai đánh cậu trước là sai,

nên cậu ấy cũng không định làm to chuyện nữa. Hôm nay cậu ấy nghỉ, chắc tuần sau sẽ đi làm trở lại.”

Anh ta không muốn làm to chuyện chẳng qua là để các tổ khác khỏi biết anh ta bị tôi tấn mà thôi.

Nhưng tôi không vạch trần, chỉ gật đầu lễ độ.

“Tóm lại sau này cấm ngắt hành vi tương tự! Nếu còn tái phạm, tôi sẽ không dung thứ đâu.”

“Em hiểu rồi, em sẽ chú ý.”

“Giờ thì...” Giọng tổ trưởng hơi thay đổi. “Tôi cũng đã nghe thuật lại lời cậu nói tới qua. Dù có coi như rượu vào lời ra, thì nhiều người cũng đề bụng rồi đấy, cậu nên xin lỗi trước mặt mọi người đi.”

“Xin lỗi ư?” Tôi ngẩng mặt, ngạc nhiên. “Thượng cẳng chân hạ cẳng tay là không đúng, nhưng tại sao em phải xin lỗi về những điều em đã nói? Đúng là uống say em mới nói thẳng ra, nhưng những nhận xét đó đâu có sai? Nếu mọi người âm ức, thì em sẵn sàng thảo luận, trong tình trạng tỉnh táo. Tất nhiên không phải thảo luận bằng vũ lực.”

“Cậu quá khích rồi.” Tổ trưởng nhú mày, “Những điều cậu muốn nói tôi hiểu. Nhìn chung tôi khâm phục biểu hiện của cậu từ khi xuất viện. Cùng một thời gian nhưng năng suất của cậu luôn gấp đôi người khác.”

“Không phải em làm nhanh, mà là mọi người làm quá nhiều thứ tầm phào vớ vẩn.”

“Tôi hiểu chứ. Nhưng Jun này, gì thì gì, nhiều khi hòa hợp được với người khác mới là quan trọng. Lấy đường phố làm ví dụ. Vào lúc tắc đường, một cái xe đâu thể một mình tăng tốc? Cũng phải suy nghĩ về xe cộ xung quanh nữa chứ.”

“Tình hình nhà xưởng chúng ta hiện giờ giống đồ xe vô tội vạ chứ không phải tắc đường.”

Câu này có vẻ đã động đến nỗi đau của tổ trưởng, anh ta im lặng một thoáng rồi nhú mày, “Tóm lại, cậu không muốn cúi đầu, đúng không?”

“Em cho là không cần thiết. Em muốn cải thiện môi trường công tác. Tại sao em lại phải đi xin lỗi những kẻ đã mục ruỗng?”

“Tôi hiểu rồi.” Tổ trưởng gật đầu vẻ chán ghét. “Cậu đã nói đến nước đó thì tôi cũng không thể ép cậu được. Nhưng có một điều cậu đừng quên, dù ở đâu đi nữa người ta cũng không thể sống một mình.”

“Đôi khi sống một mình còn tốt hơn.”

Thấy tổ trưởng đã hết chuyện để nói, tôi xin cáo lui và đứng lên. Nhưng rồi nhớ ra một việc, tôi quay lại. Anh ta liếc mắt nhìn như muốn hỏi có chuyện gì nữa.

“Báo cáo em nộp thế nào rồi anh? Mấy hôm trước em có hỏi bên phòng thiết kế thì họ báo vẫn chưa thấy báo cáo nào đưa qua cả. Chẳng phải nó đã được trình lên cấp trên sao ạ?”

“À, cái đó hả?” Tổ trưởng sầm mặt, “Tôi vẫn chưa xem đến. Đã định xem rồi đấy nhưng bận quá.”

Tôi cảm thấy mặt mình méo mó hẳn đi. Chưa xem đến, cũng có nghĩa là... Sẽ không xem bất cứ thứ gì tôi nộp sau này nữa. Lười biếng làm sao! Vô dụng làm sao! Vì bận quá hả?! Rõ ràng còn rảnh rồi đi chọc ghẹo mấy cô công nhân cơ mà sao?

Khao khát tàn phá hẳn là in rõ trên mặt tôi. Tổ trưởng lắc đầu, vẻ khó chịu.

“Jun ơi, cậu thay đổi rồi.”

“Gi?”

“Cậu hoàn toàn thay đổi rồi, cậu trước đây không như thế đâu.”

Lại nữa! Từ khi xuất viện, tôi đã phải nghe câu này không biết bao lần rồi.

“Không, em không thay đổi gì cả.” Dứt lời, tôi rời khỏi văn phòng. Đầu ngâm ngâm đau, hẳn là do châu rượu tôi qua.

Hôm sau là thứ Bảy, lâu lắm rồi tôi mới lại cùng Megumi ra phố. Tôi không kể cho em nghe chuyện ở nhà máy, tránh cho em phải lo lắng không đâu. Chính tôi cũng không muốn nghĩ ngợi nhiều về chuyện đó. Đầu tiên chúng tôi đi mua sắm rồi ăn nhẹ, ăn xong tiếp tục mua sắm rồi xem phim, sau cùng vừa nói chuyện về bộ phim vừa ăn bữa chính. Megumi đã đề xuất kế hoạch như thế. Quả là kín lịch nhỉ, tôi nói.

“Mình phải lấp đầy các chỗ trống chứ anh.” Megumi nhún vai trong chiếc áo không tay.

Tiếng là hai người mua sắm, nhưng 90% thời gian là lựa quần áo cho Megumi. Em chui vào giữa vô vàn giá treo, lựa chọn từng thứ một trong hàng dãy quần áo bạt ngàn.

Khi Megumi biến vào phòng thử đồ của cửa tiệm thứ hai, tôi thở dài thườn thượt, cảm thấy mình đang lãng phí thời gian khủng khiếp. Dành thời gian cho những việc thế này thì có nghĩa gì? Chi bằng về nhà đọc sách còn hơn.

Tôi của ngày xưa không có nổi khổ kiểu ấy, thậm chí tôi còn từng thích thú cảnh Megumi thay đi thay lại hàng đồng quần áo y như người mẫu trong buổi trình diễn thời trang, cốt để chọn ra món đồ phù hợp nhất. Tại

sao hôm nay tôi lại không vui?

“Cái này thế nào hả anh?” Tấm màn mở ra, Megumi xuất hiện, mặc chân váy mùa thu.

“Hợp với em lắm.” Tôi cố làm mặt tươi cười. “Rất hợp.”

“Thế ư? Vậy đây là ứng cử viên thứ nhất.” Tấm màn đóng lại.

Tôi nỗ lực kiềm chế cảm giác coi thường đang sinh sôi và quyết định suy nghĩ xem mình bị làm sao. Chưa bao giờ tôi không sung sướng khi hẹn hò với Megumi cả, cho đến tận hôm nay.

Trong lúc đi dạo các tiệm hàng như thế, chúng tôi tình cờ gặp thanh niên Usui hàng xóm. Cậu ta đang đi cùng một phụ nữ xinh đẹp ngoài bốn mươi, trông rất thân thiết. “Đây là mẹ em,” cậu ta giới thiệu.

Chúng tôi vào một quán nước gần đó và giới thiệu lại.

“Cảm ơn các cháu vì đã giúp đỡ Yukio nhiều,” người phụ nữ cúi đầu. Bà ta bảo đến Tokyo để thăm một bạn học cũ, tiện đường ghé xem cậu con.

“Nhưng thằng bé không chịu dẫn tôi đến chỗ nó, tôi thì muốn ngó qua tình hình ăn ở của nó như thế nào rồi mới về, thế mà...” Bà mẹ nói một chuyện mà đương nhiên bà mẹ nào cũng nói.

“Chẳng mấy khi đến, ở làm gì cái phòng bằng lỗ mũi đấy. Sao không tìm cho con một căn rộng rãi đi.”

“Vì bố con bảo là lúc trẻ thì kham khổ một chút học hành tốt hơn.”

“Cái tư tưởng đó, lạc hậu quá rồi.” Usui uống cạn ly trà và dùng ống hút chọc chọc những viên đá còn sót dưới đáy, y như một thằng nhóc tiểu học.

Gì mà kham khổ học hành tốt kia chứ, tôi cảm thấy muốn bật cười. Tôi đây chỉ trả mỗi tiền thuê căn hộ chật hẹp đó cũng đã lao tâm khổ tứ lắm rồi. Thằng này lấy tiền của cha mẹ rồi bỏ bê học hành, chơi bời đàn đúm với

đám bạn xấu... Giờ lại bảo đòi sinh viên kham khổ thì đúng là trò cười.

“Ôi, hai mẹ con mua gì à?” Megumi nhìn cái túi giấy đặt bên cạnh họ, hỏi thăm.

“Ừ!” Bà mẹ gật đầu. “Mất công lên đây nên tôi mua cái túi, còn cái này là bộ vest cho thằng bé.”

“Thật là ghen tị quá đi. Lâu lắm rồi cháu chẳng được bố mẹ mua cho cái gì cả.”

“Em đã bảo đưa tiền cho em là được rồi.” Usui Yukio nói. “Đưa tiền cho con thì con mua vest hay cái gì cũng được. Thế mà mẹ cứ mua.”

“Bởi vì mẹ vẫn cho tiền tiêu vặt đầy đủ mà, mẹ mua đồ cho cũng được chứ làm sao.”

“Nhưng mà con thích cái khác, để con chọn thứ con thích có phải tốt không...”

“Sao nào, cái đó hợp mà!”

Tôi nghe mà chán cả tai, nên khẩn trương đứng lên. Bà mẹ cầm lấy biên lai, chừng như định thanh toán hết, tôi bèn ngăn lại và tự trả phần của chúng tôi.

“Đúng là cái số.” Chia tay hai người họ rồi, tôi vừa đi ra ngoài vừa nói.

“Sinh ra trong gia đình như thế hay gia đình nhà anh, chẳng ai lựa chọn được cả.”

“Anh ghen tị hả?”

“Không đâu.” Tôi trả lời.

Bộ phim chúng tôi xem hôm nay là một kiệt tác giải trí, nhân vật chính

là một thiếu niên phiêu lưu mạo hiểm bằng cỗ máy thời gian. Bộ phim rất được trông đợi, thế nên trước đây chúng tôi đã hẹn với nhau là nhất định sẽ đi xem.

Thực tế xem rồi mới biết, nó không giống như kỳ vọng. Tình tiết bình thường, diễn xuất cũng chẳng hay. Chiều được ba mươi phút thì tôi đâm chán và ngáp ngắn ngáp dài. Chắc hẳn Megumi cũng thất vọng vì bộ phim này! Tôi quay sang em để đề nghị đứng lên.

Và tôi có chút ngạc nhiên.

Megumi đang đắm chìm trong bộ phim, mắt em lấp lánh. Đến cảnh quay cảm giác mạnh (mà thật ra cũng chẳng mạnh), em lấy hai tay che trước mặt rồi cười ngờ ngạc nhiên trước sự hài hước không lấy gì làm đẳng cấp.

Không phải chỉ mình em, khán giả xung quanh cũng có phản ứng tương tự. Xem ra họ thực sự đang thưởng thức bộ phim này.

Tôi bỏ ý định đứng lên, tự nhủ sẽ cố xoay xở để tận hưởng đầy thích thú cái tác phẩm rẻ tiền này. Bên cạnh tôi, Megumi bật cười nên tôi cũng cười lớn cùng em. Thế nhưng cười dứt, tôi thấy mình thật đáng thương quá đỗi, tại sao tôi phải hòa theo một cách ngu ngốc như thế kia chứ?

“Phim hay anh nhỉ?” Xem phim xong, Megumi tám tặc mấy lần liền, đến lúc ăn vẫn tám tặc. Tôi gật đầu phụ họa, cố cười giả tạo trong lúc thao tác đĩa và dao. Megumi thấy thú vị lắm sao? Từ đầu tới cuối cứ ra rả về cuộc phiêu lưu với cái máy du hành thời gian. Tôi khờ sở nghe, buồn bã vì cùng xem một thứ giống nhau nhưng lại chẳng cảm nhận được niềm vui như em.

“Hôm nay rủ anh đi chơi có vẻ không đúng lúc phải không ạ?” Megumi

hỏi khi tôi tiễn em về. “Chắc Jun muốn ở nhà học cả ngày?”

“Không phải đâu.” Tôi vừa trả lời vừa ngạc nhiên trước mức độ nhạy cảm sắc sảo của Megumi. Tôi cảm thấy mình đã khá cẩn thận rồi, nhưng chắc diễn xuất tệ hại nên em vẫn phát hiện ra. Nhưng tôi vẫn cứng đầu, quyết tâm lao theo lao, “Hôm nay rất vui mà em, thật đấy.”

“Vậ hả anh?” Megumi mỉm cười, song mắt vẫn nổi sọng y như con mèo con.

Sau khi tạm biệt em, tôi đến tiệm băng đĩa thuê ba cuốn phim. Đều là những phim xem mãi không chán khi xưa. Có thể kiểm tra bằng mấy thứ này.

Về đến nhà, chuẩn bị xem thì bên cạnh lại cực kỳ ồn ào. Giữa lúc gần ngủ nên xem hay thôi thì có tiếng gõ cửa. Tôi ra mở và thấy Usui. Cậu ta cười ngượng nghịu.

“Cám ơn anh vì ban nãy.”

“Mẹ cậu nhìn hiền nhỉ?”

“Mẹ hiền lắm, thích cần nắn.” Cậu ta nhăn mặt, “May mà anh không nhắc đến sinh hoạt thường ngày của em. Em đã rất lo đấy. Mẹ tưởng em vẫn miệt mài học hành như hồi cấp ba, nếu để mẹ biết cơ bản em chẳng học hành gì thì sẽ cắt viện trợ mất.”

Ra thế.

“Đây là... chút hậu tạ.” Cậu ta chìa chai brandy đang cầm ra.

Tôi nhăn mặt, “Thôi, không cần đâu.”

“Anh cầm lấy đi, đừng nói thế. Thực sự thì chẳng biết khi nào bố mẹ em sẽ ghé thăm. Khi đó nhờ anh nói dối giúp em.” Cậu ta đặt cái chai xuống lúi vào. “Dù sao cũng không phải rượu em mua đâu. Lần trước về nhà em

cuồm đi đây.”

Tôi cố nén vẻ khó chịu, đưa mắt nhìn xuống chai brandy, “Bên cậu ảm thế? Làm gì đây?”

“A, xin lỗi. Lũ bạn đến. Đang phát mại.”

“Phát mại?”

“Bộ đồ mẹ mua cho hôm nay. Nó không hợp với sở thích của em nên em không muốn mặc, thành ra em gọi hội đến rồi đấu giá, càng cao càng tốt, thật ra cao lắm cũng chỉ được 10.000 yên☺ thôi.”

“10.000 yên hả? Ban đầu thì giá của nó là bao nhiêu thế?”

Usui nghiêng đầu, “Mẹ trả bằng thẻ nên em không rõ, nhưng chắc là khoảng 100.000 yên.” Cậu ta nói như thể chẳng có gì. “Không sao đâu. Làm cha làm mẹ được tiêu tiền cho con là sướng lắm rồi. Thôi, em về đây.”

Nỗi căm ghét tột độ trào dậy trong tôi. Khi Usui quay ra ngoài, tôi vớ lấy con dao gọt hoa quả ở ngăn kéo bếp bên cạnh. Tôi nắm chặt nó trong tay và đã định vịn nắm đấm cửa.

Đúng lúc đó, chuông điện thoại réo vang.

Tôi bừng tỉnh, thấy con dao vào chậu rửa như thể nó là một thứ xui xẻo. Tôi không sao lý giải được hoạt động tinh thần của mình vừa rồi. Tôi định làm gì?

Điện thoại vẫn tiếp tục reo. Tôi cố thở đều trở lại và nhắc máy, “Naruse nghe.”

“A lô, em đây.” Giọng Megumi.

Tôi cảm thấy bất hảo, “Chuyện gì vậy em?”

“Dạ, không có gì.” Một thoáng lặng im. “Chẳng hiểu sao em muốn nghe giọng anh.”

“Em nghe được giọng anh là mãi nguyện rồi hả?”

“Dạ, em mãi nguyện rồi. Vậy nhé. Hôm nay vui lắm ạ.”

“Anh cũng thế.”

“Chúc anh ngủ ngon.”

“À, khoan đã em...”

“Sao ạ?”

“Cảm ơn em.”

“Vì cái gì ạ?”

“Vì đã gọi điện cho anh.”

Tôi có cảm giác Megumi đang lúng túng. “Lạ lắm à?” Tôi hỏi.

“Dạ không. Chúc anh ngủ ngon ạ.”

“Ngủ ngon.”

Sau khi gác máy, tôi rất rối trí. Tôi chẳng có chút tự tin nào về bản thân mình cả. Vì thế tôi phải kiểm tra.

Tôi uể oải đứng lên, lấy cái túi của tiệm băng đĩa. Trước hết tra phim tôi yêu thích nhất vào máy. Bộ phim phá án, bối cảnh hoành tráng, diễn xuất rất cừ.

Ấy vậy mà xem khoảng hai mươi phút tôi nhận ra mình chẳng có chút hứng thú nào. Không phải vì tôi đã biết trước nội dung. Phim hay thì dù biết rồi cũng vẫn phải thấy hay mới đúng.

Tôi đổi sang một phim khoa học viễn tưởng. Vẫn thế. Những cảnh quay hiệu ứng gây hứng thú trước kia giờ xem chẳng có cảm giác gì. Tôi cho cuộn băng cuối cùng vào đầu máy. Một bộ phim đã khá cũ, nhưng vẫn thuộc hạng có tiếng trong dòng phim thanh xuân. Vậy mà rốt cuộc vẫn y hệt

như thế. Hình như bất cứ bộ phim lừng danh nào đối với tôi bây giờ đều nhạt nhẽo giả tạo cả. Lúc trước xem phim, tôi còn có thể khóc nữa cơ mà.

Tôi tắt đầu máy, thất thần nhìn màn hình trống trơn. Không nghi ngờ gì nữa. Con người tôi đang thay đổi. Tôi của bây giờ rõ ràng chẳng còn là tôi của trước đây nữa.

Tôi của bây giờ... là ai?

Đang là Chủ nhật, nhưng khuôn viên đại học vẫn có người qua lại. Ai nấy bước đi vội vã, vẫn mặc blouse trắng trong khí trời nóng bức này, khuôn mặt như thể không hề bận tâm đến thời tiết oi ả. Mỗi người đều có lý do quan trọng để tới trường vào Chủ nhật, giống như tôi.

Tôi lên phòng nghiên cứu. Tachibana tươi cười ra đón. Tôi ngẩn người khi bắt gặp vẻ mặt đó. Hôm xuất viện tôi đã có cảm giác rằng khuôn mặt cô phát ra ánh sáng. Sau mười mấy ngày, ánh sáng ấy dường như còn rạng rỡ thêm.

“Tâm trạng quay lại làm việc thế nào?” Tachibana thân mật hỏi.

Tạm thời không muốn cô bất an, tôi lấp lửng đáp, “Cũng bình thường.” Dù vậy, hần cách nói chuyện của tôi không tự nhiên nên cô lộ vẻ nghi ngờ.

Tachibana dẫn tôi sang một phòng khác, Wakao đã chờ sẵn ở đó. Sau khi chào hỏi đúng phép tắc, anh ta lập tức bắt đầu bài kiểm tra tâm lý và bài kiểm tra trí tuệ. Tachibana ở bên ghi chép. Wakao giữ vẻ mặt thản nhiên, có lẽ đó là tác phong của những người làm thí nghiệm. Cứ nghĩ đến việc họ thuần túy coi tôi như một nguyên liệu thí nghiệm, tôi lại thấy khó chịu.

“Cứ lặp đi lặp lại những trắc nghiệm thế này thì nhìn ra được tính cách người ta à?”

Tôi đặt câu hỏi giữa lúc làm kiểm tra. Wakao hơi thay đổi sắc mặt, nhưng mau chóng điều chỉnh lại và trả lời. “Đúng vậy.”

“Anh có thể cho tôi xem kết quả được không?”

“Xem kết quả?” Anh trợ lý liếc mắt nhìn Tachibana. “Tại sao cậu lại hỏi thế?”

“Vì tôi muốn biết. Tôi muốn biết rõ hiện tại mình là người thế nào. Tôi cũng muốn xem cả những dữ liệu về mình trước đây nữa, nếu được.”

Wakao đánh mắt, và Tachibana đi ra khỏi phòng, chắc để báo với tiến sĩ Dogen. Đúng như dự đoán, tôi tin viên đá mình ném đi đã làm lay động mặt hồ.

“Tôi sẽ suy nghĩ từ giờ đến lần kiểm tra tiếp theo.” Trợ lý Wakao nói và lại tiếp tục bài trắc nghiệm.

Làm hết các trắc nghiệm, Wakao bảo tôi sang phòng Dogen. Khi tôi tới nơi, Tachibana đang nói chuyện với tiến sĩ. Thấy tôi, cô rời đi.

“Cậu có chuyện gì phiền muộn à?” Tiến sĩ Dogen chỉ sofa cho tôi, bản thân ông cũng ngồi xuống phía đối diện. Giọng ông thoải mái, nhưng tôi lại cảm thấy chứa đựng thâm ý, không hiểu có phải tại tôi suy diễn không.

“Nói là nghi ngờ thì đúng hơn là phiền muộn.”

“Ừ, nghi ngờ gì thế?”

“Tác dụng phụ.” Tôi nói thẳng. “Phẫu thuật cấy ghép não không có tác dụng phụ chứ?”

“Tác dụng phụ?” Dogen lặp lại như thể nghiền ngẫm ý nghĩa của từ này. “Cũng tùy từng trường hợp. Điều kiện khác nhau thì kết quả cũng khác nhau.”

“Trường hợp của tôi thì sao? Có khả năng xuất hiện tác dụng phụ

không?”

“Trường hợp của cậu...” Dogen chậm rãi liếm môi, trông như thể đang thận trọng lựa chọn từ ngữ. “Chúng tôi dự đoán rằng không có tác dụng phụ. Tôi từng nói với cậu rồi, mức độ phù hợp trong các tế bào thần kinh não của người hiến và cậu là hoàn hảo. Chắc chắn không có cảm giác rối loạn thể chất, giống như tiếp nhận bộ phận máy móc ‘chính hãng’ ấy. Cậu không bị đau đầu hay trải qua triệu chứng ảo giác đấy chứ?”

“Đúng là tôi không có cảm giác rối loạn thể chất. Nhưng... có gì đó khác lắm.”

“Cái gì khác?”

“Bản thân tôi... Tính cách, sở thích... Cách nghĩ cũng... khác.” Tôi thuật lại vô số sự việc xảy ra trong tuần vừa rồi. Chủ yếu là những điểm khác biệt khi đi làm, rồi khi hẹn hò với Megumi... Nhưng có hai điều tôi đã giấu nhẹm, một là cảm xúc của tôi với Megumi, và hai là ý định giết Usui.

“Hừm.” Tiên sĩ Dogen nhòai người tới trước và chăm chú nhìn vào mắt tôi. “Hẳn là do tách biệt lâu ngày với bên ngoài thôi. Không chỉ mình cậu, rất nhiều người kết thúc chuỗi ngày nằm viện trở lại xã hội đã nhìn thế giới bằng nhãn quan khác trước. Không có gì lạ cả.”

Tôi lắc đầu, “Không phải. Kể từ lúc xuất viện chưa một lần nào tôi cầm bút vẽ. À không, tôi đã cầm bút vẽ rồi nhưng chẳng vẽ được gì cả. Hoàn toàn không có cảm hứng sáng tác. Ông đã xem cuốn phác họa của tôi rồi đúng không? Nhất định ông cũng nhận ra sự thay đổi trong nét vẽ. Con người tôi đã thay đổi từ khi còn nằm viện kia.” Nghe nhắc đến mấy bức tranh, ông tiên sĩ lộ vẻ trầm tư, xem chừng định đưa ra lời giải thích hợp lý, hoặc chí ít là tích cực.

Tôi tiếp tục, “Ông không nghĩ phần cấy ghép đang ảnh hưởng sao?”

Tiền sĩ Dogen tròn mắt như thể bất ngờ, ông nhướn mày, “Cậu bảo gì cơ?”

“Não của người hiến. Tiền sĩ không nghĩ thứ đó đang ảnh hưởng đến não của tôi sao?”

“Sao cậu lại nghĩ thế?”

“Cả đêm hôm qua tôi đã nghiền ngẫm về việc cấy ghép não. Một phần não của tôi bị bắn hỏng, và được ghép bù bằng não của người khác, tức là của người hiến, đúng không?”

Ông tiền sĩ im lặng gật đầu.

“Thứ đó chiếm bao nhiêu phần trong cơ thể tôi? Tôi không biết. Giả sử là 10% thì tạm coi như tôi vẫn tiếp tục nắm giữ trái tim mình như từ trước đến nay. Nhưng nếu tỉ lệ này tăng lên 20% thì sao? Trái tim tôi vẫn không thay đổi chứ? Rồi 30% thì sao? Trong trường hợp bộ não ban đầu của tôi còn 1%, và não người hiến chiếm 99%, thì có thể nói trái tim sống nhờ bộ não ấy là của tôi được nữa không? Chắc là không đâu. Tuy không thể nói rằng tỉ lệ này tương đương với trọng lượng cấy ghép, nhưng tôi nghĩ rằng sẽ có thay đổi tương ứng đấy.”

Đó là suy nghĩ của tôi sau khi đã bình tĩnh phân tích lời Megumi vô tình nói ra trước đây.

“Suy nghĩ đó sai về bản chất.” Tiền sĩ Dogen nói, “Đầu tiên, phẫu thuật não không phải theo kiểu vá lắp bức tường bê tông bị thủng như thế. Không phải bọ cái gì cũng cấy ghép được, mà dựa trên điều kiện là phần đem ghép phải nguyên vẹn tương ứng. Thứ hai, tim không phải như tế bào não, nó sống là nhờ sự kết nối giữa các tín hiệu điện tim. Bởi thế nói một cách rất

ráo, cho dù não cậu hoàn toàn là của người khác đi nữa, nhưng chương trình tín hiệu điện tim là của cậu, thì có thể nói trái tim đó là tim của cậu.”

“Có thể lập trình trái tim của một người bằng bộ não của một người khác không?” Dù hơi lạc đề, nhưng ngạc nhiên quá nên tôi vẫn hỏi.

“Không thể, với trình độ y khoa hiện thời. Nhưng với cấy ghép não thì khác. Chỉ là thay phần não trao đổi tín hiệu bị hỏng bằng phần não của người khác để khôi phục chương trình tín hiệu ban đầu mà thôi. Chương trình đó bao gồm cả chức năng của tim nữa.”

“Nhưng phần não được cấy ghép không nhất thiết sẽ hoạt động giống phần não ban đầu mà? Tôi cảm thấy khác mới là lẽ đương nhiên ấy.”

“Có lẽ sẽ không giống,” tiến sĩ thừa nhận. “Song sự khác biệt này không phải là sự thay đổi chương trình, ý tôi là trong phạm vi cấy ghép nhé. Có thể sẽ thay đổi nho nhỏ, nhưng không đến mức thấy rõ được đâu.”

“Bằng chứng là gì?”

“Là cảm giác về cân bằng. Não người có cảm giác cân bằng đáng ngạc nhiên. Tôi nghĩ cậu cũng biết bộ não có hai phần trái phải, lần lượt vận hành những chương trình nhận thức khác nhau. Thực tế người ta biết có phát sinh những nhận thức khác biệt trong trường hợp phẫu thuật não phân ly. Nhưng khi hai phần não trái và phải được kết nối bằng thể chai, nhận thức có thể hòa làm một. Vì chương trình của hai người đã kết hợp với nhau nhuần nhuyễn. Như vậy những thay đổi nhỏ trong từng bán cầu não đã bị triệt tiêu.”

“Thay đổi như thế mà là nhỏ à? Giới hạn khả năng cấy ghép không lớn đến mức đó chứ?”

“Trong điều kiện kỹ thuật hiện tại thì như thế. Về điểm này, chắc ngày

sau cũng không có tiền triển nào rõ rệt cả.”

Không phải tôi không hiểu lời giải thích của tiến sĩ Dogen, nhưng vẫn thấy mắc mứu trong lòng, ông nói cố nhiên có lý, nhưng thực sự là tôi thấy mình có thay đổi mà. Đó không phải sự thay đổi do môi trường, cũng không phải do tôi tưởng tượng.

Tôi thử tiếp cận vấn đề từ hướng khác, “Khoan bàn đến ảnh hưởng của phần cấy ghép, trong quá khứ đã có trường hợp nào tai nạn hoặc phẫu thuật não gây ảnh hưởng đến tinh thần người bệnh chưa?”

Tiến sĩ Dogen khoanh tay, liếc nhìn trần nhà, “Việc đó thì có. Ví dụ tốt nhất là phẫu thuật thùy não, ở mà bảo là ví dụ tệ nhất có lẽ lại thích hợp hơn. Nói chính xác, đó là ca phẫu thuật cắt bỏ chất trắng trước trán. Thủ thuật rất đơn giản, người ta đục một lỗ nhỏ bên đầu, cắt bỏ sợi thần kinh. Thủ thuật này được áp dụng cho những bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối bị đau nặng, có hành vi bất thường hay những bệnh nhân tâm thần phân liệt. Sau phẫu thuật, trạng thái thần kinh được cải thiện, không còn nhạy cảm với đau đớn nữa. Nhưng mặt trái của nó là bệnh nhân trở nên tiêu cực, giao tiếp khó khăn, hoặc hưng phấn quá đáng. Bây giờ, người ta không tiến hành phẫu thuật kiểu này nữa, có thể nói đó là sự thất bại do thiếu hiểu biết. Ngoài ra cũng có trường hợp không phẫu thuật nhưng nhân cách thay đổi do tổn thương sau tai nạn. Chuyện là có một người đàn ông rất cần cù, chăm chỉ, nhưng gặp vụ nổ mà mất thùy não, từ đó trở nên bốc đồng, nóng nảy, tự ti.”

“Không có gì bảo đảm rằng sự thay đổi này không xảy ra với tôi, đúng không?”

“Không có gì bảo đảm cả, nhưng tôi nghĩ sẽ không xảy ra đâu.” Ông tiến sĩ ưỡn ngực. “Các ví dụ vừa dẫn đều là do trạng thái não ban đầu đã

biến đổi, còn não của cậu vẫn nguyên vẹn hình hài mà. Tôi có thể tự tin mà nói rằng, trên đời này có ít nhất 50.000 người không sở hữu được bộ não hoàn chỉnh như cậu đâu, nhưng họ vẫn tin rằng mình rất bình thường đây.”

“Nhưng não tôi đã động dao kéo, chẳng phải vẫn có khả năng biến đổi, dù là nhỏ nhất hay sao?” Tôi hỏi.

Gương mặt ông tiến sĩ có phần khở sở, “Từ tư cách một nhà khoa học, tôi không thể nói khả năng bằng không, nhưng nó gần như bằng không.”

“Không thể giải thích sự thay đổi của trái tim tôi gần đây sao?”

“Không thể. Dù vậy ban nãy cậu nói rất hay, thay đổi môi trường... đúng, chính nó. Dù không phẫu thuật não đi chăng nữa, nó cũng sẽ xuất hiện như sự soi sáng của ông trời.” Dogen nói đến đây thì điện thoại trên bàn réo vang. Ông nhấc máy, chuyện trò đôi ba câu rồi quay sang tôi. “Tôi có thể ra ngoài khoảng năm phút được không?”

“Vâng, mời tiến sĩ.” Tôi đáp lại.

Sau khi ông tiến sĩ ra ngoài, tôi nghiền ngẫm lại câu chuyện ban nãy, và mang máng cảm thấy có điều dối trá.

Điều kỳ lạ là, dù đối tượng thí nghiệm là tôi đây đến giải bày những thông tin quan trọng, nhưng ông ấy lại không tỏ ra lưu tâm. Tôi đến gần bàn Dogen. Giá sách xếp đầy những cuốn sách chuyên ngành và các tập tài liệu, song có vẻ như mở xem cũng chẳng tìm hiểu được gì.

Ánh mắt tôi bất thần dừng lại ở một tập tài liệu mỏng trông quen quen. Tôi kéo nó khỏi giá sách và mở ra thử. Đúng như tôi nghĩ, đó là ghi chép về người hiến não cho tôi. Tôi vẫn còn ấn tượng về cái tên Sekiya Tokio này. Tôi nhặt một tờ giấy nháp trong thùng rác, chép các thông tin của cậu ta vào đó, đặc biệt là địa chỉ và số điện thoại.

“Cậu không nên điều tra về người chủ cũ của bộ não.” Đây là mệnh lệnh của tiến sĩ Dogen. Nhưng với tình hình này tôi không thể bình chân như vại được.

Tiến sĩ quay lại sau đúng năm phút. Tôi đã trở về chỗ ngồi.

“Wakao đã phân tích kết quả bài kiểm tra. Kết luận là, hoàn toàn bình thường. Cậu không phải lo lắng gì hết. Cậu vẫn là cậu trước đây.” Trông tiến sĩ không đặc biệt hài lòng hay đắc ý. Ông chỉ gật đầu, như thể kết quả này nằm trong dự đoán.

“Tôi có thể xem kết quả được không?” Tôi hỏi.

Ông tiến sĩ cau mày, “Chúng tôi không đáng tin à?”

“Tôi chỉ muốn tận mắt xác nhận, vì lo lắng thôi.”

“Không cần đâu. Dù có xem cậu cũng không hiểu được. Vì nó chỉ là sự sắp xếp các số liệu vô vị thôi. Nhưng không phải tôi không hiểu cảm giác của cậu. Lúc nào đó sẽ điều chỉnh nó thành biểu đồ cho cậu dễ hiểu!”

“Nhờ tiến sĩ.” Tôi hơi cúi đầu, rồi ngược lên. Trong thoáng chốc, tôi nhận ra tiến sĩ Dogen đang tránh né mình.

Ghi chép của Dogen (5)

Chủ nhật, 1/7.

Phải tôn trọng kết quả kiểm tra, đó là thái độ của người làm khoa học.

Nhìn từ tất cả các góc độ, tính cách của Naruse Junichi đều tỏ ra có thay đổi. Chúng tôi đang xây dựng lý thuyết để giải thích cho sự thay đổi này.

So với thời gian đầu thì kết quả trắc nghiệm tâm lý và tính cách đang khác đi nhiều, việc cậu ấy nhận ra tình trạng của mình là đương nhiên.

Vấn đề là mai sau sẽ ra sao? Lý thuyết của chúng tôi còn chưa hoàn thiện, đa phần phải phát triển dựa vào phân tích của máy tính. Chưa thể dự đoán được gì.

Naruse Junichi đang biến đổi.

Lâu lắm rồi tôi mới lại ngồi trước khung vẽ, nhưng không phải vì muốn vẽ mà vì nghĩ việc đó có thể khiến mình quay trở về như cũ. Tôi đang rất đau khổ. Trước đây vẽ vời từng vui đến thế, vậy mà giờ chỉ thấy bứt rứt. Nhận thức được điều này, nỗi đau khổ khác lại hình thành.

Tôi vẽ cảnh hoàng hôn tàn lụi trong khung cửa sổ bằng thép và chiếc bàn ngỗ ngang đồ vật kê bên cửa sổ. Tôi không có hứng thú gì với đề tài như vậy, chỉ là chẳng còn đối tượng nào để tôi vẽ. Vẽ cái gì cũng được, quan trọng là cầm bút thôi.

Sang tuần mới đã được bốn ngày, nhìn bề ngoài tất cả vẫn như thường, ở chỗ làm cũng bình yên, có lẽ vì mọi người đều né tránh tôi, mà chính tôi cũng hạn chế tiếp xúc với bọn họ.

Mấy ngày gần đây, thần kinh tôi trở nên nhạy cảm, để ý đến từng lời nói hành động của người khác. Trông người ta làm ăn biếng nhác uể oải hay nghe người ta nói chuyện tầm phào vô tích sự, tôi lại lộn ruột, rất muốn vung cờ lê hay búa nện vào mặt họ. Tại sao tôi lại bận tâm tới khuyết điểm của người khác đến thế?

Điều đáng sợ là suy nghĩ này có khả năng trở thành sự thật. Con bocc đồng như khi định giết Usui Yukio khi nào sẽ xảy ra nữa đây? Chính tôi cũng không biết.

Mấy hôm trước, trên đường từ chỗ tiến sĩ Dogen về, tôi đã tạt vào thư viện mượn mấy cuốn sách. Tất cả đều là sách về não và thần kinh. Gần đây, trong vòng hai giờ trước khi ngủ, tôi giờ ra đọc và vận dụng để lý giải tình trạng xảy ra với mình.

Chẳng hạn, cuốn sách tôi đọc hôm qua viết như sau.

Trước đây người ta tin rằng trong não bộ tồn tại những thứ siêu nhiên như thần thánh hay linh hồn và chúng chi phối con người.

Nhưng thật ra não là do vật chất cấu tạo, tất cả các hoạt động của não đều có thể lý giải bằng tác động qua lại của vật chất. Ở điểm này, chúng chẳng khác nào máy tính. Nhưng chức năng cơ bản của máy tính là trả lời lần lượt từng mệnh đề được đưa ra, còn não người về lý thuyết là một hệ thống hỗn tạp. Có thể nói sự khác biệt đó là nguồn gốc cho tính sáng tạo của não.

Ngoài ra, vì các tế bào cấu thành hệ thống thần kinh não vốn mềm dẻo, nên hệ thống này có thể thay đổi nhờ quá trình học hành và trải nghiệm. Trong khi đó năng lực học tập của máy tính chỉ giới hạn ở phạm vi phần mềm chứ phần cứng thì không thay đổi. Cũng có nghĩa, não khác máy móc ở chỗ chúng có thể tự biến đổi mình để các chức năng hoạt động tốt hơn.

Cái từ “biến đổi” ong ong trong đầu tôi. Thực sự không còn từ nào thích hợp hơn để miêu tả hiện trạng của tôi nữa. Biến đổi, mà lại là một sự biến đổi to tát chưa được định danh. Chỉ có điều, sự biến đổi này từ đâu mà ra... Tôi chưa tìm được đáp án thỏa đáng. Trước đây chưa có ví dụ lâm sàng nào như của tôi, nên sách vở không thấy ghi.

Nhưng không thể để mặc được. Tôi cần phải tìm ra hướng giải quyết. Vẽ tranh cũng là một cách, cho dù có hơi ấu trĩ.

Tuy nhiên... Tôi nhìn khung vẽ và nghĩ, tay cầm bút nhưng lòng đầu còn hăng say như trước, tại sao chứ? Ước mơ trở thành họa sĩ cũng đã rời xa tôi rồi. Tôi buông bút chì và lấy một mảnh giấy trong ngăn bàn. Trên đó

viết số điện thoại và địa chỉ người hiến mà tôi chép lại ở văn phòng tiến sĩ Dogen. Tên cậu ta là Sekiya Tokio. Hình như bố cậu ta có mở một quán cà phê. Ông tiến sĩ đã phủ nhận ảnh hưởng của người hiến lên người nhận, nhưng mỗi nghi ngờ này vẫn cứ âm ỉ trong đầu tôi.

Nếu tính cách và sở thích của tôi không còn giống ngày xưa, thì hẳn nhiên nó là của người hiến não. Khác với ông tiến sĩ, tôi không thể cười cho qua trước khả năng này được. Tôi sẽ thử đến nhà Sekiya một lần. Biết đâu tìm hiểu về cậu ta thì sẽ khám phá thêm được điều gì. Tôi gấp mảnh giấy lại và cầm bút chì lên lần nữa. Bất kể thế nào, giờ làm được gì thì cứ làm đi.

Tôi gắng lên tinh thần, cuối cùng cũng hoàn thành bản phác họa. Đúng lúc ấy chuông cửa reo vang.

Tôi mở cửa. Megumi đứng đó.

“Chào anh!” Em tươi cười nói.

“Chào em.” Tôi đáp mà thấy bối rối. Đã bao nhiêu ngày không nghĩ đến Megumi rồi... Đây là cảm giác thực của tôi hiện tại. Buổi hẹn hò thứ Bảy tuần trước sống dậy trong đầu, không còn vui như xưa nữa. Tôi muốn tin rằng chỉ có lần đó là như vậy thôi. Có lẽ bị tâm trạng rối bời chi phối, tôi buột miệng lạnh lùng, “Có chuyện gì?”

Nụ cười vụt tắt trên gương mặt Megumi, ánh mắt em dao động. Toi rồi, tôi nghĩ, nhưng đã muộn. Quả nhiên em nói, “Không có gì đặc biệt cả anh ạ. Em chỉ muốn trông thấy anh thôi. Em làm phiền anh à?”

Tôi hối hận, tôi đã nói năng chẳng ra cái gì. Và để Megumi khỏi bất an, tôi nặn ra một nụ cười giả tạo.

“Không, không phải đâu. Đúng lúc anh đang nghỉ ngơi, cũng vừa vặn đang muốn gặp em. Tình cờ quá nên anh bất ngờ thôi.” Tôi tức giận chính

bản thân mình vì lấp liếm vụng về. Tại sao tôi không thể nói cho tự nhiên hơn?

“Em khỏe không?”

“Em khỏe ạ. Công việc hơi bận nên không liên lạc với anh được... Em vào được không?” Megumi bắt hai tay sau lưng và ngó vào phòng.

“À, em vào đi.” Tôi mời Megumi.

Em bước vào và ngay lập tức thấy khung vẽ.

“A! Anh vẽ tranh à?”

“Cho vui ấy mà, không phải vẽ nghiêm túc đâu.” Tôi phân trần vì mấy ngày trước đã nói với Megumi rằng tôi sẽ không vẽ tranh nữa.

“Anh bắt đầu vẽ cái khác rồi nhỉ!” Em chăm chú quan sát bức tranh và nhận xét. “Anh từng nói là không thích vẽ cảnh vật cho lắm.”

“Vậy nên mới nói là vẽ cho vui mà. Cái gì cũng được ấy. Nếu có lọ hoa thì anh sẽ vẽ lọ hoa, thật không may là ở đây chẳng có gì cả.”

“Vậy à?” Nét cười của Megumi có phần gượng gạo. “Nhưng bố cục khác rồi anh nhỉ? Cái bàn hay khung cảnh cửa sổ, anh không tả thực nữa?”

“Phần nào thôi,” tôi đáp.

Thật ra, quả là cách vẽ rất kỳ quặc. Tôi đã tái hiện chính xác nửa phải bàn ở bên phải tranh, nhưng vào đến giữa tranh thì cái bàn lại biến mất. Thế chỗ nó là phong cảnh cửa sổ trải sang tới hết bên trái. Cửa sổ cũng chỉ có nửa phải, bên trái biến mất rồi.

“Thử nghiệm cái mới?”

“Không to tát như vậy đâu.” Tôi nói, và đẩy cả khung lẫn giá vào sát tường. Megumi đứng ở chỗ bếp pha trà đá, rồi đặt ly vào khay mang đến

giữa phòng, chúng tôi ngồi xuống đối diện nhau qua cái khay.

“Ở nhà máy có gì khác không anh?”

“Không, không có gì.”

“Vậy à. Còn em nhé, hôm nay em tiếp một vị khách rất kỳ quặc.” Như thường lệ, Megumi mở đầu bằng chuyện ở tiệm họa cụ. Em kể mà cười ngặt nghẽo, tôi chẳng thấy gì thú vị, nhưng vẫn cố gượng cười phụ họa.

“Vớ với cả hôm qua...”

Tiếp đó là chuyện trên ti vi, chuyện thể thao. Câu chuyện của Megumi giống cành nhánh vươn tỏa lại đem xâu chuỗi với nhau như tràng hạt, không có tính thống nhất, cũng không có trọng tâm... Mà có lẽ là chưa bao giờ có. Tôi bắt đầu ngứa ngáy, miệng thì phụ họa nhưng đầu óc không bắt kịp tư duy của em nữa. Các cô gái trẻ đều thế này sao?

Lúc nhận ra, Megumi trầm ngâm nhìn tôi.

“Sao vậy em?” Tôi hỏi.

“Có chương trình ti vi nào anh muốn xem à?”

“Không, sao?”

“Vậy...” Megumi mím môi, “Tại sao anh cứ xem giờ suốt thế?”

“Thế á?”

“Vâng. Anh nhìn đồng hồ hết lần này đến lần khác ấy. Sao anh lại bận tâm đến thời gian ạ?”

“Vô thức thôi em. Anh không chủ định chú ý gì cả.” Tôi vươn tay sang bàn, xoay mặt đồng hồ báo thức đi. Đúng là tôi không cố tình xem giờ, nhưng quả thật tôi đã nghĩ khi nào thì cô ta về cho. Sự thật này khiến tôi rầu rĩ.

“Không có gì đâu em. Thật mà.” Tôi làm mặt tươi cười hết cỡ. “Em nói tiếp đi. Đang nói đến đâu nhỉ?”

“Nói đến cuốn sách bữa trước đây anh.”

Megumi lại mở máy và tôi ép mình tập trung nghe, không được nghĩ lan man đến chuyện khác nữa. Tôi phải nhận thức được rằng, thời gian bên em đối với mình là đầy ý nghĩa và quý giá.

“Em nói thế này chắc anh lại cho là em đọc nhập tâm quá, đó chẳng qua là tình tiết trong sách thôi. Nhưng em nghĩ, đọc sách là một kiểu trải nghiệm, nên tất nhiên sẽ phải nghiền ngẫm. Kiểu sống của nhân vật chính như thế là ích kỷ, bo bo giữ mình...”

Lập luận của Megumi ấu trĩ, nhằm chán, nông cạn, tôi nghe mà như chịu cực hình, nhưng tôi ép mình phớt lờ sự khốn khổ của bản thân. Tôi không được phép đánh mất cảm giác yêu thương Megumi, phải coi trọng tất cả ở em, kể cả từng lời em nói.

Chẳng mấy chốc tôi ngửa ngáy khó chịu. Giọng Megumi như vang lên ở rất xa và miệng em nhúc nhích trước mắt tôi như một sinh vật sống độc lập.

Tôi nắm chặt ly trà đá đã rỗng.

“À đây, em đã nói với bạn ấy về bộ phim xem bữa trước. Em biết bạn ấy là fan của Michael nhưng em vẫn cứ nói, dù gì thì để anh ấy đóng học sinh cấp ba cũng là quá khiên cưỡng rồi. Nhưng bạn ấy bảo, ‘cậu đừng nói nữa, mình chính vì không muốn trông bộ dạng cưa sừng làm nhé của anh nên mới nhịn không đi xem đấy.’ Cả hai đứa cùng ồ ra cười...”

Cơn đau đầu xâm chiếm và cảm giác khó ở bủa vây lấy tôi. Tai ù đi, người đổ mồ hôi lạnh. Một cơn tê bì chạy khắp châu thân và cơ bắp cứng

đờ ra.

“... Bạn ấy cũng có tâm phét, đến những cảnh nếp nhăn của Michael hiện ra mồn một thì bạn ấy nheo mắt lại, bảo làm thế thì trông tất cả đều mờ mờ...”

Đúng lúc đó, một âm thanh khủng khiếp vang lên giữa tôi và Megumi. Đang say sưa nói dở, mồm vẫn há, em trở mắt nhìn xuống. Tôi cũng cúi nhìn.

Cái ly thủy tinh trong tay tôi đã vỡ. Tại tôi bóp đáy. Trà thì uống hết rồi, đá tan làm ướt cả thảm và mảnh vỡ cửa vào tay tôi, máu đỏ chảy ra từ vết rách.

“Ôi, tay anh bị thương rồi.” Megumi sực tỉnh, kêu lên. “Hộp cứu thương ở đâu ạ?”

“Trong hộp tủ bếp.”

Em lấy hộp cứu thương ra, kiểm tra cẩn thận tay tôi, sát trùng và bôi thuốc vào. Cuối cùng em quán băng lại, và hỏi, “Rốt cuộc là sao thế anh?”

“Không có gì, anh mạnh tay quá thôi.”

“Kể cả thế, cái cốc cũng không dễ vỡ như vậy đâu.”

“Chắc nó bị nứt sẵn mà anh không để ý.”

“Sợ thật.”

Băng bó xong, Megumi bắt đầu thu dọn những mảnh thủy tinh. Em vừa cúi xuống, mái tóc nâu liền rũ xuống gò má lấm tấm tàn nhang. Tôi nói, “Anh xin lỗi nhưng tôi nay hay là thôi em đừng ở lại.”

Về mặt Megumi bỗng chốc đông cứng y như ma nơ canh. Em từ từ nhìn sang tôi.

“Anh thấy tâm trạng không tốt lắm.” Tôi nói tiếp. “Anh nghĩ do công việc mệt mỏi quá. Đầu nặng nặng.”

“Vì sao?”

“Thì bảo mệt mỏi còn gì. Gần đây anh hơi cố quá.”

“Nhưng...” Megumi nói với vẻ nghiêm nghị. “Như thế thì em càng không thể để mặc anh được. Hôm nay em ở lại được mà, vì mai không cần đi sớm.”

“Meg!” Tôi nhìn chăm chăm vào em, nhẹ nhàng nói, “Hôm nay không được.”

Mắt em bắt đầu rung rung. Nhưng em đã chớp mắt để ngăn lệ rơi và lắc đầu. “Đúng rồi, Jun cũng có lúc muốn ở một mình mà nhỉ! Vậy, em dọn cái ly vỡ này rồi về, tại nguy hiểm mà.”

Megumi đưa tay xuống định nhặt, nhưng tôi đã chớp lấy cổ tay em, “Khỏi, anh tự dọn được.”

Chắc là động tác của tôi hơi thô bạo, vì em lộ vẻ sợ hãi. Tôi bối rối buông ra.

“Em hiểu rồi.” Megumi thả những mảnh vỡ đã nhặt xuống, đứng dậy. “Em về.”

“Để anh tiễn em.”

“Không cần.” Megumi lắc đầu, xỏ giày. Khi mở cửa, em ngoái lại. “Một lúc nào đó anh sẽ nói với em chứ?”

Hử? Tôi ngẩn người.

“Anh nói em nghe nhé. Chuyện gì cũng được.”

“Anh có giấu gì em đâu.”

Megumi lắc đầu hai ba lần, vẻ mặt nửa cười nửa khóc, rồi nói “Chúc ngủ ngon” và khuất sau cánh cửa.

Tôi đứng lặng cho đến khi không còn nghe tiếng bước chân nữa. Rồi lui cui nhặt những mảnh thủy tinh vỡ, lau thảm cẩn thận và bật máy hút bụi. Nhớ đến hành vi kích động ban nãy của mình, tôi cảm thấy chán nản. Thái độ đó là cái quái gì vậy?

Megumi đã làm gì đến mức tôi phải bóp chặt cái ly thủy tinh? Em chỉ đang nói chuyện vui vẻ thôi mà.

“Tao không bình thường.”

Tôi cố tình nói thành tiếng, tưởng đâu làm thế thì sẽ khiến bản thân khách quan chấp nhận hiện thực. Nhưng ngay lập tức tôi ngạc nhiên nhận ra, không hiểu vì sao, tôi lại thốt ra từ “tao” mà bình thường tôi không hề sử dụng? Một nỗi bất an khó tả trào lên.

Tâm trí hiện ra một đoạn trong cuốn sách đọc tôi qua: *Não có thể tự biến đổi mình.*

Rõ ràng là, trái tim tôi đang thay đổi.

Meg à! Anh từng yêu em, nhưng cảm xúc ấy giờ không còn nữa.

Nhật ký của Hamura Megumi (3)

Thứ Năm, 5/7. Mây mù.

Căn phòng đơn độc, mà mình thì cô đơn không diễn tả nổi.

Mình đã đến chỗ Jun với mong muốn xác nhận Jun chưa hề thay đổi. Nhưng mình đã nhìn thấy ở đó một bức tranh quái gở mà nếu là Jun trước đây, anh ấy sẽ không vẽ.

Vì ghét phải nghĩ đến những điều chẳng lành nên mình giả vờ sôi nổi, cứ dây cà ra dây muống đủ thứ chủ đề vui vẻ có thể nghĩ được, nhưng ánh nhìn của Jun vượt qua người mình nhìn đi xa xăm đâu đó.

Cố gắng thảm hại của mình đã vỡ tan cùng cái ly thủy tinh.

Mau lên thôi, kéo không kịp mất! Nhưng mà mau cái gì mới được đây?

Hôm sau là thứ Sáu.

Tan làm, tôi đến địa chỉ đã ghi và mau chóng tìm thấy nhà Sekiya. Đó là một quán cà phê nhỏ có cái tên Gạch Đỏ trông ra lồi rề nhỏ trước nhà ga. Bên cạnh cánh cửa gỗ của quán có treo một bảng tên đề “Sekiya Akio”.

Tôi đẩy cửa, chuông gió treo trên đầu kêu leng keng. Một quán cà phê có mùi hoài cổ.

Phía ngoài quầy chỉ đặt hai cái bàn, loại dành cho hai người ngồi, hẹp đến mức tôi nghĩ ngồi vào bàn thì hẳn sẽ lưng chạm lưng với khách ngồi ở quầy.

Đây là một quán điển hình với tường và quầy bằng gỗ gây cảm giác thấm đẫm hương cà phê. Tường trang trí đơn giản bằng chén đĩa cổ.

Lúc này chỉ có hai vị khách ngồi đối diện nhau ở bàn hẹp phía trong.

Đứng quầy là một người đàn ông gầy gò tóc bạc, hàm râu cũng bạc nốt.

Tôi ngồi vào quầy, “Cho cháu cà phê Blend☺.”

Ông khẽ gạt đầu và lặng lẽ chế biến.

Cà phê mang ra, tôi uống một ngụm rồi vào đề luôn, “Bác là bố của Sekiya Tokio đúng không ạ?”

Cái miệng trong hàm râu hé ra, người đàn ông lộ vẻ ngờ vực, “Cậu là

ai?”

“Cháu ở Đại học Towa, làm việc dưới quyền tiến sĩ Dogen.” Tôi trả lời bằng câu nói dối trá đã soạn sẵn.

Trong một thoáng, ông Sekiya mở to đôi mắt nhưng lại mau chóng cúi mặt, mắt chớp chớp, “Cậu đến có việc gì?”

“Cháu có đôi điều muốn hỏi về Tokio.”

“Tôi không quen biết gì với bên Đại học Towa cả.” Ông Sekiya nói và cầm khăn, bắt đầu lau dọn mặt quây.

“Bác không phải giấu đầu ạ, cháu biết hết rồi, thế nên cháu mới đến ạ.”

Người đàn ông ngược lên, ngập ngừng toan nói, rồi lại cúi đầu xuống.

“Chuyện rất quan trọng ạ. Vấn đề liên quan đến mạng sống của người đã nhận não Tokio...”

Tôi mới nói đến đó thì ông Sekiya đã ngắt lời bằng giọng trầm, gay gắt, “Dừng lại đi.” Đoạn đánh mắt về phía mấy vị khách, “Đừng nói chuyện đó ở đây.”

“Vậy cháu sẽ chờ thêm chút nữa.” Tôi uống thêm một ngụm cà phê.

Ông Sekiya tỏ ra không vui, nhưng cũng không đuổi tôi đi.

Tôi nhìn ông Sekiya lùi húi lau rửa ly tách trong quây, tự hỏi một phần não của mình liệu có liên quan đến ông chẳng.

Cứ nghĩ tính cách hiện giờ của mình có thể là di truyền từ người đàn ông này, tôi lại thấy kỳ quặc. Bên cạnh đó, tôi cũng thất vọng vì mình quá ít cảm giác với ông.

Dù không có căn cứ khoa học nào cả, nhưng tôi nghĩ đã chung nhau một chút nhân tố não, thì ít nhiều phải có cảm ứng chứ.

Ấy thế mà, đầu chăm chú quan sát người đàn ông gầy gò với mái tóc bạc trắng này bao nhiêu đi chăng nữa, tôi vẫn không tìm thấy cảm ứng.

Một lát sau, hai người khách rời đi. Thấy cửa đã đóng, tôi nhìn tách của mình, uống nốt ngụm cuối rồi gọi tách khác.

“Cậu ấy đã gặp tai nạn nhỉ, bị kẹp giữa xe và tòa nhà.”

Ông Sekiya mang cà phê mới ra, khẽ tặc lưỡi, “Thằng bé phóng nhanh quá. Mới rút mắt ra đời đã đắm chìm trong mấy thứ vô bổ như xe cộ.”

“Cậu ấy là một người hoạt bát bác nhỉ?”

“Thằng bé không hoạt bát đâu,” người đàn ông ngồi lên cái ghế bên kia quầy. “Thằng bé ham vui nhưng thật ra nó không hướng ngoại lắm. Cũng có những người hể cảm lái là trở nên bạo dạn y như biến thành một người khác, thằng bé chính là thuộc loại này.”

“Nhưng cậu ấy là người rất mê học hành hoặc công việc đúng không ạ?” Tôi đặt câu hỏi dựa trên những thay đổi trong tính cách mình dạo gần đây. Song câu trả lời của ông Sekiya khác xa tôi tưởng.

“Học hành? Tokio hả?” Ông nhún vai, “Điều này thì cậu đoán nhầm rồi. Học hành đối phó, thi cử xong là chẳng bao giờ thấy ngồi vào bàn. Từ sáng đến tối rong chơi với bạn bè, nhưng chúng nó không làm gì xấu cả nên tôi cũng yên tâm.”

“Có cái gì khiến cậu ấy tập trung vào làm không?”

“Nếu phải nói thì nó làm cái gì cũng qua loa. Nhược điểm của nó là dễ nản, được một chút là chán. Thằng bé cũng tham gia công tác tình nguyện đấy, nhưng mới nửa năm thì bỏ.”

“Vậ ạ...” Tôi gật đầu lấp lửng, đưa tách lên miệng. Phải nói đây là kiểu người tôi ghét nhất hiện giờ. Khác hẳn những gì tôi hình dung.

“Điều cậu muốn hỏi là như thế à?” ông Sekiya lộ vẻ hoài nghi. “Lúc thực hiện ca phẫu thuật, các anh chị bảo phải giữ bí mật chuyện Tokio hiện nào đúng không? Chẳng phải các anh chị đã nói là sẽ không làm phiền và sau này nhất định sẽ không liên lạc à? Giờ thì sao?”

Ông hơi há miệng, như thể sức nhớ ra, “Ban nãy cậu có nói một điều rất lạ, liên quan đến mạng sống của người đã nhận não Tokio... Bệnh nhân đó gặp chuyện gì à?”

“Cháu hơi phóng đại ạ.” Tôi cười gượng gạo. “Vì còn thiếu thông tin của cậu Tokio nên cháu mới muốn bổ sung. Còn bệnh nhân...” Tôi liếm môi. “Vẫn khỏe, vẫn bình thường, tạm thời chưa có vấn đề gì.”

Người đàn ông tóc bạc chưa thôi ngờ vực, “Ừm, thế thì tốt. Dù bảo chết là hết, nhưng việc lấy một phần cơ thể người ta đem đi dùng thì cũng không phải một việc vui vẻ gì đối với gia đình người ta đâu.”

“Bác chưa từng nghĩ đến việc phản đối à?”

“Tôi không có lựa chọn khác vì thằng bé muốn thế. Lúc làm tình nguyện nó có điền đăng ký làm người hiến tạng để cho đi một phần cơ thể sau khi mất. Bình thường nó cũng bảo tôi chẳng may nó chết hãy sắp xếp như thế, chúng tôi không phản đối, nhưng có năm mơ tôi cũng không nghĩ lại thành sự thật.”

Tôi uống hết tách cà phê thứ hai và hỏi nhà ông có bàn thờ Phật không.

“Không,” ông Sekiya trả lời, “Gia đình tôi không theo đạo. Chỉ thế này thôi.” ông chìa ngón tay cái về phía khung ảnh đặt trên chiếc giá đằng sau. Đó là ảnh một thanh niên đang cười, chắc là Sekiya Tokio.

“Cười tươi quá!” Tôi nhìn tấm ảnh, nhận xét. “Trông có vẻ là người dễ mến.”

“Ừm, được nhiều người quý lắm. Tuy nhiều tật xấu nhưng rất coi trọng tình cảm bạn bè, không thích xung đột nên thường giữ kín ý kiến riêng. Hình như từ khi đi học tới giờ nó chưa từng cãi cộ với ai.”

Nghe ông kể, tôi cảm thấy sai sai. Tính cách của Sekiya Tokio giống hết tính cách tôi trước khi phẫu thuật vậy. Tính cách tôi hiện giờ không hề giống với người hiến.

Sau đó tôi thăm dò thêm đôi câu về thời thơ ấu, về sở thích của Sekiya Tokio. Nhưng không có bất cứ điều gì kết nối với tôi của hiện tại, kể cả hội họa.

“Thằng bé không đặc biệt thích, nhưng cũng không ghét.”

Vì chẳng còn gì để hỏi nữa nên tôi dợm đứng lên, “Những điều bác kể có giá trị tham khảo rất nhiều. Cháu cảm ơn.”

“Đừng khách sáo. Lâu lắm rồi mới lại nhắc đến Tokio, tôi vui mà.” Người đàn ông nở nụ cười ngại ngùng, “Tôi hỏi một câu được không?”

Tôi bảo được và ông nhìn lên trần nhà như thể nghĩ ngợi điều gì, rồi nói, “Tôi không hiểu những vấn đề phức tạp. Nhưng mà, não của Tokio thế nào rồi?”

“Ý bác... là sao ạ?”

“Bởi vì...” Ông Sekiya nhăn mặt và gõ đầu liên hồi như thể bực mình vì không diễn đạt được đúng điều muốn nói. “Não Tokio vẫn sống nhỉ. Tôi cứ nghĩ rằng nó vẫn đang sống cũng được phải không?”

“Việc này...” Đó là một câu hỏi chất phác nhưng thật khó để trả lời. Câu hỏi mà chính tôi cũng không thể lời đi được. Sao đây? Não của Tokio còn sống ư? Hay đã không phải là não của Tokio nữa rồi? Vậy còn trường hợp phẫu thuật thay tim thì sao? Thay nội tạng thì sao?

Cuối cùng tôi trả lời cốt để người cha này hài lòng, “Chắc là còn sống ạ. Tokio vẫn sống cùng bệnh nhân đó.”

Ông Sekiya trông nhẹ nhõm hẳn, “Thế à! Vậy là nghĩ nó còn sống cũng được phải không?”

“Thôi cháu xin phép.” Lần này tôi dứt khoát đứng dậy.

“Cậu đã cho tôi biết một điều tuyệt vời. Tâm trạng tôi có chút vui lên cậu ạ. Tôi có nghe rằng người được phẫu thuật là người tầm tuổi với Tokio, tức là còn sống được khá lâu.” Ông Sekiya nheo mắt, nhìn tôi chùng như sững sốt. “Một người tầm tuổi nó... Chẳng lẽ, cậu chính là người đó hay sao?”

Trong một phút chốc, tôi đã băn khoăn không biết có nên nói sự thật không, nhưng rồi tôi lấy lại bình tĩnh và lắc đầu, “Dạ không phải. Cháu đang học ở Đại học Towa, còn là sinh viên.”

Mắt ông Sekiya vẫn sáng rực. Một lát sau mới hoàn hồn, ông nhìn đi nơi khác và thở dài, “Đúng thế, không phải là cậu.”

Hơi ngạc nhiên vì giọng điệu ấy, tôi nhìn chăm chăm vào mặt ông.

“Không phải cậu.” ông lặp lại. “Tôi nghĩ tôi sẽ biết, nếu đó là cậu. Cái gì nhỉ... cái gọi là thần giao cách cảm ấy, tôi sẽ thấy như điện xẹt, chắc thế. Dù chẳng có căn cứ gì, nhưng tôi cho rằng cảm giác phải như vậy. Tuy nhiên tôi không nhận ra điều gì tương tự từ cậu cả.”

“Dạ, cháu cũng không cảm thấy.” Tôi nói.

“Nếu gặp người ấy cậu cho tôi gửi lời hỏi thăm nhé. Nói với cậu ta rằng hãy sử dụng nó thật tốt.”

“Cháu sẽ gửi lời.” Tôi cúi đầu và rời khỏi quán cà phê. Bên ngoài trời đang mưa, mặt đường ướt đầm phản chiếu ánh đèn neon.

Tôi lẩm bẩm: Có chỗ nào đó không đúng.

Tối hôm sau, tôi tới phòng nghiên cứu của trường đại học. Vì tôi đến hơi sớm so với giờ hẹn nên trong phòng chỉ có mỗi Tachibana.

Tôi ngồi xuống ghế, nhìn cô lu bu công việc, lúc thì gõ xem máy tính, lúc thì sắp xếp tài liệu.

Mặc dù chưa bao giờ trông thấy cô mặc thường phục, nhưng tôi nhận thấy mặc blouse trắng trông cô vẫn cực kỳ nữ tính. Đó không đơn thuần nhờ dung mạo mà có lẽ còn nhờ phong thái tự tin cả trong công việc lẫn đời thường.

Và tất nhiên là cô có sức hút giới tính, khi liếc đầu gối lộ ra dưới tà áo trắng của cô, tim tôi bất giác đập mạnh.

Ngắm nét mặt trông nghiêm của Tachibana, tôi càng chắc chắn cô giống một ai đó. Giống một diễn viên ngoại quốc nổi tiếng trong bộ phim tôi từng xem ngày xưa, nhưng cụ thể là diễn viên nào thì không nhớ ra nổi.

Có vẻ như nhận ra ánh mắt tôi, cô ngoảnh đầu lại, “Mặt tôi có gì à?”

“Không, không có gì.” Tôi lắc đầu. “Nhân tiện tôi hỏi điều này được không?”

“Gì cơ?”

“Trong khi tôi còn ở viện, cô Tachibana là người đã chăm sóc tôi suốt nhỉ? Tôi muốn nhận được câu trả lời thẳng thắn rằng cô có ấn tượng như thế nào về tôi gần đây?”

“Là sao?”

“Tức là so với thời kỳ đầu nhập viện thì cô có nghĩ tôi đã đổi khác không? Về tính cách hay cử chỉ ấy.”

Tachibana khoanh đôi cánh tay thanh mảnh với tay áo xắn lên, hơi nghiêng đầu nhìn tôi. Cô nở nụ cười.

“Tôi không thấy anh có gì khác cả.”

“VẬY Ừ?” Tôi phản đối. “Không thể nào. Nói thẳng cho tôi biết đi!”

“Tôi nói thẳng rồi còn gì. Tại sao anh lại hỏi vậy?”

“Tôi đã định giết người đấy.”

Tôi đáp. Tachibana liền khựng lại như thể bị đông cứng. Đoạn cô nhìn tôi bằng ánh mắt bối rối, miệng nở nụ cười gượng gạo.

“Anh đùa tôi hả?”

“Mặc dù đáng sợ nhưng là sự thật đấy.” Tôi thổ lộ ý định giết Usui Yukio.

Nghe xong, cô hít thở thật sâu vài lần như để trấn tĩnh, “Tôi khó lòng giải thích tỉ mỉ được vì không nắm rõ tình hình lúc đó. Thật lòng mà nói, nổi cáu vì một người như vậy thì cũng không thể coi là tâm lý bất thường. Tôi mà gặp tôi cũng giận, nếu là người nóng tính hơn có khi người ta còn đánh cho.”

“Nhưng tôi không phải là người nóng tính, trước khi phẫu thuật thì không hề.”

“Tôi hiểu điều anh muốn nói, song tính cách vốn dễ thay đổi mà. Có thể nó ngủ yên trong con người anh rồi một ngày nó đột nhiên bùng phát. Trong giới thể thao cũng không hiếm trường hợp tương tự mà, một người bình thường ôn tồn điềm đạm, vừa ra sân cỏ mặc đồng phục lên cái là tính hiêu thắng trời dậy liền, đúng không?”

Tôi cắn môi, “Tức là ý định giết người ngay từ đầu đã có trong con người tôi rồi hả?”

“Không phải. Anh nên biết, không phải ai cũng hiểu rõ toàn bộ về mình.”

“Cứ cho tôi không hiểu mình đi, thì bác sĩ cũng phải hiểu chứ, nghĩa vụ của các vị mà? Tiến sĩ Dogen và mọi người đang nghiên cứu não bộ của tôi, nhưng lại không quan tâm đến tình trạng của tôi thì thật quái lạ.”

“Không phải chúng tôi không quan tâm, chỉ là đang thận trọng thôi. Nếu bảo vì mất cân bằng tâm lý nên nghi ngờ chức năng não có vấn đề thì thật là suy diễn vội vàng. Chúng tôi đang tiến hành kiểm tra kỹ lưỡng não bộ của anh, tôi đoán kết quả chẳng có gì bất thường đâu.”

Tôi nắm tay, đập nhẹ vào đầu mình, “Tôi cảm thấy mình bất thường, chắc chắn hơn bất cứ điều gì. Tôi từng nghĩ hay mình chịu ảnh hưởng của người hiến, nhưng xem chừng sự thật không đơn giản như thế.”

Tôi nhận ra Tachibana nuốt nước bọt khi nghe đến mấy từ “ảnh hưởng của người hiến”.

“Nghĩa là sao?”

“Nghĩa là... Con giận mà tôi vừa kể cũng không xuất hiện ở người hiến.” Tôi thú thật về chuyện điều tra ở chỗ bố của Sekiya Tokio.

Mặt Tachibana méo xệch đi, “Tại sao anh lại đến gặp bác ấy chứ? Chẳng phải anh đã được nhắc là đừng dò tìm người hiến hay sao?”

“Trong tình trạng này, nhắc nhở gì cũng vô nghĩa cả thôi. Tôi bồn chồn lắm, không thể ngồi yên được.”

Tachibana ấn mạnh vào thái dương như để ngăn cơn đau đầu, “Nhờ thế anh đã hiểu rồi nhỉ, rằng anh chẳng chịu ảnh hưởng gì từ người hiến hết.”

“Tôi vẫn chưa hiểu. Chỉ là không cảm nhận được chút liên hệ nào với ông bố thôi.” Tôi luồn tay vào tóc gãi sồn sột. Sau đó tôi dừng tay lại, để ý

đến thái độ của Tachibana, “Hay là... nhầm rồi?”

“Nhầm á?” Cô chau mày.

“Nhầm người hiến ấy. Gặp ông Sekiya về xong tôi đã bắn khoản mãi vấn đề này...” Tôi liếm môi. “Sekiya Tokio là người hiến não thật chứ?”

Tachibana tái mặt, miệng há ra, mất một lúc mới thốt nên lời, “Anh đang nói gì? Tại sao anh lại nghi ngờ điều này cơ chứ?”

“Trực giác mách bảo. Người hiến não là ai khác đúng không?”

“Trực giác sai. Không thể nào. Hơn nữa, tại sao chúng tôi phải lừa anh chứ?”

“Tôi không biết tại sao.”

“Anh toàn nói năng vớ vẩn.” Tachibana khoát tay như đuổi ruồi. “Coi như tôi chưa nghe chuyện hôm nay nhé. Chà, đến giờ rồi, tôi đi gọi trợ lý Wakao đây.”

Tachibana vội vã rời khỏi phòng như chạy trốn.

Phản ứng đó là do bị nói trúng tim đen, hay là do phải nghe một giả thuyết không ngờ tới? Bây giờ tôi chưa thể xác định được.

Tôi vẫn làm những bài kiểm tra cũ. Người kiểm tra vẫn là trợ lý Wakao, chẳng thấy bóng dáng Tachibana đâu cả.

“Kết quả kiểm tra không có gì bất thường phải không?” Làm xong, tôi hỏi với giọng châm chọc.

Wakao không thể nào không nghe ra giọng điệu của tôi, nhưng anh ta vẫn bình thản.

“Phải đợi máy tính phân tích đã, nhưng kết luận chắc là như cậu nói

thôi.”

Tôi lộ vẻ chán ghét, “Nếu các vị không nói dối, thì tôi chắc chắn một điều là phương pháp kiểm tra này cần thay đổi. Nó vô dụng, hoặc là máy tính có vấn đề.”

“Phương pháp và máy tính đều ổn.” Wakao vẫn giữ vẻ điềm nhiên. “Nhưng không phải cái gì cũng kiểm tra được, nên phải định kỳ trắc nghiệm bổ sung. Cậu đi với tôi nào.”

Anh ta dẫn tôi sang phòng bên cạnh. Ở đây có một chiếc hộp giống như bộ điện thoại. Tôi nhớ thiết bị này, không lâu sau khi phẫu thuật xong tôi đã vào trong làm bài kiểm tra.

“Bài kiểm tra thính giác phải không?”

“Đại khái thế, thực tế thì còn tìm hiểu thêm một số chức năng khác nữa.”

Anh ta ra dấu cho tôi bước vào. Trong hộp có một chiếc ghế. Trước ghế có một thiết bị có màn hình và bàn phím, từ thiết bị phát ra tín hiệu, đã cảm sẵn tai nghe.

Tôi đeo tai nghe theo yêu cầu của trợ lý Wakao và bắt đầu bài kiểm tra.

Đây là các bài kiểm tra liên quan đến âm thanh: yêu cầu tôi nghe hai loại âm để phân biệt cao–thấp, mạnh–yếu, dài–ngắn, so sánh âm sắc, chỉ ra điểm không tương đồng giữa hai đoạn âm điệu, cuối cùng là phân biệt vài loại âm nhạc có tiết tấu khác nhau.

Chẳng có gì khó cả. Hầu những người có tai bình thường đều làm được.

“Đừng bảo tôi là, vì kết quả kiểm tra rất tốt nên tất cả bình thường nhé. Thế này là lừa trẻ con đấy.” Tôi ra khỏi hộp, chỉ vào ngực trợ lý Wakao.

Chừng như suy ngẫm điều gì, anh ta im lặng nhìn mặt tôi một lát, rồi

hỏi, “Dễ quá à?”

“Khi làm những bài kiểm tra trước, tôi nhớ là khó hơn. Thay đổi độ khó là chơi không đẹp rồi.”

Wakao vẫn giữ vẻ mặt kín bưng, trông mà sốt ruột. Anh ta hít một hơi. “Dĩ nhiên, đây chỉ là một thông số thôi. Nó chẳng thể trở thành dữ liệu suy đoán cậu bình thường hay bất thường.”

“Thế thì tốt.” Tôi gật đầu.

Sau bài kiểm tra, tôi đi tới phòng tiến sĩ Dogen. ông đang gõ phím máy tính ở bàn. Ngay bên cạnh là một người đàn ông tôi chưa trông thấy bao giờ. Thấp bé, đầu to quá khổ so với người, hói bóng lòng lọng.

“Chà, sắc mặt cậu ổn đấy!” Tiến sĩ Dogen niềm nở đón tôi. “Gần đây có gì thay đổi à?”

“May mắn là không có.”

“Ừ, vậy là cậu đã đi làm lại bình thường rồi.”

“Không phải, lần trước tôi đã nói với ông đấy, tôi có cảm giác tính cách và sở thích của mình đang thay đổi. Giờ cảm giác ấy còn mạnh hơn.”

Mặt ông tiến sĩ tối lại, “Cụ thể thế nào?”

“Thế này...” Tôi chực nói lại thôi, vì nhớ ra có người ngoài.

Nhìn ra sự ngần ngại của tôi, ông tiến sĩ mỉm cười gật đầu, “À! Quên giới thiệu! Đây là giáo sư tâm lý học Mitsukuni, bạn tôi.”

“Tâm lý học ư?”

“Anh ấy rất có tiếng nói trong giới đấy.”

“Tôi là Mitsukuni.” Người đàn ông nhỏ thó đứng lên khỏi ghế và đề

ngộ bắt tay. Đứng lên trông cũng không cao hơn ngồi bao nhiêu. Tôi vừa bắt tay lại vừa nhìn tiến sĩ Dogen, “Ông gọi viện binh đây hả?”

“Cũng có ý đó, có ích cho cậu mà. Nhưng việc ấy để từ từ nói sau. Giờ thì, không phải ngại giáo sư đâu, anh ấy sẽ giữ bí mật.”

Tôi nhìn người đàn ông với ngoại hình trông y như một khối nảo ấy. Ông nhìn lại tôi với ánh mắt như một ông già nhìn cháu mình, khiến tôi hơi khó chịu, nhưng tôi vẫn quyết định tiếp tục chuyện đang nói dở.

“Càng lúc tôi càng ghét tiếp xúc với người khác.” Tôi nói. “Nhìn xung quanh chẳng có người nào là hoàn toàn tin tưởng được. Tôi không thấy gì khác ngoài sự tầm phào của hết thảy mọi người. Trước đây tôi không có những suy nghĩ như vậy.”

Tiến sĩ Dogen há miệng kinh ngạc. Giáo sư Mitsukuni cũng có biểu hiện y hệt.

“Lúc trước tôi đã nói rồi, đây chỉ là sự thay đổi về tâm sinh lý. Tuổi còn trẻ giác ngộ nhanh mà tự phủ định cũng nhanh.” Ông bác sĩ lại lặp lại những lời y như trước.

Tôi bực dọc lắc đầu, “Tuyệt đối không phải là thay đổi tâm sinh lý.”

“Hừm...” Ông tiến sĩ gãi gãi bên đầu bằng ngón út.

“À phải rồi, hình như cậu đang cho rằng có thể là do ảnh hưởng của người hiến nảo hả?”

“Tôi chỉ trình bày nó như một khả năng thôi. Bản thân tôi cũng không hoàn toàn cho là thế.” Nhất là sau khi điều tra về Sekiya Tokio và không có chứng cứ nào khẳng định mạnh mẽ quan điểm đó.

“Tức là bây giờ không cho là thế nữa à?”

“Tôi không biết, vì thế tôi mới đến hỏi đây.”

“Ra vậy.” Dogen rời khỏi chỗ ngồi, đi rồi quay lại với hai tờ giấy, đặt xuống trước mặt tôi. Trên giấy vẽ mấy chục đường ngang.

“Tuần trước tôi có hứa, sẽ sắp xếp lại kết quả phân tích bài kiểm tra của cậu bằng hình thức dễ hiểu hơn. Chẳng hạn, độ dài biểu thị mức độ, như đường vẽ bên cạnh mục ‘tính hướng nội’ này. Có hai trang, một trang là kết quả kiểm tra gần đây của cậu, trang còn lại biểu thị kết quả kiểm tra lần đầu sau phẫu thuật. Cậu thử so sánh đi.”

Mỗi tay cầm một tờ, tôi chăm soi nhưng không nhận thấy khác biệt lớn trong kết quả kiểm tra tính cách và cả tâm lý. Ít nhiều có dao động nhưng không rõ ràng.

“Bài kiểm tra của chúng tôi cũng nhận biết được cả phần tiềm ẩn trong nội tâm cậu nữa. Dù cậu nghĩ là mình đã thay đổi về tính cách này nọ, nhưng kết quả không cho thấy điều đó. Ngoài ra ở đây có dữ liệu trung bình của người Nhật.”

Tiến sĩ Dogen lấy ra một tờ khác.

“Thử nhìn đi, cậu sẽ nhận ra tính cách cậu hoàn toàn bình thường. Có hơi thu mình, nhưng mức độ không đáng kể. Thấy sao?”

Tôi lắc đầu, đặt ba tờ giấy xuống bàn, “Chỉ xem mấy con số thôi thì tôi làm sao hiểu được.”

“Nhưng chính cậu yêu cầu được xem còn gì.”

“Quả thật mấy hôm trước tôi đã nói như vậy, bây giờ tôi chỉ hơi hơi nghi ngờ thôi. Bây giờ khác rồi. Tôi chắc chắn trạng thái của mình không hề bình thường.”

“Tại cậu cả nghĩ đấy. Nếu cậu tin vào phân tích của chúng tôi, nhất định thần kinh cậu sẽ dịu lại.”

Tôi tựa vào sofa, tay chống má. Tiến sĩ Dogen cho rằng không có gì bất thường thật ư? Hay ông đang giấu diếm vì một lý do nào đó? Tôi không thể xác định được.

“Nhân tiện...” Tiến sĩ Dogen nói. “Hôm nay giáo sư Mitsukuni đến đây chính là để phỏng vấn cậu.”

“Phỏng vấn ư?” Tôi nhìn người đàn ông ngồi lọt thỏm cạnh ông tiến sĩ y như con khỉ bỏ túi.

“Phỏng vấn đơn giản thôi.” Người đàn ông nhỏ thó nói. “Một bài phân tích tâm lý nho nhỏ. Tôi rất quan tâm đến việc cậu đổi khác với trước đây, nên muốn hỏi chuyện cậu.”

“Nếu là mấy bài kiểm tra tâm lý thì tôi đã làm quá nhiều với Wakao rồi.”

“Hơi khác mấy bài kiểm tra tâm lý đó, cậu không phải sợ.”

“Làm gì đến nỗi sợ...” Tôi đổi chân gác và chà chà chỗ cằm đã mọc râu lởm chởm. Tôi nhìn hai ông học giả. Xem chừng họ rất muốn kiểm tra, nên tôi lại hỏi ông giáo sư. “Chắc ông nghe tiến sĩ Dogen kể rồi. Tôi cảm thấy có điều dị thường bên trong mình. Liệu có thể xác nhận được điều tôi cảm thấy là đúng hay sai không?”

“Tôi chưa dám nói dứt khoát, nhưng tôi tin là có thể.” Giáo sư Mitsukuni lúc lắc cái đầu hói bóng. “Nhưng không biết kết quả ra sao nữa. Tóm lại có phải cậu đã thay đổi, hay chỉ đơn thuần là cảm giác của cậu...”

Tiến sĩ Dogen xen vào, “Theo tôi, chỉ cần làm rõ được nguyên nhân khiến cậu có ảo giác đó là tốt rồi.”

“Ảo giác?” Tôi biết sự nghi ngờ ánh lên trong mắt mình. Tôi không tài nào hiểu nổi thái độ của ông tiến sĩ. Tại sao ông ấy luôn xử sự như đà điều

rúc cát thế? Chẳng lẽ là sợ tổn hại cho cái vinh quang phẫu thuật thành công ư?

Dù sao thì cái kế hoạch của con khi bỏ túi này nghe cũng không tệ.

“Tôi hiểu rồi, được thôi.”

Mitsukuni chớp chớp mắt nhìn Dogen, gật đầu. Dogen cũng gật đầu, rồi đứng dậy, “Tôi lánh mặt thì hơn nhỉ?”

“Cảm ơn cậu.” Ông giáo sư nói.

Bài kiểm tra được gọi là “phỏng vấn” diễn ra trong một căn phòng khác. Mitsukuni muốn chắc chắn rằng không có gì lọt vào tầm mắt tôi ngoài những thứ được phép. Tôi cứ tưởng phải bịt mắt, nhưng không.

Ở giữa phòng đặt một cái ghế dài và tôi nằm xuống đó theo yêu cầu. Ánh đèn điện trên trần rơi vào giữa mặt. Nhưng một lát sau đèn cũng tắt, bóng tối mờ mờ. Giáo sư Mitsukuni lấy trong cặp ra một thứ như đèn pin dạng bút và bấm nút. Mã số hiện lên ở phần đuôi thứ ấy cho thấy nó không phải đèn pin. Có vẻ là thiết bị đầu cuối với máy móc gì đó trong cặp.

Giáo sư Mitsukuni ngồi về phía đầu tôi, tôi không nhìn thấy ông.

“Vây, chúng ta bắt đầu. Cậu hãy thư giãn cơ thể.” Lúc ông giáo sư nói thì ánh đèn cũng nhấp nháy. Căn phòng sáng lên theo nó rồi tối đi. Đó là một nhịp điệu thực sự kỳ lạ. Chỉ nhìn thôi mà tôi thấy mình như bị nó hấp dẫn.

“Cậu hãy thả lỏng tinh thần. Nếu buồn ngủ thì nhắm mắt lại.”

Tôi khép mi mắt. Tiếng ông giáo sư vẫn vang lên, “Bây giờ tôi sẽ hỏi về quê hương của cậu. Cậu sinh ra ở đâu?”

Tôi nhớ lại và nói về ngôi nhà nơi tôi sinh ra và lớn lên cùng những thứ xung quanh. Kể luôn cả những chuyện như cạnh nhà có tiệm sinh vật cảnh.

Nhiều chuyện tưởng chừng đã quên giờ quay trở lại như mới gặp hôm qua.

Nhưng mặt khác, tôi lại không tài nào cảm nhận được đó là những chuyện liên quan đến bản thân mình. Thế là sao?

Ông giáo sư lại chuyển sang giai đoạn tiếp theo: Hồi tưởng căn phòng ngày xưa của cậu, cậu ở trong đó, mặc cái gì, đang làm gì...

“Tôi ở một mình. Một mình... chẳng làm gì cả. Tôi chỉ chăm chú nhìn ra ngoài.”

“Trong hoàn cảnh đó, cậu để ý thấy điều gì trước tiên?”

“Để ý ư?”

“Điều khiến cậu bận tâm ấy. Thả lỏng đi, cứ nói hết ra, thoải mái nói về điều xuất hiện trong đầu cậu.”

Thế giới dần dần trôi xa. Giọng ông giáo sư chỉ còn văng vẳng, ông đang kêu gọi gì đó rất lạ lùng.

Âm thanh nhỏ đi trong một thoáng lại từ từ vang lớn lên. Tiếng ai gọi tên tôi. “Jun, Jun.” Người nào đang gọi thế?

Rồi âm thanh trở nên rõ ràng. Người gọi là một thằng con trai tên Gamo. Trong đám học sinh lớp Năm, hắn to con nhất và có cái tính bất kể khi nào hay làm gì, hắn cũng phải phong mình làm thủ lĩnh.

Cái thằng Gamo đó đang gọi tôi. Tôi có cảm giác khó chịu.

Gamo hỏi tôi yêu thích đội bóng chày nào. Tôi đáp là Giants. Và hắn bảo có fan như tôi thì người không lờ sẽ thành ra yếu đuối, thế nên tôi đi mà ủng hộ đội bóng chày khác đi.

“Cậu có nói thế cũng vô ích, vì tớ đã thích họ rồi,” tôi nói và hấn ta vặc lại. “Thằng này mày cố trả treo à?” Và tôi bị đâm vào má.

“Tao đã quyết định rồi, từ hôm nay mày sẽ trở thành người hâm mộ của đội Whales,” Gamo nói. “Đề đội Whales đứng vị trí cuối bảng. Khi nào đội khác đứng cuối bảng tao sẽ bảo mày chuyển sang làm fan họ. Hôm nào đội của mày thua, mày sẽ phải nhảy múa trước mặt mọi người. Ngược lại, khi đội Giants thua trước đội yếu nhất thì mày sẽ bị đâm và bị đá để xua tan vận rủi.”

Tôi không dám mách gia đình việc bị bắt nạt ở trường, vì bố sẽ mắng.

Thi thoảng khi nóng giận, ông lại chửi tại sao có thằng con sâu bọ yếu đuối như tôi. Nghe thế, tôi đau lắm.

Ở nhà bố luôn lặng lẽ ngồi bên bàn làm việc, ông là người không bao giờ thờ dài. Lúc nào tôi cũng nhìn ông từ phía sau lưng.

Tám lưng đó trở nên rộng và ngăm đen. Rồi đột nhiên quay về phía tôi, khuôn mặt biến thành một thằng học chung lớp mười một. Hấn là chủ lực đội bóng rổ, thường xuyên trốn học ra quán hút thuốc. Hấn hỏi tôi, “Này Naruse, đi xem phim với tao không?”

Tôi ngạc nhiên hỏi, “Hai thằng mình á?”

“Mày điên à?” Hấn nói. “Rủ Takazawa Seiko nữa chứ.”

Lòng ngực tôi ấm lại khi nghĩ đến Takazawa Seiko, cô bạn duy nhất học chung từ cấp hai, và chung cả sở thích. Cô ấy rất tử tế với tôi, hề nhắc đến sách và tranh là hai đứa lại rôm rả nói không biết chán.

Khi bừng tỉnh, tôi nhận ra cả ba đã đứng trước rạp chiếu phim. Đó là nơi chúng tôi hẹn nhau.

Trước khi vào trong, tôi nghe thấy tên chủ lực bóng rổ dặn, “Mày ngồi

xa bọn tao ra và khi hết phim thì bảo có việc phải về trước, hiểu chưa?”

Tôi muốn phản bác, nhưng không thốt nên lời.

Tôi làm như hắt ra lệnh, ngồi xem ở chỗ rất xa hai người họ. Trên màn hình đang chiếu cảnh giám đốc nhà máy nghe điện thoại. Đầu dây bên kia là giám đốc nhà sản xuất điện cao áp. Nhà máy đang tổ chức đấu thầu để đặt hàng, nhưng ông giám đốc nhà máy lại tiết lộ giá thầu cho công ty “móc nối mật thiết” với ông. “Móc nối mật thiết” ở đây có nghĩa là ông ta sẽ được tiền lót tay.

Lúc này một thanh niên đi tới. Đợi giám đốc gác máy, anh ta đưa ra một bản báo cáo, trên đó chỉ ra nguyên nhân khiến sản phẩm trục trặc gần đây nằm ở nguồn điện của bên cung cấp. Chính là bên “móc nối mật thiết” với ông. Giám đốc đỏ mặt tía tai, bắt đầu cầm bút đỏ gạch bết những phần khiến ông ta không hài lòng.

Vì hầu hết nội dung đều thuộc diện không hài lòng nên bản báo cáo thành ra đỏ lòe.

Tôi cầm lấy bản báo cáo đã ra giấy lộn kia, và nó biến thành tờ báo.

Trên báo đăng tin nữ sinh A tự tử bất thành. Cô đã cắt cổ tay. Chính là Takazawa Seiko. Người ta không rõ nguyên nhân nào thúc đẩy cô bé, nhưng có tin đồn rằng đi xem phim về cô bị thành viên chủ lực của đội bóng rổ cưỡng hiếp. Seiko không kể với ai cả, mà phần lớn là do tên bóng rổ đem chiến tích đi gáy với bạn bè. Sau khi xuất viện, Seiko không đến lớp nữa và làm thủ tục chuyển trường.

Dĩ nhiên, kể từ khi tôi bỏ mặc cô ấy bôn chôn bất an ở rạp chiếu phim, chúng tôi chưa một lần gặp lại.

Tôi ném tờ báo vào lò đốt rác. Ngọn lửa bùng lên. Tôi trông thấy một

cái lồng sắt, bên trong có con chuột. Con chuột biến thành tên chủ lực bóng rổ. Tôi bóp cổ hắn. Tôi bóp cổ Gamo. Tôi bóp cổ ông giám đốc nhà máy và quăng vào trong lửa. Từng người một lần lượt bị lửa thiêu cháy.

Có âm thanh vọng đến. Ai đó đang gọi tôi.

“Cậu Naruse, cậu Naruse.”

Tôi mở bừng mắt. Ánh đèn quá chói làm tôi lại nhắm nghiền mắt vào. Có tiếng nói, “Thế này không được, chỉnh đèn tôi đi một chút.”

Tôi lại mở mắt. Khuôn mặt nhỏ của giáo sư Mitsukuni ở ngay trước mắt. Sau lưng ông ta là tiến sĩ Dogen, không biết đã vào phòng từ lúc nào.

“Cậu thấy sao?” Ông giáo sư hỏi.

Tôi dùng đầu ngón tay day thái dương, “Đầu óc hơi tê dại. Nhưng không sao cả.”

“Cậu đã ngủ ư?”

“Ừm, hình như có ngủ một lúc. Sau đó... nằm mơ thì phải. Mà, chẳng hiểu sao tôi không thể nhớ chi tiết được.”

“Cậu không phải cố gắng quá. Hôm nay đến đây thôi.” Ông giáo sư đan các ngón tay đặt trên mặt bàn lại với nhau, ở bên cạnh là chiếc đèn bút la lông và băng keo. Băng keo ư?

Lúc trước không có thứ này, nó ở đây làm gì?

“Tiềm thức tôi có gì không? Giáo sư đã làm rõ được chưa?”

“Vẫn chưa, thực chất là mới bắt đầu thôi. Xin lỗi cậu, bây giờ mà giải thích quá nhiều e rằng sau này sẽ gây ra các tưởng tượng xấu cho cậu.”

“Nghĩa là chúng ta sẽ tiếp tục thêm à?”

“Tôi cho là nên thế. Tôi đã nhận được sự cho phép của tiền sĩ Dogen rồi, chỉ cần cậu cũng đồng ý nữa thôi.”

“Nếu việc đó cần thiết thì chẳng còn cách nào khác cả. Dù vậy tôi thực sự rất mệt. Đầu tôi cũng rất đau.”

“Cậu nghỉ một chút rồi về đi.” Từ phía sau lưng ông giáo sư, tiền sĩ Dogen nói.

Tôi rời khỏi trường đại học và ra về trong cảm giác bấn loạn. Chẳng hiểu sao tôi không thể nhớ nổi nội dung giấc mơ.

Nhà tâm lý học đó đã làm gì? Liệu ông ta có giúp tôi làm sáng tỏ được thắc mắc về tình trạng quái lạ này không?

Tàu điện vắng tanh. Tôi ngồi xuống, đặt hai tay trên đầu gối và nhận ra sự thay đổi lạ lùng. Cổ tay đỏ bầm như bị chà mạnh. Tôi thử chạm vào và thấy dinh dính.

Tại sao?

Quan sát một lúc, tôi nuốt nước bọt, vội vàng cuộn ống quần jeans lên xem. Quả đúng thế, cổ chân cũng dính dính như vậy.

Băng keo.

Rõ ràng họ đã trói tay chân tôi lại bằng băng keo. Tại sao phải làm thế? Xem ra bây giờ tôi ở tình trạng không trói không được.

Tôi kiểm tra khắp người xem có còn thay đổi nào khác không. Bên trong khuỷu tay trái có một vết rạch nhỏ, vốn không hề có trước khi tôi đến trường.

Tất cả đều bình thường đây ư?

Tôi lăm bầm một cách u uất.

Ghi chép của Dogen (6)

Thứ Bảy, 7/7.

Hiệu ứng cộng hưởng, giáo sư Mitsukuni kết luận. Kết luận này tương đồng với giả thuyết của tôi.

Naruse Junichi đã rơi vào trạng thái thôi miên từ sự liên tưởng tự do và nói ra một số ký ức theo sự dẫn dắt của chúng tôi.

Những ký ức ấy được phong ấn trong hình thái mà Junichi căm ghét, nào là hèn nhát, nhu nhược, tuyệt vọng về bản thân.

Đặc biệt không thể phủ nhận rằng những ký ức thời học cấp ba đã gây ra ảnh hưởng tiêu cực trong tâm hồn cậu ấy. Chúng tôi nhận thấy tính nghiêm trọng của nó qua trạng thái bùng nổ khi cậu ấy bị thôi miên. Có Wakao hỗ trợ, chúng tôi đã ấn Junichi xuống, nhưng cậu ấy vẫn hành động như lên cơn trong khoảng mười phút.

Trước kia, những ký ức này bị rào lại bằng lòng tốt và sự tu dưỡng của Junichi. Có lẽ cả đời cũng không bộc lộ ra. Nhưng bây giờ phần tiềm thức ấy đã hiện hình. Tại sao?

Chúng tôi buộc phải nghĩ rằng có cái gì đó đang triệu hồi những ký ức này lên.

Cái gì đó ở đây chỉ có thể là phần não được cấy ghép. Theo kết quả kiểm tra PET®, hoạt động của phần não cấy ghép đã vượt xa tương tượng lúc trước.

Dù hết sức khó tin nhưng hệ thống thần kinh của người hiến não đang dần dần tác động tới Junichi. Hệ thống đó khơi dậy những ý thức

tiềm tàng của cậu, hơn nữa còn tạo thành “kết quả cộng hưởng”, bắt đầu khuếch trương sức ảnh hưởng của nó.

Chúng tôi sẽ tiếp tục thảo luận phương án đối phó.

Nhiều người ở hội đồng muốn phẫu thuật lại, nhưng hỏi phẫu thuật thế nào thì họ im lặng. Khía cạnh tiêu cực của loại phẫu thuật này, nếu phải nói thẳng ra thì thực sự quá ghê gớm. Đây là sự thật.

“Không thể nào tin nổi rằng ý thức của người hiến lại có thể lây lan sang.” Có ủy viên đã lắc đầu nói thế.

Hôm nay Junichi đến, có lẽ cho cậu ấy xem kết quả bài kiểm tra nhạc cảm cũng không sao cả.

Dựa trên những dự đoán mà máy tính đưa ra, trình độ cảm âm của Junichi so với ba tháng trước đây đang tăng lên khủng khiếp. Sự thật này càng chứng minh sức ảnh hưởng của mảnh não ghép.

Trợ lý Tachibana báo cáo rằng Junichi đã bắt đầu nghi ngờ về người hiến.

Tôi sẽ lưu ý cẩn thận và trình lại với hội đồng.

Tôi ngày càng bị cô lập ở chỗ làm. Một phần vì bản báo cáo cải tiến công việc tôi nộp vài ngày trước đã được công bố. Báo cáo đề xuất nếu muốn nâng cao năng suất thì nên cắt giảm một phần ba số nhân công hiện tại. Nói cách khác, gần ấy người đang không được tích sự gì.

Những kẻ yếu đuối ghét bị vạch trần, và căm thù người nói ra sự thật.

Tôi vốn đã ít bạn bè, giờ thì một trong số đó là Kasai Saburo cũng không còn đếm xỉa đến tôi nữa. Chắc cậu ta cho rằng làm thế thì sẽ được sống bình yên vô sự ở công ty. Cậu ta cũng là một kẻ yếu đuối.

Tôi nghĩ tình trạng này chắc sẽ phải thay đổi chứ không kéo dài lâu.

Sự thật chứng minh phán đoán của tôi rất chính xác, nhưng lại theo một chiều hướng tôi không ngờ tới.

Chuông báo giờ làm buổi chiều vừa rung lên, tôi được gọi tới chỗ tổ trưởng.

“Tôi mới thảo luận với giám đốc nhà máy và đưa ra quyết định, vì đồng chí đã nghỉ dài nên cũng không có quá nhiều việc không thể dứt ra được.”

Tổ trưởng không nhìn tôi, anh ta nhìn tập tài liệu đặt trên bàn và đưa ra thông báo. Trước đây, anh ta gọi tôi là “cậu”, nhưng dạo gần đây anh ta gọi tôi là “đồng chí”.

Anh ta nói với tôi về việc điều động nhân sự.

Nghe bảo xưởng sản xuất số 3 đã đề đạt nguyện vọng rằng cần một công nhân sang đây chuyển của họ. Người đó sẽ đứng bên cạnh băng tải, cài đặt linh kiện hoặc lắp ghép máy móc. Xưởng số 3 đang vô cùng vất vả vì thiếu người.

Chuyện có gì khó hiểu đâu, không chỉ lương thấp, xưởng bên ấy còn nổi tiếng vì điều kiện làm việc vô nhân đạo. Tay tổ trưởng dốt nát này đã chọn tôi cho vị trí công nhân đang thiếu.

Tôi hết sức kinh ngạc. Anh ta giữ lại một lũ cầm tiền lương mà không làm việc gì cho ra hồn, và đá người nộp hơn hai mươi đề án trong vòng một tuần đi. Không hiểu thần kinh anh ta có bị làm sao không. Phát điên mất thôi!

“Những kẻ chướng tai gai mắt thì sẽ bị loại, phải không?”

Tôi hỏi, và tổ trưởng giận dữ ra mặt.

“Đồng chí đang nói gì vậy? Không có chuyện đó.”

“Nhưng hiện tại lượng công việc một mình tôi đang đảm nhiệm chắc chắn nhiều hơn của những người khác. Tôi nghĩ nếu là một cấp trên bình thường thì sẽ không đẩy tôi đi.”

“Ý đồng chí là tôi không bình thường à?”

“Ý tôi là ở nơi này, có những kẻ thừa thãi đến mức nên quét ra khỏi cửa, một lũ rác rưởi cả.”

“Vì cái giọng sừng cò này mà mọi người cô lập đồng chí đấy.”

Nghe thấy thế, tôi bất giác bĩu môi. Anh ta vừa chối không có chuyện trù dập vừa buột miệng thừa nhận tập thể cô lập tôi.

Tổ trưởng đằng hắng, xem chừng đã tự nhận ra mâu thuẫn, bèn nói như

xoa dịu, “Tôi cố gắng thực hiện việc điều chuyển nhân sự trên cơ sở duy trì sự đoàn kết tập thể thôi. Đây là sự thật. Đồng chí đừng nghĩ xiên nghĩ xẹo.” Tôi đứng lặng, anh ta khoát tay y như đuôi ruồi, “Chỉ vậy thôi, đồng chí về vị trí đi.”

Đi đến cửa ra vào, tôi quay người lại.

“Chuyện gì?” Bộ mặt bản tiện ngẩng lên nhìn tôi.

Cơ má giãn giật, tôi nói với cái tên vô tích sự đó, “Anh là thằng rác rưởi nhất.”

Tổ trưởng sừng sốt, chưa kịp phản ứng lại thì tôi đã đóng cửa rồi đi ra ngoài.

Tôi trở lại vị trí làm việc. Một vài người vụng trộm ngó qua, tôi ngó lại và họ lập tức nhìn lảng đi. Xem ra đều biết về việc điều chuyển.

Tạ ơn trời đất, cả ngày hôm đó không ai lân la lại gần tôi. Cứ trông thấy cái mặt bọn họ, cơn ghê tởm trong tôi lại muốn bùng phát, thật đáng sợ.

Tan làm, tôi không về nhà ngay mà đi lang thang ngoài phố buổi tối. Sự trống rỗng và nổi tức giận đan xen trong tôi.

Tôi nghĩ, nếu là trước tai nạn thì không biết thế nào. Nếu vẫn là Naruse Junichi của trước đây thì có phải tôi sẽ không bị chọn làm bia bắn cho lần điều chuyển nhân sự này không? Dù tôi chẳng nổi bật, nhưng với tay tổ trưởng thì tôi lại là kiểu cấp dưới dễ xử lý nhất. Nhưng tôi của trước đây cũng đâu thể nói là hạnh phúc hơn, chẳng giữ được chủ kiến. Thậm chí còn không chắc mình có chủ kiến hay không nữa.

Nhưng tôi không được quên. Tính cách bây giờ liệu có phải của bản thân mình hay không tôi vẫn chưa rõ.

Chân đưa tôi đến quán rượu.

Rượu không phải là thứ lợi lộc gì, tôi biết. Tôi nhớ lại vụ say rượu rồi quậy phá lần trước, rõ ràng nó ảnh hưởng rất lớn đến chức năng não. Nhưng dẫu thế đi nữa, cũng có những đêm người ta phải uống rượu, chẳng hạn như đêm nay.

Tôi loạng choạng bước vào quán bar. Quán nhỏ đến nỗi vừa mở cửa vào đã vấp luôn ghế quầy bar, nhưng bên trong vẫn có một chút không gian đặt chiếc đàn piano màu đen trông đã cũ. Tôi ngồi xuống quầy giữa quầy và gọi Wild Turkey. Khách trong quán ngoài tôi còn một cặp nam nữ nữa. Họ đang nói chuyện thân mật với người pha chế như có quen biết.

Ngâm cho kỹ thì tôi của trước đây chưa bao giờ tưởng tượng đến việc một mình đi bar. Không chỉ có thế, tôi của trước đây có bao giờ đi uống rượu đâu cơ chứ!

Không phải tôi không hiểu được mong muốn loại bỏ mình của tổ trưởng. Một trong các nguyên nhân là tôi khó đối phó, gây chướng mắt anh ta. Một cặp dưới thật thà bỗng nhiên biến đổi hoàn toàn, ai mà không hoang mang cho được.

Thay đổi môi trường ư? Đúng là trò cười!

Tiến sĩ Dogen rõ ràng đang che giấu điều gì đó. mấy hôm trước, trong lúc phân tích tâm lý (mà bọn họ gọi là liên tưởng tự do), chắc chắn họ đã nhận thấy hành vi dị thường của tôi, nhưng không đả động đến, vì sợ tôi nhận ra.

Liên quan đến người hiến, hay là bản thân ca phẫu thuật đã thất bại? Dù sao đi chăng nữa, sự thay đổi tính cách mà tôi đã nhiều lần phản ánh không thể đơn thuần là nỗi sợ hãi vắn vớ.

Bản thân tôi rồi sẽ ra sao? Nếu tính cách tiếp tục thay đổi thì chờ đợi tôi ở điểm cuối là gì?

Tôi uống một hơi cạn cốc và gọi bourbon. Rượu đang thấm vào bên trong tôi y như thấm vào miếng bọt biển hút nước. Một thứ gì trong tôi thức dậy.

Có âm vang khe khẽ, tôi ngẩng mặt lên. Một người đàn ông trung niên gầy gò với sắc mặt xanh xao đang ngồi trước cây đàn piano. Anh ta đặt bản nhạc xuống, xem về sắp chơi đàn.

Không hứng thú gì lắm với âm nhạc, tôi nhìn lại ly của mình, ném hạt lạc vào miệng rồi dốc nốt bourbon vào bao tử.

Bài biểu diễn piano bắt đầu. Một bản nhạc tôi đã từng nghe. Không phải nhạc cổ điển, hình như là nhạc phim.

Hay thật, tôi nghĩ.

Bản nhạc rất tuyệt vời, nhưng vì sao tiếng piano lại khuấy động tim tôi một cách kỳ lạ thế? Vì tài nghệ của người chơi đàn ư? Dù sao thì cho đến bây giờ tôi cũng chưa từng nghe biểu diễn piano với cảm giác như vậy. Tôi cứ cầm cái ly và say sưa nghe.

Lúc bản nhạc đầu tiên kết thúc, có vài người khách mới đi vào quán, bốn thanh niên nam nữ khoảng trên dưới hai mươi tuổi. Họ ngồi ở cái bàn tròn duy nhất còn lại, ngay cạnh đàn piano. Tự dưng tôi có linh tính chẳng lành.

Nhạc công piano đứng tuổi kia chuyển sang bản thứ hai. Lần này là nhạc cổ điển, một bản thường xuyên nghe thấy nhưng lại không biết tên. Tôi gọi một cốc bourbon khác và ngồi nhích gần về phía cây đàn. Từng âm thanh vang ra theo nhịp phím, gõ vào trái tim tôi. Cảm giác nhớ thương,

cảm giác luyến tiếc. Tại sao đêm nay tôi lại có cảm giác này? Tại sao trước đây tôi chưa từng nhận ra tiếng đàn piano tuyệt vời đến thế?

Cơ thể lâng lâng, tôi cảm thấy mình đang trôi bồng bềnh tựa làn khói. Không phải do chất cồn, mà là âm thanh, là tiếng đàn piano khiến tôi như vậy. Tôi khép mi mắt, toàn thân say sưa.

Đột nhiên, tiếng cười âm ỉ vang lên, những cảm xúc đẹp đẽ bị phá vỡ. Tôi mở bừng mắt. Đúng như dự đoán. Tôi nhìn sang chỗ bàn tròn, mấy người khách trẻ vừa vào đang há mồm cười nói oang oang. Từ đầu đến chân lũ này toát ra sự ngạo mạn, như kiểu mình vui là đủ, mặc kệ người khác ra sao.

Người trong quán dĩ nhiên không nhắc nhở, có lẽ đã quen cảnh này. Nhạc công bình thản tiếp tục chơi. Đôi trai gái còn lại chỉ mãi thăm thẳm với nhau.

Tôi đã định phớt lờ họ, nhưng không thể. Phần tinh tế của bản nhạc bị át đi bởi những tạp âm khiếm nhã. Con khó chịu từ từ dâng cao, đầu ngâm ngẫm đau, một khối đen và nặng từ lồng ngực tôi bò lên.

Một kẻ trong nhóm rú lên như tiếng kêu của loài động vật bậc thấp nào đó chứ không phải con người.

Tôi đi đến bên bàn họ, tóm lấy vai cậu thanh niên đang phát ra tiếng to nhất, “Các cô cậu yên lặng chút đi. Tôi không nghe được tiếng đàn.”

Bốn người ngơ ngác nhìn như không hiểu. Chắc lũ này không biết đến chân lý là làm gì không hợp quy củ thì sẽ bị phê bình hả.

Trông chúng khó chịu ra mặt. Hai đứa con gái cong cớn môi đỏ như thể niềm vui đang lên bị dập tắt, còn hai thằng kia nhú mày và nhìn tôi chằm chặp.

“Sao thế thằng này?” Một thằng đứng dậy túm lấy cổ áo sơ mi của tôi.
“Mày cần nhần cái gì?”

Trông như thằng học sinh cấp ba bất hảo, mặt mày hung hãn, tóc tai cứng đơ bết dính nói lên sự phù phiếm trong con người nó.

“Tôi nói, các cô các cậu ồn ào quá, trật tự chút. Đây không phải nhà trẻ.”

Đúng vào lúc tôi nghĩ nó xụ mặt, thì mặt tôi rung lên, người loạng choạng, lưng đập vào góc quây. Ly rơi xuống nền nhà vỡ tan.

“Đánh nhau ra ngoài!” Người pha chế từ trong quây nói vọng ra.

“Đánh xong rồi.” Thằng nhãi nói và nhổ nước bọt, trúng chân tôi, rồi cười hềnh hếch. “Một thằng phế như mày nên về nhà ngủ đi thì hơn.”

Ba đứa còn lại hẳn nghĩ câu đó thông minh lắm, nên cười rống lên.

Cơn đau đầu trở nên dữ dội, tai ù đi. Mồ hôi lạnh túa ra khắp người. Nỗi căm thù dâng trào trong tôi như một quả bóng phồng to. Tôi nhìn bãi nước bọt trên chân và nghĩ, đã có lý do để giết thằng này. Loại người như vậy sống chẳng có giá trị gì cả.

Thấy tôi đứng dậy, nó khệnh khạng, “Sao nào? Mày định...”

Không đợi nó nói hết, tôi tung chân đá mạnh vào háng nó. Nó rên rỉ, lưng cong như con tôm. Không một chút chần chừ, tôi vớ chai bia rỗng bên cạnh, dồn hết sức lực nện xuống sau đầu thằng nhãi. Chai bia không vỡ vụn như trong mấy bộ phim hành động mà cộp một tiếng chói tai. Tôi bồi thêm một cú nữa. Thằng nhãi đổ gục.

Thằng bạn nó đứng lên khỏi ghế. Nhưng tôi vừa trừng mắt, nó lập tức giật lui. Đúng là đồ mềm nắn rắn buông. Hai con kia thì run như dế.

Tôi đặt chai bia xuống, tiến đến gần bàn chúng nó và cầm lấy chai

brandy. Bên trong vẫn còn kha khá. Tôi tưới nó lên đầu thằng nhãi đang bị choáng. Bộ vest trắng như nhuộm màu, mùi còn nồng nàn bay ra. Khi cái chai cạn, tôi lại lấy một chai khác ở quầy và tưới xuống thằng đó. Cuối cùng nó cũng mở mắt, cau mày.

“ Tỉnh rồi ha.”

Lần này tôi lấy chiếc bật lửa không rõ của ai ở bên cạnh, đẩy nấc gas lên cao nhất và hỏi người pha chế, “Brandy bắt cháy đúng không?”

“Hả?” Như thể nhất thời chưa nghe rõ, người pha chế máy móc gật đầu.

Xem chừng nghe ra ngụ ý từ đoạn hội thoại đó, thằng nhãi ướt đầm brandy rú lên, “Này, dừng tay!”

“Hỏa táng!” Tôi hướng cái bật lửa đến thằng nhãi, định châm. Đám con gái hét lên. Đúng lúc này một bàn tay vươn ra nắm cổ tay tôi lại. Tôi ngoảnh sang, nhạc công piano gầy gò đang lắc đầu.

“Dừng như thế!”

“Buông ra.”

“Dừng làm trò ngu ngốc.” Giọng anh ta khàn đi.

Thằng nhãi thừa cơ tông cửa bỏ chạy. Tôi hất tay nhạc công, cầm bật lửa đuổi theo.

Cầu thang vang lên tiếng chân dồn dập. Quán bar nằm ở tầng ngầm, tôi quành lên cầu thang, trông thấy thằng nhãi đang lao ra đường, chân thương đầu lúc nãy làm bước chân nó loạng choạng. Quãng này vắng người, thừa sức đuổi kịp. Mà trốn hả con?

Quả nhiên, chỉ một lát là tôi gần bắt kịp. Thằng nhãi cũng phát hiện ra, nó linh như bay vào con hẻm gần đó. Tôi đuổi theo. Hẻm rất hẹp, ngập ngụa mùi rác và nước thải. Trong đó thoang thoảng mùi brandy từ người

thằng kia.

Tôi mãi miết đuổi theo, đến một chỗ tương đối rộng chật chội cả đồng thùng giấy thùng gỗ. Thằng nhãi đang bới đập trong đồng thùng. Đây là hẻm cụt. Tôi cười đắc chí.

“Mày muốn làm gì?” Biết không trốn được, thằng nhãi nhìn tôi và gào lên.

Tôi bật lửa, và khi chắc chắn ngọn lửa đã đủ lớn, tôi lù lù tiến lại. Tôi không biết áo quần tưới ngấm ấy brandy sẽ bốc cháy ra sao, nhưng cứ hình dung cảnh thằng này chìm trong lửa xanh, tôi bất giác sợ hãi run. Đồng thời trong tâm trí tôi, một hình ảnh nổi lên. Cảnh con chuột bị cháy. Tôi tưới dầu lên con chuột trong lòng, châm lửa đốt nó. Lông da nó bốc mùi thối khó tả. Chuyện này xảy ra khi nào?

“Dừng lại đi, xin anh dừng lại!” Thằng nhãi gào lên. “Em sai rồi, em xin lỗi anh. Xin anh tha cho em.”

“Hỏa táng! Tao sẽ thiêu sống mày.” Tôi đến gần hơn.

Đúng lúc ấy, có tiếng chuột kêu chít chít ngay bên cạnh. Tôi bất giác nhìn về phía đó. Thằng nhãi vớ một thùng carton ném vào tôi. Nhắm lúc tôi lật người né, nó ù té quyền theo hướng ngược lại con đường đã đến.

Tôi tức tốc đuổi theo. Vừa chạy vừa thoáng nghĩ: Mình đang làm cái quỷ gì thế này? Tôi đang chạy trong hẻm. Đây thực sự là tôi sao? Thằng quái nào đây? Tôi là ai? Tôi đang ở đâu?

Vừa ra khỏi hẻm, tôi thấy đầu chân động. Không kịp được tiếng rên, tôi vừa bung đầu vừa ngược nhìn. Thằng nhãi đang cầm một tấm gỗ xẻ, hình như vừa dùng nó để nện tôi.

Dù gục xuống, tôi vẫn túm lấy cổ chân thằng nhãi. Nó mất đà ngã ngửa.

“Buông, buông tao ra.”

Thằng nhãi giãy đành đạch nhưng tôi không buông. Tôi bám lấy người nó và bật lửa.

“Dừng lại, dừng lại, dừng lại đi.” Thằng nhãi vung tấm gỗ nện tới tấp.

Trán tôi rách toạc, máu chảy xuống bên mũi. Nhưng lạ là tôi không cảm thấy đau đớn. Tôi không nói sức. Lửa đã bén gần đến quần áo thằng nhãi, nó rú lên bãi hải. Gần như cùng lúc, ai đó túm lấy bàn tay đang cầm bật lửa của tôi. Và tiếng nói vang lên phía trên đỉnh đầu.

“Các cậu đang làm gì vậy?”

Tôi ngược nhìn, thì thấy một người đàn ông xa lạ. Đằng kia nhấp nháy đèn đỏ của xe cảnh sát.

“Hắn mất trí rồi.” Thằng nhãi suýt bị thiêu la lên.

Xe tuần tra chở tôi, không phải đến đồn cảnh sát mà đến bệnh viện. Thằng kia hình như được đưa đến đồn bằng xe tuần tra khác, có lẽ cảnh sát thấy vết thương của nó không nặng bằng tôi. Về phần mình, tôi rách đầu chảy máu, và vừa lên xe thì ngất lịm đi nên chắc cảnh sát cũng cuống.

Băng bó cho tôi xong, bác sĩ bảo chỉ xây xước bên ngoài, không có gì đáng ngại, nhưng cẩn thận hơn thì vẫn nên chụp X-quang. Tôi kịch liệt phản đối. Bởi tôi lo qua việc kiểm tra, bác sĩ sẽ phát hiện ra bí mật của mình. Cũng may bác sĩ tưởng vết sẹo trên đầu tôi là do tai nạn giao thông hay na ná thế thôi.

Bác sĩ nhắc nhở tôi sau này nhất định phải chụp X-quang, rồi cho tôi về. Vẫn nguyên băng bó trên đầu, tôi được đưa đến đồn cảnh sát.

Màn thẩm vấn diễn ra trên tầng hai đồn cảnh sát. Trông qua chỉ là vụ ẩu

đũa của mấy thằng say nên viên cảnh sát trực ban có vẻ chán chường muốn làm mau cho xong. Tuy nhiên, anh ta thực sự nổi giận ở tình tiết tôi định đốt quần áo của thằng kia. Chẳng may lỡ tay chắc tôi sẽ gây ra vết thương nặng hoặc làm nó thiệt mạng. Về phần mình, tôi nghĩ rằng nó chết cũng chẳng sao, nhưng tôi không nói ra miệng.

Thẩm vấn xong, viên cảnh sát dẫn tôi sang phòng chờ vốn để nghi phạm tiếp người đến thăm. Căn phòng trống trơn, chỉ có ghế dài. Chẳng có một ai, chắc là do ban đêm nên không thể vào thăm tù. Ờ mà mấy giờ rồi? Tôi nhìn đồng hồ đeo tay. Nó dừng ở 10 giờ 5 phút.

Quả thật mình không thể rượu chè gì được, tôi xác nhận thêm lần nữa. Rượu sẽ tấn công não bộ tôi. Hơi men mà bốc lên thì người bình thường có khi còn mất tự chủ. Cứ nghĩ đến tình trạng của mình bây giờ, việc kích thích thứ đang ẩn giấu dưới lớp ý thức quả thật quá nguy hiểm.

Dù thế nào tôi cũng không thể tin nổi hành vi của mình mấy giờ trước. Tôi chưa bao giờ bột phát cảm xúc như thế cả, nhất là cảm xúc căm thù. Thằng đó đúng là đáng ghét nhưng tại sao tôi lại phải dồn nó vào chỗ chết? Có ngòi dãn nào không? Nếu có thì đó là gì?

Tôi ngả lưng ra băng ghế dài và nghĩ về hiện tượng đa nhân cách. Hồi còn bé tôi từng đọc một cuốn truyện có tên *Bác sĩ Jekyll và ông Hyde*, xem cả phim *Ba khuôn mặt của Eva* nữa. Nhớ đến hai tác phẩm ấy, tôi nhận ra mình không phải người đa nhân cách. Người đa nhân cách có nhiều nhân cách, nhưng nhân cách họ thường không nhớ được hành trạng của nhân cách kia. Tôi thì khác, không phải thay đổi qua lại giữa những người khác nhau, mà là biến đổi theo một hướng nào đó. Dĩ nhiên tất cả hành động đều là từ suy nghĩ của tôi mà ra, không thể nói là tôi hành động trong lúc chẳng hay biết gì cả được.

Vậy tình trạng hiện giờ có an toàn hơn so với việc đa nhân cách không?

Nó còn tệ hại hơn đa nhân cách, vì chính tính cách vốn có của tôi đang dần dần biến mất. Là như vậy sao?

Có phải Naruse Junichi đang biến mất thật không? Tôi xoa mặt rồi lấy tay ôm đầu, hình dung tới một tương lai sau khi mình biến mất hoàn toàn và thấy bấn loạn.

Tầm một tiếng trôi qua thì có tiếng bước chân lại gần, tôi ngồi dậy. Cửa mở ra và viên cảnh sát ban nãy xuất hiện.

“Tình hình cậu sao rồi?” Anh ta hỏi.

“Không sao hết ạ.” Tôi trả lời.

Viên cảnh sát gật đầu với gương mặt vô cảm rồi quay ra phía cửa, cất tiếng, “Xin mời.”

Người bước vào trông khá quen, chừng như tôi gặp ở đâu rồi. Tuy không nhớ được ngay, nhưng trông đáng vẻ anh khi cười và gật đầu thì tôi nhận ra. Đó là anh Saga Michihiko mà tôi đã gặp ở chỗ tiến sĩ Dogen. Tại sao anh ta lại ở đây?

“Lúc nãy tiến sĩ Dogen gọi điện báo Naruse đang ở đồn cảnh sát. Tôi bèn đến ngay.” Anh Saga nói với giọng nhẹ tênh như thể đang đến đón tôi ở ga tàu vậy. Khi thăm vấn nghe hỏi có ai bảo lãnh được không, tôi đã buột miệng nhắc tên tiến sĩ Dogen.

“Trông thương tích nặng đấy, cậu có sao không?”

“Không sao.” Tôi chạm vào mặt. Đầu ngón tay cho thấy mặt đang sưng tấy.

“Không ngờ cậu này lại quen anh Saga.” Viên cảnh sát chăm chăm nhìn

tôi. “Hai người có quan hệ gì vậy?”

“Trước đây cậu ấy đã cứu con gái tôi. Cậu ấy là ân nhân.”

“À, là sao nhỉ?”

“Khi con gái tôi sắp chết đuối ở biển, chính cậu ấy đã xả thân cứu giúp.”

“Ra vậy. Ở biển à!” Viên cảnh sát không lộ vẻ cảm phục hay gì.

“Tôi có thể đưa cậu ấy về không?”

“Có thể.” Anh ta gãi tai, mắt nhìn tôi. “Đừng gây rắc rối nữa.”

Tôi im lặng gật đầu.

Sau khi nhận các vật dụng cá nhân, chúng tôi rời khỏi đồn cảnh sát. Anh Saga bảo tôi lên xe. Volvo trắng, có vết xước trên cánh phải. Anh ta chạm ngón tay vào đó và cười cay đắng, “Đồ có một chút mà bị ai rạch. Mới mua chưa bao lâu.”

“Trên đời quả lắm thằng mất trí.” Tôi nói. Và nhủ thầm, chắc mình cũng nằm trong số đó.

Chạy xe được một lúc, anh Saga nhẹ nhàng hỏi, “Thật không ngờ cậu lại hành động như thế. Ngày trước cậu cũng thường đánh lộn à?”

Tôi lắc đầu, “Đây là lần đầu tiên. Tôi không hiểu mình bị làm sao nữa.”

“Về sau nên cẩn thận hơn. Lần này tuy rằng cả hai bên đều có lỗi, nhưng bên kia suýt kiện đấy.”

“Ảnh hưởng đến cả cái quán đó.”

“Hình như vậy. Nghe nói họ báo cảnh sát ngay rồi. Về phía họ tôi sẽ thu xếp, cậu không phải lo.”

“Bồi thường tôi sẽ tự trả.”

“Không sao mà.”

“Không, đừng làm tôi khó xử.” Tôi quay sang, nhìn nét mặt trông nghiêng của anh ta. “Không có lý do gì để anh giúp đỡ tôi đến mức này. Chẳng liên quan gì đến chuyện của con gái anh cả.”

“Tôi chỉ muốn giúp cậu thôi.”

“Anh giúp đủ nhiều rồi.”

Đèn giao thông chuyển đỏ, anh Saga dừng xe lại, ngoảnh nhìn tôi và mỉm cười. “Thật cứng đầu!”

“Cái gì ra cái đấy. Vô công bất thụ lộc. Không thể tự dưng nhận tiền của người khác được.”

“Tôi không cho là ‘tự dưng’. Nhưng cậu đã nói đến nước ấy thì cũng chẳng còn cách nào khác. Vậy lần này tôi sẽ rút lui.” Anh Saga khởi động lại xe. “Nhân tiện, xin lỗi vì lâu rồi không liên lạc gì với cậu cả. Vẫn muốn dẫn cháu sang thăm hỏi mà mãi chẳng có thời gian.”

“Anh đừng bận tâm.”

“Sức khỏe cậu thế nào? Tôi nghe tiến sĩ Dogen bảo là tất cả vẫn bình thường, hồi phục rất suôn sẻ đúng không?”

“Tiến sĩ đã nói vậy thì đúng là vậy rồi.” Giọng tôi đành lại.

“Cậu nói lạ quá, có chuyện gì khiến cậu bận tâm sao?” Anh Saga hỏi bằng giọng bất an. Nếu tôi chưa bình phục hoàn toàn thì anh ta khó mà cất gánh nặng tâm lý đi được.

“Không, không có gì cả. Ý tôi là vấn đề chuyên môn thì tôi không tường tận bằng tiến sĩ.”

Hình như anh Saga chưa thỏa mãn với lời giải thích, thái độ trầm tư thấy rõ.

Xe dừng lại ở chung cư. Tôi nhìn đồng hồ xe, đã sắp rạng đông. Hôm nay đành phải nghỉ làm, may là chỉ ở chỗ đó thêm một thời gian ngắn nữa thôi, có vắng mặt một hai hôm cũng không sao. Vừa khéo mai lại là thứ Bảy.

“Thật ra tôi có chuyện này muốn nói với cậu Naruse.” Anh Saga kéo phanh tay. “Tôi cũng đã nói với vợ rồi, chúng tôi rất muốn mời cậu bữa cơm. Khi nào thì tiện nhất cho cậu?”

Tôi mỉm cười, lắc đầu, “Anh đừng bận lòng. Thực sự, đừng để ý đến tôi nữa.”

Anh Saga đáp lại, “Chúng tôi rất muốn ăn cơm cùng cậu. Nếu đi một mình mất tự nhiên thì dẫn theo ai cũng được. À phải, cô gái cậu đang hẹn hò ấy...”

Hắn anh ta đã nghe đến Megumi qua tiến sĩ Dogen. Nghĩ đến Megumi, tôi lại thấy đầu ngâm ngâm đau và nhói nhói nơi ngực.

“Để tôi thử hỏi cô ấy.” Tôi trả lời.

“Tốt quá rồi. Tôi sẽ liên lạc lại sau. Thế nhé!” Anh Saga nhún ga.

Tôi quyết định sẽ nghỉ ngơi ở nhà cả ngày. Người vẫn đau âm ỉ. Lúc tắm tôi nhìn thấy chi chít vết bầm tím và vết rách, giọt nước nóng vào rát đến mức nhảy dựng cả lên.

Chập tối, Tachibana ghé qua xem tình hình. Lúc mở cửa tôi không nhận ra ngay người đang đứng trước mặt mình là cô ấy. Đây là lần đầu tiên tôi thấy cô không mặc blouse trắng. Cô mặc váy ngắn màu lục thẫm và áo dệt không tay màu xanh non.

Tôi vô thức mãi mê ngắm cô. Tachibana quan sát từ đầu đến chân tôi,

lúc lắc đầu, “Một trận ra trò, hả?”

“Tôi đang định liên lạc đây. Làm phiền mọi người rồi.” Tôi cúi đầu xin lỗi.

“Cũng không có gì phiền cả, nhưng chúng tôi đã rất lo đấy. Đầu có bị đánh mạnh không?”

“Hơi bị thương, nhưng không sao.” Đáng gì so với việc bị bắn vào đầu. “Tiền sĩ Dogen có nói gì không?”

“Cười khỏ, bảo là người trẻ thật xốc nổi.” Tachibana nhún vai.

“Cười khỏ.” Tôi lắc đầu. “Nếu có mặt ở đó chứng kiến hành động của tôi thì chắc ông ấy sẽ không nói năng nhẹ tênh như vậy đâu.”

“Là sao?” Tachibana nghiêng đầu về bên phải.

“Tôi tự nhớ lại mà còn thấy hành động tối qua của mình thật khác thường. Nếu không có lý do uống rượu say thì hẳn tôi đáng bị đưa thẳng vào bệnh viện tâm thần.”

“Nhưng anh say rượu thật mà?”

“Không say đến mức đó. Mà nếu là tôi trước đây thì kể cả có say cũng không hành động như thế được. Tôi lại thực sự muốn giết người.”

Tôi hơi to tiếng. Hàng xóm tình cờ đi ngang đưa mắt liếc chúng tôi. Tachibana cúi mặt, “Chuyện này đứng đây nói chắc không tiện nhỉ?”

Tôi nhường đường cho cô vào.

“Chỗ anh sạch sẽ quá. Chắc Megumi thường xuyên đến dọn dẹp hộ hả?” Tachibana đứng ở chỗ cửa và nhìn một lượt quanh phòng.

“Tôi tự dọn. Cô vào đi? Tôi pha trà.”

“Thôi, đứng đây là được rồi.” Tachibana không nhúc nhích.

“Cảm thấy tôi sẽ làm gì cô chẳng?” Tôi nhếch mép. Tachibana chăm chú quan sát tôi, rồi từ tốn lắc đầu, “Ăn nói thế này không giống anh cho lắm.”

“Đúng thế, chẳng phải cô biết hay sao? Tôi bây giờ không phải là tôi. Thế nên tôi đã nói với các vị nhiều lần rồi, tính tình nhân cách tôi đang thay đổi. Nhưng câu trả lời của các vị luôn là: không đời nào.”

“Đúng đấy. Không đời nào đâu.”

Tôi đâm tay vào cái cột bên cạnh, rồi trở mặt Tachibana, “Tôi trả lại cô câu ấy. Không đời nào. Không đời nào một thằng chưa bao giờ đánh nhau lại phát điên lên ở quán bar cả. Nói chút sự thật đi? Các vị đang giấu diếm điều gì? Nhất định có trục trặc trong cái đầu này mà.”

Hàng mày dài hơi đậm nhú lại, Tachibana lắc đầu, “Anh đừng kích động.”

“Tôi đang hỏi cô đấy, hãy trả lời đi.” Tôi tiến đến gần Tachibana, dùng hai tay nắm lấy cánh tay trần của cô. Tachibana lộ vẻ hoảng hốt, nhưng tôi không buông ra. “Tôi xin cô đấy, Tachibana, hãy nói sự thật cho tôi nghe đi. Tại sao cô lại giấu diếm?”

“Đau!” Cô quay mặt đi. “Anh buông tay ra.”

Tôi nghe câu ấy, cùng lúc có cảm nhận về da thịt cô. Cánh tay hơi lạnh, mịn màng.

“Da đẹp thật.” Tôi nói. “Như gôm mới ra lò.”

“Buông tay.” Cô nhắc lại.

Sau khi tận hưởng thêm lần nữa cảm giác ở lòng bàn tay mình, tôi từ từ buông cô ra.

“Tôi xin lỗi, tôi không định làm đau cô.”

Tachibana khoanh tay, xoa xoa phần tôi đã nắm lấy, “Tôi hiểu nỗi bất an của anh, nhưng đừng làm khó tôi, vì tôi tin là anh vẫn bình thường mà.”

“Dối trá.”

“Không hề dối trá. Lẽ nào có ai bảo anh là không bình thường ư?”

“Dù không ai bảo tôi không bình thường, nhưng rất nhiều người bảo tôi kỳ quái đấy. Cấp trên nhận xét tôi trở nên khó bảo, vì thể điều chuyển công tác của tôi rồi.”

“Anh nằm viện mấy tháng trời, thay đổi chút ít cũng không có gì là lạ.”

“Tình yêu thay đổi có lạ không?”

“Tình yêu?” Tachibana lộ vẻ bối rối.

“Tình cảm với Megumi.” Tôi thổ lộ cho Tachibana nghe sự thay đổi về cảm xúc gần đây. Tôi vốn không định kể với ai hết, nhưng lúc này lại muốn giải bày với cô.

Tachibana tỏ ra bất ngờ, trầm mặc một lúc như cân nhắc từ ngữ, rồi mới lên tiếng, “Nói thế này không hay lắm, nhưng chuyện yêu đương thời trẻ đều thế cả, không phải sao?”

“Đều thế? Ý chỉ việc thay lòng đổi dạ ấy hả?” Tôi cười chua chát trước câu trả lời đúng như dự đoán. Cô ta không hiểu tình cảm tôi dành cho Megumi trước đây nên mới nói những lời tầm thường như vậy. “Không nói nữa. Cô về đi, và báo với tiến sĩ Dogen, từ giờ tôi không đến phòng nghiên cứu nữa đâu.”

“Không được.”

“Đừng có ra lệnh cho tôi. Các người ra lệnh cho tôi hơi lâu rồi đấy!” Một tay tôi nắm lấy đấm cửa, một tay đẩy Tachibana ra.

Cô quay người lại, nhìn vào mặt tôi, “Khoan, nghe tôi nói đã...”

“Tôi không cần nghe những lời nhảm nhí.”

“Không phải vậy. Tôi có một đề nghị.”

“Đề nghị?” Tôi thả lỏng tay. “Đề nghị thế nào?”

Tachibana lắc đầu, thở dài, “Tôi chỉ nghe từ chỗ thầy Dogen thôi, và cũng chỉ hành động theo mệnh lệnh. Dựa trên những gì nghe được thì tôi thấy tình hình của anh vẫn rất bình thường, nhưng thật lòng, tôi không biết suy nghĩ của các thầy.”

“Sao nữa?”

“Nghe anh kể, tôi băn khoăn, phải chăng có một sự thật nào đó chúng ta chưa biết, và đang ảnh hưởng nghiêm trọng đến các kết luận.”

“Có thể.”

“Thế này đi, tôi sẽ tìm hiểu suy nghĩ thật của thầy, có gì sẽ báo cho anh biết. Bù lại, anh vẫn đi kiểm tra định kỳ bình thường. Được không?”

“Không có gì đảm bảo những điều cô cho tôi biết là thật cả.”

Tachibana thở dài, “Tin tôi đi. Tôi chỉ biết nói đến thế. Lẽ nào còn cách khác sao?”

Tôi im lặng lắc đầu. Không có cách khác nào cả.

Tachibana nắm lấy hai tay tôi, “Đừng lo, tất cả sẽ tốt đẹp thôi.”

Tôi chăm chú nhìn cánh tay nõn nà của cô, gật đầu. Thật lạ lùng, trái tim tôi bình lặng lại.

“Vậy tôi về đây.” Tachibana buông tay tôi, mở cửa.

Tôi nhìn khuôn mặt trông nghiêng của cô, và sức nhớ, “Jacqueline Bisset.”

“Sao cơ?”

“Từ trước tôi đã nghĩ cô giống một ai đó. Cuối cùng đã nhớ ra.”

“Jacqueline Bisset?” Tachibana mỉm cười. “Hồi đi học cũng có người nhận xét như vậy.”

“Tachibana này, cô tên là gì?”

“Tên tôi? Sao anh lại hỏi thế?”

“Muốn tìm hiểu thôi. Không được ư?”

Tachibana ngò vực nín thở, rồi chải chải tóc mái như để che giấu bối rối.

“Naoko.”

“Tachibana Naoko, một cái tên thật đẹp.”

“Vây, hẹn anh ở phòng nghiên cứu lần tới nhé.” Tachibana Naoko bước đi, vẻ mặt hơi khó chịu.

Tôi tiến ra khóa cửa.

Không khí còn thoang thoảng mùi nước hoa.

Tối đến, Megumi tạt qua. Chắc đã nghe vụ quậy phá ở quán rượu. Và chắc người báo cho em là Naoko.

Megumi bảo tôi nằm nghỉ, đắp chăn cho tôi, rồi lảng xảng giúp tôi việc này việc nọ.

“Đừng làm gì thiếu suy nghĩ nữa!” Em lau vết thương trên trán tôi bằng khăn ướt.

So với Tachibana Naoko, gương mặt cô gái này non nớt hơn. Chắc một ngày nào đó đám tàn nhang trên mặt sẽ biến mất thôi nhỉ?

“Anh đang nghe đấy chứ?” Megumi bần chồn hỏi.

“À, nghe đây. Anh sẽ không hành động như thế nữa đâu.”

Tôi thầm áy náy vì so sánh em với Naoko. Megumi là cô gái không thể thay thế được.

Em không hỏi tại sao việc tồi qua lại xảy ra. Dường như em sợ đề cập đến nó. Dường như em đang dùng cách riêng của mình để lý giải sự thay đổi trong tôi. Ngoài ra, rõ ràng đêm nay em rất kiệm lời.

“Nè, Jun, em ở lại đây đêm nay được không?” Em nhìn tôi với ánh mắt y như đứa trẻ sắp thú nhận điều gì. Trước đây em chưa bao giờ hỏi tôi như thế.

“Tất nhiên là được,” tôi đáp. “Ở lại với anh đi.”

Megumi đứng lên, khuôn mặt nửa cười nửa mỉa, tiến đến gần giá vẽ đã bị bỏ mặc lâu ngày.

“Anh đã hoàn thành rồi nhỉ, bức tranh này.”

“Ừ.”

Đó là một bức tranh phong cảnh nhìn từ cửa sổ. Nhưng vì quá hồ lớn nên tôi không đủ can đảm xem lại. Thậm chí không sao tin được là tác phẩm của mình nữa. Đâu đó gần đây vọng lại tiếng chó sủa hung hăng. “Ồn quá!” Tôi lẩm bẩm.

“Hình như chó nuôi của nhà dân phía sau.” Megumi nói.

“Chắc thế. Cái loại chó đấy thì giết chết mẹ nó đi.” Tôi nói, nhưng Megumi không phản ứng gì. Em chăm chú nhìn khung vẽ, cuối cùng quay lại phía tôi.

“À, Jun, em định về quê một thời gian.”

“Quê?”

Em gật đầu, “Mẹ không được khỏe, vả lại cũng lâu rồi em chưa về. Đạo trước ở nhà gọi điện bảo em về suốt.”

“Thế à? Khi nào về?”

“Em đã mua vé ngày mai rồi.”

“Hừm.” Tôi chỉ nói thế. Có lẽ bảo “Em đừng về” mới là phản ứng nên có của Naruse Junichi nhỉ?

“Thật ra hôm qua em đã trả phòng rồi. Tối qua em ở nhà bạn. Hôm nay anh mà không cho em ở lại đây là em sẽ phải ngủ ngoài trời đấy.”

Hắn là em cố hết sức để đùa, tôi nhận ra nụ cười của em rất gượng gạo.

“Em ở lại đây là được mà,” tôi nói.

Đêm hôm đó chúng tôi chung chăn gối. Megumi gối đầu lên cánh tay tôi, úp mặt vào nách tôi mà khóc. Tôi hiểu đến đau đớn cả lý do em khóc lẫn lý do em rời đi. Nhưng cách giải quyết là gì đây? Cho đến giờ tôi vẫn cố gắng che giấu sự thay đổi trong nội tâm mình, nhưng rõ ràng em đã nhận ra từ lâu.

Tôi dịu dàng ôm lấy cơ thể Megumi. Đã lâu rồi tôi mới lại gần gũi em, thế nhưng tôi không thấy chút hứng thú nào. Sự thật này thật đáng buồn.

Hôm sau, tôi tiễn Megumi ra ga. Khi chúng tôi đứng cạnh nhau trên sân ga, tôi băn khoăn không biết nói điều gì cho giống với Naruse Junichi. Nếu nài nỉ em đừng đi thì em có an tâm không? Cho dù níu kéo được em ở bên mình, thì tương lai của chúng tôi sẽ ra sao đây?

Đoàn tàu từ từ vào ga. Megumi xách hành lý lên. Hành lý này em đã gửi trước ở tủ gửi đồ.

“Em đi đây.” Megumi nói.

Tôi biết em đang gắng sức nén lại nỗi đau thương đến chết trong tim. Phải giữ em lại. Níu kéo em tức là níu kéo chính mình. Nhưng rốt cuộc, tôi đã chẳng thể thốt ra “Em đừng đi”. Thay vào đó là, “Em đi cẩn thận.” Một lời thoại chẳng có giá trị gì.

“Cảm ơn anh. Jun cũng phải giữ sức khỏe nhé.” Megumi trả lời.

Em lên tàu, mặt quay về phía tôi, với vẻ nào nề tôi chưa thấy bao giờ. Trước biểu cảm ấy, đầu tôi ngâm ngâm đau, tựa như nghe thấy tiếng trống từ xa dồn dập lại gần.

Cửa đóng. Đoàn tàu di chuyển. Megumi vẫy tay với tôi, và tôi vẫy tay lại.

Tiếng trống trong đầu càng lúc càng to. Tùng, tùng, tùng. Tôi nhìn đoàn tàu khuất bóng, cảm thấy đứng cũng khó khăn, bèn ngồi xỏm xuống. Buồn nôn và hoa mắt, tôi đưa tay ôm đầu.

“Này... anh có sao không?” Ai đó bên cạnh hỏi. Tôi xua tay, ra dấu rằng mình vẫn ổn.

Một lúc sau, trong đầu tôi yên tĩnh trở lại. Tiếng trống xa dần, cơn đau cũng biến mất. Tôi cứ ngồi như thế nhìn đường ray phía trước. Tất nhiên đoàn tàu chở Megumi đã đi xa hẳn rồi.

Sao tôi lại phải nhón nhác như thế chứ, chỉ là bớt đi một cô gái thôi mà?

Tôi đứng dậy, trừng mắt nhìn những kẻ tọc mạch xung quanh, rồi sai chân bước đi.

Nhật ký của Hamura Megumi (4)

Thứ Bảy, 14/7. Mây mù.

Mình mới nhu nhược và hèn nhát làm sao. Cuối cùng mình đã chạy trốn khỏi Jun rồi.

Vì mình cảm thấy không còn được yêu nữa ư? Không phải thế. Anh ấy đã thay đổi nhưng không phải kiểu thay đổi mà người đời gọi là thay lòng đổi dạ. Điểm này mình hiểu rõ, và mình cũng hiểu rõ là anh ấy đang vô cùng dần vật.

Dù vậy mình vẫn trốn chạy. Tại sao? Bảo rằng làm thế tốt cho anh ấy, chẳng qua chỉ là một kiểu biện bạch khiên cưỡng mà thôi.

Sợ hãi, mới là lý do thực sự của mình. Mình không dám nhìn thẳng vào những việc sắp xảy ra, mình không chịu đựng được.

Mỗi lần tàu dừng mình lại phân vân xem có nên quay lại. Dù thế nào cũng nên quay lại bên Jun, tiếp thêm sức lực cho anh ấy. Nhưng cuối cùng mình không làm được, vì không đủ can đảm. Mình thật hèn nhát.

Về đến nhà, được mọi người hân hoan chào đón, có cả cỗ và nhậu nhẹt chúc mừng, nhưng mình chẳng vui gì cả.

À, ông trời ơi! Thôi thì cho phép con cầu nguyện cho Jun. Bằng cách nào đó, xin trời hãy cứu lấy anh ấy, cứu lấy Jun của con.

Cỗ công tác mới của tôi là dây chuyền sản xuất thiết bị phun tia nhiên liệu cho động cơ dùng xăng. Dây chuyền dạng này hầu hết là tự động hóa, nhưng trong trường hợp trục trặc hoặc sử dụng sức người rẻ hơn thì sẽ cho công nhân làm.

Đầu tiên, để linh kiện chạy trên băng chuyền, mười linh kiện được cho vào một hộp hình chữ nhật gọi là pallet, đó là bộ phận phun của thiết bị phun tia nhiên liệu.

Công việc của tôi là bảo đảm lượng phun của các thiết bị này đồng nhất. Trước tiên phải cài đặt cho máy móc, để chúng phun nhiên liệu tương đương, sau đó căn cứ theo tiêu chuẩn mà điều chỉnh.

Mười chiếc máy, mười linh kiện. Nếu không hoàn thành một lô mười kịp thời, để lô mười tiếp theo dồn đến thì các linh kiện sẽ dần dần ứ đọng.

Công việc khiến cơ thể tôi tê liệt y như đã biến thành một phần máy móc vậy. Nhưng chỗ làm này cũng có điểm lợi, ấy là tôi có thể làm cả ngày mà không phải tiếp xúc với ai. Điểm lợi thứ hai là tôi có thể giữ cho đầu óc mình trống rỗng, không phải bận trí nghĩ ngợi những chuyện không đâu. Song thực sự tôi không rõ, đối với bộ não hiện tại, tình trạng không suy nghĩ có tốt hay không. Đôi lúc, quá trình lặp đi lặp lại những thao tác y hệt nhau khiến ý thức tôi đột ngột gián đoạn. Khi lỗ hổng ý thức thành hình, thế

giới xung quanh bỗng như méo mó đi. Hiện tượng này khiến tôi có linh tính chẳng lành.

Cuộc sống ấy kéo dài chừng ba ngày thì tôi nhận được điện thoại của Saga Michihiko.

“Chuyện mấy ngày trước tôi nói với cậu, Chủ nhật này được không nhỉ?” Anh luật sư hỏi bằng giọng vui vẻ.

Chuyện mấy ngày trước là chuyện mời tôi đến chơi nhà ăn cơm. Tôi không hứng thú cho lắm nhưng không nghĩ ra được lý do nào để từ chối. Mà từ chối lần này thì nhất định anh ta sẽ mời mọc bằng hình thức khác. Thôi thì nhanh chóng đến luôn cho xong.

“Chủ nhật được,” tôi trả lời.

“Vậy thì tốt quá. Bạn cậu cũng đi cùng luôn chứ?”

“À, cô ấy không đi được. Hiện đang về quê.”

“Vậy sao? Giá tôi mời hai người sớm hơn thì tốt rồi.” Anh Saga than thở đầy tiếc nuối.

Thứ Bảy, tôi đến phòng nghiên cứu của trường đại học. Kì thực tôi chẳng muốn đi chút nào, nhưng đã hứa với Tachibana Naoko mất rồi. Lần này nên cư xử đĩnh đạc hơn.

Hôm nay, Wakao cho tôi làm một bài kiểm tra quái gở. Đầu tiên, tôi bị bắt đeo một cặp kính kỳ lạ. Trên kính có nắp che di động, có thể che tầm nhìn hai tròng trái phải. Mặt trong nắp che lại là một dạng màn chiếu. Trên chiếc bàn trước mặt đặt lỏng chỏng một đồng hồ nhỏ nhỏ như com-pa, dao, hoặc trái cây như táo, cam...

Giữa khung cảnh sắp đặt ấy, Wakao yêu cầu, “Sau đây tôi sẽ chỉ cấp

thông tin cho mắt phải. Bằng tay trái cậu hãy mò và nhặt lấy những vật giống với vật cậu trông thấy.”

Thứ đầu tiên được chiếu lên mắt phải của tôi là cây kéo. Tôi nắm bắt được hình ảnh này ngay lập tức, và vươn tay trái ra mò, chỉ một lát là thấy cái kéo.

“OK. Tiếp theo đổi tay phải.”

Màn chiếu mắt phải hiện ra quả táo. Tôi nắm lấy nó chẳng hề do dự.

Sau đó là chiếu hình ảnh mắt trái, lấy đồ vật bằng tay phải rồi đổi tay trái lấy đồ vật. Chịu không hiểu làm thế để mà làm gì?

Tôi hỏi về mục đích của bài kiểm tra và câu trả lời của họ là, “Để kiểm tra xem có trở ngại nào trong não bộ hay không. Xem ra là không, ở trường hợp của cậu.”

Cái trò lừa trẻ con này thì xem được cái gì?

Cuối cùng, tôi thực hiện một số bài kiểm tra tâm lý như trước rồi sang phòng tiến sĩ Dogen. Giáo sư Mitsukuni mà tôi gặp mấy bữa trước cũng đang ở đó.

Biết là ông tiến sĩ sẽ lại hỏi tình hình sức khỏe gần đây, tôi bèn nhắc đến việc biến đổi tính cách y như lần trước đã kể. Ông tiến sĩ cũng lại đánh trống lảng y như lần trước.

Tôi quyết định rằng mình sẽ thôi không nói chuyện nghiêm túc với họ nữa, thật vô ích khi chân thành thảo luận với những kẻ cứ né tránh sự thật.

“Nhân tiện, làm ăn ra sao? Có chuyện gì mới không?” Chắc vì trông tôi hôm nay có vẻ hợp tác nên ông ta phần chần hỏi.

“Tôi chuyển công tác rồi.”

“Chuyển công tác?Ồ, vậy công việc lần này thế nào?”

“Y như việc Chaplin làm trong *Thời đại tân kỳ* ấy.” Tôi giải thích về nội dung công việc, về tình trạng đầu óc rỗng tuếch do thao tác đơn điệu lặp đi lặp lại.

Nghe xong, mặt ông tiến sĩ tối sầm, “Xem ra công việc khổ sở đấy, có định làm lâu dài ở đấy không?”

“E là có.” Tôi đáp.

Tiến sĩ và giáo sư đưa mắt nhìn nhau, không biết họ nghĩ gì.

“VẬY, tiếp theo nhờ giáo sư.”

Nghe tiến sĩ Dogen nói xong, ông Mitsukuni nở mũi đứng dậy, nhưng tôi nói với người đàn ông nhỏ con ấy. “Mất công ông quá, tôi xin được từ chối điều trị.”

“Tại sao?” ông Mitsukuni sừng sốt.

“Tôi không muốn. Chỉ vậy thôi.”

“Nhưng tôi nghĩ đây là cách phù hợp nhất để hóa giải những bất an của cậu.”

“Trong trường hợp tôi tin ông được.” Tôi nói. Giáo sư Mitsukuni mím chặt môi như thể phật lòng. Tôi bổ sung, “Trong lúc chữa trị mà tôi nổi xung lên thì phiền lắm, phải không?”

Hai nhà khoa học cụp mắt xuống, chùng như tính toán. Tôi tranh thủ nói, “Xin phép,” và ra khỏi phòng.

Tôi đang đi về phía cổng bệnh viện thì có tiếng gọi đằng sau. Là Tachibana Naoko. Tim tôi đập mạnh. Có lẽ là tại cô gái này quá hợp với blouse trắng.

“Anh đến làm tôi nhẹ cả người. Nói thật là tôi đã thấp thỏm lắm đấy.” Cô vừa nói vừa bước cạnh tôi.

“Tại tôi đã nhận lời cô rồi mà. Thế, phía cô có tìm thấy gì chưa?”

“Vẫn chưa. Nhưng gần đây tôi đã trông thấy tài liệu của cuộc họp khẩn ở hội đồng cấy ghép não. Tài liệu chỉ lưu hành nội bộ hội đồng nên chúng tôi không được xem. Có thể bên trong có nội dung liên quan đến anh.”

“Tôi muốn xem quá.”

“Không mang ra ngoài được. Nếu chỉ xem trộm thì may ra. Có lẽ anh sẽ cảm thấy họ hơi làm quá, biên bản họp mà để trong két sắt luôn đấy.”

Nếu thực sự quan trọng như thế thì càng phải xem xem.

“Mong cô giúp tôi. Giờ tôi chỉ biết trông cậy vào cô.”

“Tôi sẽ thử.” Giọng Naoko hơi khàn đi.

Đến cổng, tôi dừng lại và quay sang cô. “Nhân tiện, ngày mai gặp nhau được không?”

“Ngày mai ư? Có việc gì?”

“Anh Saga Michihiko mời tôi dùng cơm. Tôi rất muốn cô đi cùng.”

“Anh Saga? À...” Xem chừng cô đã nhớ ra cái tên đó. “Megumi thì sao?”

“Giờ không có ở đây. Về quê rồi.”

“Ồ!” Có lẽ là thói quen mỗi khi bối rối, Naoko chớp mắt lia lịa.

“Còn nữa,” tôi nói. “Tôi không muốn mình gặp nhau với tư cách bác sĩ và bệnh nhân.”

Naoko hít vào, im lặng một lúc, cô hỏi, “Mấy giờ tôi đến chỗ anh được?”

“6 giờ 30 anh ta đến đón.”

“VẬY 6 giờ gặp.”

“Tôi sẽ chờ.”

Tôi chìa tay phải ra. Sau một thoáng ngập ngừng, Naoko nắm lấy tay tôi.

Ghi chép của Dogen (7)

Thứ Bảy, 21/7.

Kết quả kiểm tra thực sự đáng kinh ngạc. Mức độ biến đổi rất lớn và rất nhanh.

Một trong những nguyên nhân có lẽ là do sự thay đổi môi trường sống của Naruse Junichi. Suy luận từ những điều cậu ấy kể, thì việc chuyển chỗ làm hẳn đã thúc đẩy quá trình hủy hoại tinh thần cậu ấy. Chúng tôi phải làm gì đó.

Junichi phản ứng khá ôn hòa trước các câu hỏi của tôi, nhưng rõ ràng không mở lòng, thậm chí còn tạo vỏ bọc. Ở cậu ấy đang dần dần hình thành cơ chế tự vệ và không tin tưởng người khác. Bằng chứng là cậu ấy đã phản đối liệu pháp phân tích tâm lý của giáo sư Mitsukuni.

Có khả năng Junichi đang mắc hội chứng tâm thần nội sinh, nhưng điểm này vẫn đang tranh cãi.

Có một quan điểm khá thuyết phục là bây giờ cần phải hạn chế phạm vi kiểm tra về hoạt động của phần tử não, nhất là hoạt động quá mức ở thần kinh A10. Khổ nỗi nguyên nhân gây trở ngại tinh thần ở đây không phải não của bệnh nhân, mà là phần não cấy ghép. Sự xâm lấn tiêu cực và kiểm soát của phần não này đã ảnh hưởng đến các phần khác của đại não.

Dù thế nào, cũng không thể để mặc bệnh nhân tiếp tục như vậy, nếu không sẽ gây nguy hiểm cho đường hướng nghiên cứu của chúng ta.

Từ sáng Chủ nhật tôi đã sắp xếp và dọn dẹp qua phòng ốc. Nỗi hồi hộp này là cảm giác đặc trưng khi đón người yêu tới chơi lần đầu chẳng? Tôi nghĩ đến Megumi. Hồi ấy cũng như thế chứ nhỉ? Kí ức vẫn tươi nguyên tựa mới hôm qua, nhưng tôi chẳng gọi lại được chút lo lắng hay hưng phấn nào.

Đúng 6 giờ, Tachibana Naoko xuất hiện, nghiêm túc với sơ mi và váy, lung linh hơn bình thường nhờ đôi hoa tai màu vàng kim.

“Hẹn với cô lắm.”

“Vậ ư?” Trông cô có phần vui vẻ.

“Sau đó thế nào?” Tôi hỏi về cuộc điều tra.

“Khó hơn tưởng tượng. Xem trộm tài liệu ngay dưới mắt thầy, nói thì dễ mà thực hiện không đơn giản.” Cô cau mày.

“Không thể trích xuất tài liệu từ máy tính ư?”

“Cách đó tôi cũng thử, nhưng không biết mật khẩu thì không lấy được. Để cô xem, biết đâu hack được mật khẩu.”

“Nhờ cả vào cô.”

“Tôi không biết có đáp ứng được kỳ vọng của anh hay không nữa.”

Naoko cười chua chát rồi mau chóng lấy lại vẻ nghiêm trang, thở dài. “Nói

thế này không phải phép, nhưng tôi cảm thấy quả thật có vấn đề. Cho dù là dự án cơ mật bậc nhất thì cũng chẳng phải giấu diếm nhiều đến mức ấy.”

“Chắc là có những phần họ không muốn công khai.” Tôi nói. “Đó nhất định là thứ có liên quan đến sự đối khác đang diễn ra bên trong tôi.”

“Có lẽ thế.” Naoko khẽ khàng nói.

6 giờ 25 phút, chúng tôi rời nhà ra trước cổng chung cư. Chiếc Volvo trắng vừa vặn lái tới. Anh Saga xuống xe chào hỏi. Hôm nay tôi đã gọi điện báo sẽ đi cùng Naoko.

“Xem ra đúng là rống đến nhà tôm rồi!” Anh Saga nói một câu chào mừng sáo rỗng.

Tôi ngồi cùng Naoko ở băng sau còn anh ta lái xe. Cảm giác xe đi khá êm.

“Vợ tôi mong đợi lắm, nói sẽ trở hết tài nghệ để tiếp đãi hai người. Tất nhiên, cũng không phải kiểu tài nghệ đáng tự mãn đâu.”

“Gia đình anh có ba người à?” Naoko hỏi.

“Ừ, chỉ có ba người thôi. Chúng tôi cũng mong có thêm một cháu nữa nhưng mãi không được.”

Anh Saga nhìn vào tôi qua gương chiếu hậu, ánh mắt có phần nóng bỏng, hình như muốn cảm ơn tôi vì đã cứu lấy đứa con duy nhất của anh ta. Tôi nhìn lảng đi, cảm thấy khó thở vì lòng cảm kích quá mức này.

Nhà Saga ở hơi xa trung tâm thành phố, nằm trong khu dân cư có rất nhiều dốc. Quanh nhà là tường bao, cây cối bên trong um tùm chìa ra bờ tường, gần như xòa cả xuống đường đi bên ngoài, ở vùng thủ đô mà có được một ngôi nhà như vậy kể cũng oách.

Chúng tôi xuống xe, đứng trước cổng. Chị Saga hình như trông thấy

trước từ bên trong nên lập tức ra mở cổng đón. Trông còn niềm nở hơn cả lần trước.

“Chào mừng mọi người đến nhà chơi. Sức khỏe sao rồi?”

“Tốt hơn nhiều. Cảm ơn chị đã mời chúng tôi đến chơi.” Tôi chào hỏi theo phép tắc.

“Thôi không phải khách sáo nữa nhỉ. Mau vào trong.” Anh Saga đẩy lưng chúng tôi.

Đầu tiên chúng tôi được dẫn vào phòng khách, căn phòng rộng chừng 16m², kê bộ sofa đủ để vùi cả người vào trong. Tôi và Naoko ngồi cạnh nhau trên chiếc ghế dài phía trong.

“Nhà đẹp quá. Mà còn mới nhỉ!” Tôi nhìn quanh phòng.

“Xây năm ngoái. Trước đó chúng tôi ở chung cư, nhưng vẫn khao khát một ngôi nhà riêng.”

“Dù khao khát bao nhiêu đi chăng nữa mà không có tiền lực thì cũng không thể xây được ngôi nhà thế này.” Tôi chân thành khen, “Đối với người lao động bình thường thì xây nhà riêng mới toanh ở một nơi như thế này đúng là ước mơ xa vời.”

Anh Saga gãi đầu, “Làm luật sư chẳng kiếm được bao nhiêu đâu. Người cha quá cố của tôi có đất, nhờ mảnh đất ấy thì mới có ngôi nhà này.”

“Thật đáng ngưỡng mộ mà.” Tôi nhớ lại hôm bị bắt. Bây giờ chị Saga đang hào hứng nói chuyện với quản lý văn phòng bất động sản. Chắc là thảo luận xem làm thế nào để tận dụng hiệu quả số đất đai dư thừa.

Vừa vặn chị ta xuất hiện và mang theo cà phê. Khi chị ta mở cửa phòng, tôi nghe vọng vào tiếng piano. Bất chợt lồng ngực đau nhói.

“Tiếng đàn đó là của con gái anh chị à?” Có vẻ cũng để ý thấy, Naoko

hỏi.

“Ừ. Từ ba tuổi đã học gia sư rồi, nhưng chẳng có tiến bộ gì cả.” Chị vợ vừa đặt cà phê trước mặt từng người chúng tôi vừa nhún vai cười. “Chắc một lát nữa là xong thôi, rồi cháu sẽ xuống chào mọi người.”

“Chị đừng bận tâm.” Tôi gọi với theo khi chị ta ra khỏi phòng. “Chị đừng đóng cửa được không? Tôi muốn nghe cháu chơi đàn.”

“Xấu hổ quá, tay đàn của con bé chưa đến mức diễn tấu cho người ta nghe được đâu.” Chị vợ thoái thác, nhưng khuôn mặt có vẻ hạnh phúc. Chị đi ra và để cửa mở như tôi đề nghị.

“Cậu thích âm nhạc à?” Anh Saga hỏi.

“Cũng không đặc biệt quan tâm. Nhà tôi chẳng có đĩa đàn gì, chỉ thi thoảng nghe tiết mục trên đài.” Mỗi duyên giữa tôi với âm nhạc đúng là chỉ có thế, nhưng hôm nay tôi lại chú ý lạ lùng đến tiếng đàn piano, dù không phải ở buổi biểu diễn. Tôi lại nhớ ra đây không phải lần đầu mình chú ý đến tiếng đàn piano. Gây chuyện trong quán bar suy đến cùng cũng là vì bài diễn tấu piano.

“Hồi mới cưới vợ tôi đã bảo nếu sinh con gái thì sẽ cho học piano hoặc ballet. Chẳng mong đợi gì vào năng khiếu ở cả hai môn, nhưng tôi nghĩ so ra thì nhạc cụ dễ cố gắng hơn.” Mặt anh Saga đúng vẻ bao dung của phụ huynh.

“Nhưng bé nhà anh còn chưa vào cấp một phải không? Chơi được thế là giỏi lắm rồi.” Naoko nói bằng giọng khâm phục.

“Thế hả? Tôi cũng không rõ nữa.” Anh Saga vừa nói vừa cử động các đầu ngón tay theo nhạc.

Cô bé quả nhiên chơi rất trơn tru, rất ít chỗ ngắc ngứ hay sai nốt. Tôi

không biết tên bản nhạc hay tác giả của nó, nhưng cũng đã từng nghe ở đâu đó rồi. Tôi vô thức gõ nhịp điệu bằng ngón chân cái.

Nhưng nghe nhiều lần, tôi lại thấy khuyết điểm trong tiếng đàn, đó là có chỗ cô bé luôn luôn chơi sai. Hình như không phải do chưa điều luyện, mà do một nguyên nhân cơ bản hơn.

“Cậu sao vậy?” Thấy tôi cứ ngoẹo đầu, anh Saga ngạc nhiên hỏi.

“Không, không có gì.” Tôi lại lắng tai nghe cẩn thận thêm lần nữa. Quả nhiên! Tôi nói với anh Saga, “Dường như âm thanh của cây đàn hơi không chuẩn.”

“À! Vậy ư?” Anh Saga lộ vẻ bất ngờ, bắt đầu tập trung nghe. Tiếng đàn vẫn tiếp tục.

“Đây, chỗ này.” Tôi nói. “Chệch âm rất nhỏ, anh nghe xem, đây cũng thế. Anh nghe thấy chưa?”

Anh Saga lắc đầu, “Xin lỗi, nhưng tôi không nghe ra.”

“Tôi cũng... Anh nghe ra được thật à?” Naoko ngờ vực nhìn tôi.

“Sao mọi người lại không nhận ra cơ chứ? Tôi thấy rất rõ ràng mà.”

Một lát sau, tiếng đàn ngừng lại và tiếng chân đi xuống cầu thang. Chắc đã hết giờ học. Tôi nhìn về phía cửa ra vào và một cô gái có mái tóc dài đi qua.

“Cô Makita ời.” Anh Saga gọi lại.

“Vâng,” cô ấy đáp lời.

“Cậu này nói âm piano không chuẩn.”

“Ồ?” Cô gái tên Makita nhìn tôi với vẻ hơi ngạc nhiên. Tôi ừm ừm theo giai điệu, rồi nói, “Đoạn này hình như hơi bị lệch.” Tôi nói.

Cô Makita mỉm cười gật đầu, “Vâng, đúng rồi. Để chỉnh lại đàn.” Cô nhìn anh Saga, rồi lại nhìn tôi. “Anh tinh nhỉ! Người bình thường thì không nghe ra đâu. Anh làm về âm nhạc ạ?”

“Không, không hề.” Tôi trả lời.

“Vậy sao? Thế chắc là nhạc cảm trời phú rồi, ngưỡng mộ thật đấy.” Cô Makita khen ngợi, “Tôi xin phép về đây.” Đoạn cúi đầu chào và rời đi.

Makita đi rồi, anh Saga nói, “Nhạc cảm tốt thế mà không làm nhạc thì thật phí quá. Cậu chưa tập nhạc cụ bao giờ thật à?”

“Vâng.” Bản thân tôi cũng cảm thấy bất ngờ. Chưa một ai từng bảo tôi có nhạc cảm tốt. Tôi còn nhớ giờ âm nhạc tiểu học có bài nghe viết nốt nhạc, nhưng tôi không nghe ra, chỉ đoán bừa cho qua.

Chịu không hiểu tại sao, âm sai rõ như thế mà Saga và Naoko không nhận ra. Tôi còn đang mãi suy nghĩ thì cô con gái Noriko của anh Saga xuất hiện. Cô bé cột tóc đuôi ngựa.

“Cháu chào cô chú ạ.” Cô bé cúi đầu chào lễ phép ở chỗ cửa ra vào.

“Ôi, chào cháu.” Tôi cố nở nụ cười. Vào khoảnh khắc nhìn thấy mặt cô bé, tôi bỗng cảm thấy đầu vầng mắt hoa, đầu gối bủn rủn và tay phải chống xuống sàn nhà.

“Anh sao vậy?”

“Cậu khó chịu à?”

“Không, không có gì đâu. Hơi chóng mặt thôi, không sao nữa rồi.” Tôi ngồi lại trên sofa nhưng tự tôi cũng biết mặt mình đang biến sắc.

“Hay cậu nằm nghỉ một chút?”

“Không. Không sao thật mà.” Tôi hít sâu hai ba lần, gật đầu với anh Saga.

“Chóng mặt à?” Naoko khẽ hỏi. Tôi đáp không sao.

Một lát sau đó, chị vợ sang gọi, bữa ăn tối đã được bày trong phòng ăn. Bàn ăn trải khăn trắng hết như ở một nhà hàng thực thụ. Tay nghề nấu nướng cũng không chê vào đâu được.

“Cậu không sao thật thì tôi yên tâm. Tôi lo lắng tới mức sút cân cho đến khi cậu bình an vô sự rời bệnh viện đấy.” Chị Saga vừa nói vừa rót rượu nho vào ly cho tôi.

“Cảm ơn chị đã lo lắng.”

“Cậu không cần nói thế. Đây, mình nói thế là không được rồi. Cậu Naruse cần gì phải biết vợ chồng mình sút cân hay không.” Anh Saga trách, và chị vợ xin lỗi, “Đúng nhỉ, xin lỗi.”

Tôi chú ý uống ít rượu nho hết mức có thể. Rượu nho cũng có cồn và không biết lúc nào sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Đột nhiên gai gai người, tôi nhìn ra trước. Noriko chẳng ăn gì mà cứ nhìn chăm chăm vào tôi. Mắt cô bé mở to như mắt búp bê.

“Sao vậy con? Noriko?” Anh Saga cũng đã để ý tới.

“Chú này...” Noriko cất tiếng. “Không phải là chú con gặp hồi trước.”

Bầu không khí sống sượng trôi qua, mọi người nhìn nhau.

Chị Saga cười bảo, “Con nói gì vậy? Chẳng phải chúng ta đã cùng đến chào chú ấy sao? Con quên rồi à?”

“Không phải.” Cô bé lắc đầu. “Không phải chú đó.” Đột nhiên miệng lưỡi tôi khô khốc. Trục giác của trẻ nhỏ quả thật rất nhạy bén.

“Vì chú đã khỏe rồi nên con mới cảm thấy có chút thay đổi, chứ vẫn chính là người con gặp lần trước ở bệnh viện đấy. Con nhìn kỹ xem.” Không hiểu được cảm nhận sắc sảo của con gái, anh Saga chỉ cố sức lấp

liếm cách nói năng thất lễ của cô bé.

Chị vợ cũng cười đầu dụi.

Noriko cúi mặt xuống, chẳng nói chẳng rằng.

“Đúng như cháu nói đây. Là chú khác.” Tôi nói với Noriko. “Đó là em trai của chú. Bọn chú là anh em sinh đôi.”

Cô bé liền đưa mắt nhìn tôi một lúc, rồi chọc ngón tay vào mạn sườn bố mình, “Đúng thế còn gì. Bố thấy chưa?” Anh Saga bối rối nhìn tôi, nhưng tôi lờ đi.

Chúng tôi vừa ăn cơm vừa nói chuyện nhẹ nhàng. Chủ yếu là chị Saga và Naoko trao đổi với nhau, anh Saga thì thoảng xen vào còn tôi cơ bản là làm thính giả.

“Noriko đàn giỏi nhỉ?” Thấy cô gái nhỏ bắt đầu chán nản, Naoko liền bắt chuyện.

Lúm đồng tiền hiện trên gương mặt cô bé, “Dạ, cháu rất thích đàn piano.”

“Cháu chơi bài nào đó cho chú nghe được không?” Ăn xong, tôi hỏi trong lúc uống cà phê.

“Dạ được, chú muốn cháu chơi bài nào?” Noriko đứng lên khỏi ghế.

“Chờ ăn xong đã rồi hãy đàn con.” Chị Saga trách. Đĩa của Noriko vẫn còn ngòn ngòn thức ăn.

“Con no lắm. Không muốn ăn nữa.”

“Nhưng chú vẫn đang uống cà phê mà.”

“Không, tôi uống xong rồi.” Hớp nốt cà phê, tôi đứng dậy khỏi ghế.

“Cảm ơn anh chị vì bữa cơm. Vậy, Noriko chơi đàn cho chú nghe được

không?”

“Dạ, phía này.” Noriko rảo chân chạy, tôi đi theo cô bé.

Cây đàn piano đặt trong một phòng ngay bên cầu thang. Giấy dán tường hình hoa, nhìn là biết phòng bé gái. Có lẽ được bài trí theo sở thích của người mẹ.

“Cháu đàn bài nào cũng được ạ?” Noriko giở tập nhạc loạt soạt.

Tôi bảo bài nào cũng được. Noriko bèn nói sẽ chơi bản tập hôm nay và giở đến trang nhạc đó.

Thực sự, cô bé đàn bản này không ra làm sao, thường xuyên mắc lỗi, thi thoảng ngắt quãng, bản thân cây đàn lại lệch âm. Dù vậy, tiếng đàn vẫn thấm thâu vào não bộ tôi. Tại sao tôi lại bị hấp dẫn đến vậy? Bản thân tôi cũng không tài nào hiểu được. Cũng như từng không hiểu tại sao mình lại mê mẩn bản đàn của nhạc công đứng tuổi ở quán bar mấy hôm trước.

Tôi chăm chú nhìn đôi tay nhỏ nhắn của Noriko di chuyển trên phím dương cầm. Từng phím trắng như dòng sông rung lên trước mắt tôi.

Bất công!

Đang nhìn khuôn mặt trông nghiêm của Noriko, những từ đó chợt hiện lên trong đầu tôi. Cõi đời này chồng chất vô vàn sự bất công. Cô bé này hẳn cả đời sẽ không biết đến những khái niệm như nghèo khổ, không ý thức được là trên đời có những người chật vật làm lụng mãi mà không xây nổi một cái nhà, cũng không may mắn bận tâm đến sự bất công trên đời. Chưa kể chẳng có năng khiếu gì mà lại được dạy dỗ đàn địch như thế.

Mắt tôi dừng ở cái cổ trắng ngần của Noriko. Tôi có thể giáng tai ương đột ngột cho con bé đang tận hưởng hạnh phúc như lẽ đương nhiên này.

Các ngón tay tôi ngó ngoáy, giống như đang chuẩn bị hoạt động.

Đúng lúc đó, tầm nhìn của tôi chợt mờ đi, cảm giác hoa mắt và buồn nôn ập đến. Căn phòng rung lắc. Tiếng đàn trôi đi mãi. Noriko đang chơi đàn ư? Không, không phải Noriko. Tiếng đàn vọng ra từ ký ức xa xăm của tôi.

Bị ai đó vỗ vai, tôi ngẩng mặt lên. Tôi thấy mình đang quỳ, người úp sấp trên đàn.

“Sao vậy?” Tôi quay lại nhìn, Naoko đang đặt tay lên vai tôi. Phía sau là anh Saga với gương mặt lo lắng, bé Noriko đứng cạnh anh ta, mặt đầy sợ sệt nhìn tôi.

“Cậu vẫn ổn chứ?” Anh Saga quan tâm hỏi.

“Tôi không sao, vừa rồi hơi chóng mặt.”

“Lúc này cậu cũng nói như vậy, chắc là do mệt quá rồi?”

“Vâng, chắc thế... Thế thôi, tôi xin phép.”

“Về nghỉ ngơi là phải. Để tôi tiễn.”

“Tôi xin lỗi.” Tôi đứng lên và xin lỗi.

Noriko thò mặt ra từ phía sau bố, “Lần sau chú lại đến nhé.”

“Vâng, hẹn lần sau.” Tôi đáp lại.

Trông Naoko bồn chồn cực độ, đưa mắt ra hiệu với tôi, để lát nói.

Trên đường về, anh Saga liên tục hỏi thăm tình trạng tôi. Câu trả lời của tôi đều là “Ổn mà.”

“Điều tôi lo hơn là bạn này đã làm Noriko sợ. Nhờ anh chuyển lời xin lỗi cô bé.”

Anh Saga cười qua gương chiếu hậu, “Nó không sợ đâu, chỉ hơi ngạc

nhiên thôi. Nó còn mời cậu lần sau đến đây còn gì.”

“Thế thì tốt...”

Hắn cha con Saga không thể nào tưởng tượng nổi tôi đã có ý định giết cô bé.

“Nhất định cậu phải tới chơi nữa đây, nhớ dẫn người yêu đi cùng.”

“... Vâng.”

“Lần này tiếc quá không gặp được. Chắc cô ấy dễ thương lắm.”

Thấy tôi im lặng, Naoko bèn đỡ lời, “Vâng, rất dễ thương.”

Anh Saga vừa xoay bánh lái vừa gạt đầu, “Hai đứa hẹn hò bao lâu rồi?”

Tôi không muốn nghĩ đến Megumi nên nghe mà phát cáu, “Khoảng một năm rưỡi. Cô ấy làm việc ở tiệm họa cụ tôi thường đến.”

“Ồ vậy ư? À đúng, nói thế tức là cậu biết vẽ tranh? Sao, gần đây cậu có tác phẩm gì mới không?”

“Không, gần đây thì...” Tôi lấp lửng.

“Thế hả? Chắc do công việc bận quá. Tôi có người bạn thường gửi tranh đi dự triển lãm, nhưng họa hoàn mới có tác phẩm được chọn. Suốt ngày cậu ấy cần nhàn là mất công vô ích.” Saga cứ lải nhải mãi chủ đề hội họa, anh ta nghĩ nó hợp với tôi hay sao?

Tuy nhiên đối với tôi, chủ đề này chẳng thú vị gì hết. “Anh bật đài được không?” Tôi chớp lấy quăng nghĩ giữa câu chuyện. “Tôi muốn biết kết quả trận bóng chày chuyên nghiệp.”

“À, được chứ. Không biết hôm nay tình hình thế nào nhỉ.” Anh Saga vặn nút nhưng lại thấy tiếng nhạc giao hưởng phát ra.

“Nhạc Mozart.” Naoko nói.

“Đúng rồi. Để coi, kênh nào đầu bóng chày nhỉ!”

Anh Saga định dò kênh, tôi ngăn lại, “Thôi không cần nữa, cứ nghe cái này đi. Cái này hay hơn bóng chày.”

“Cũng phải. Muốn biết kết quả bóng chày thì cứ xem bản tin ti vi cũng được!”

Âm thanh đẹp đẽ dâng đầy trong không gian xe chật hẹp, cảm giác như có mặt ở khán phòng nhà hát vậy. Cả Naoko và anh Saga đều chìm trong màn biểu diễn.

“Noriko mà đạt được đến trình độ này thì tốt quá.” Bản nhạc kết thúc, anh Saga nói đùa. “Người ta bảo tài năng âm nhạc định hình từ khi ba tuổi, bây giờ chắc muộn mất rồi.”

“Noriko chơi hay mà, anh nhỉ?” Naoko kêu gọi sự tán thành và tôi gật đầu lấy lệ. Nói thẳng ra thì, bài biểu diễn tôi nghe lúc này không chứng tỏ chút năng khiếu nào, nhưng cũng không cần thiết phải làm bố người ta thất vọng luôn ở đây.

“Nói mới nhớ, hình như tên đó ấp ủ ước mơ làm nhạc sĩ.” Mắt anh Saga lóe lên lạ lùng qua gương chiếu hậu.

“Tên đó?” Tôi hỏi lại.

“Kyogoku Shunsuke, tên cướp đã bắn cậu.”

“À...” Cảm giác rất lâu rồi mới nghe lại cái tên này. “Hắn chơi nhạc ư?”

“Hình như dân chuyên nghiệp đấy. Hắn tốt nghiệp học viện âm nhạc, nhưng tôi không rõ chi tiết.”

“Nghe bảo hắn không đủ điều kiện kinh tế.”

“Phải. Hắn học hành trong điều kiện khá chật vật. Nghe kể bà mẹ quá

cổ của hắn là một người rất nghị lực.”

Cha Shunsuke là giám đốc công ty bất động sản nhưng chẳng đỡ đàn gi cho mẹ con họ cả.

“Vậ ư? Thằng đó chơi nhạc?”

Tim tôi nổi gai ốc, cảm giác rất khó diễn tả nhưng xua mãi không đi.

Shunsuke chơi nhạc.

Thì đã sao? Bình thường mà. Tôi nhớ còn đọc trên tạp chí nào đó, nói rằng chủ đề được người trẻ quan tâm nhất trên thế giới hiện nay chính là âm nhạc.

“Tôi khiến cậu phải nhớ đến chuyện không vui rồi, vô ý vô tứ quá.”
Thấy tôi trầm ngâm, anh Saga lo lắng nói.

Tôi nhìn sang bên, Naoko cũng đang nhìn tôi. Tôi có linh cảm cô cũng đang suy nghĩ tương tự. Bằng chứng là cô cau mày, lắc đầu, đôi mắt như nói nhất định không có chuyện ấy đâu!

Cuối cùng xe cũng về đến chung cư. Tôi chào anh Saga và xuống xe, Naoko xuống theo.

“Không để anh ấy tiễn cô về à?” Tôi bảo.

“Bây giờ không thể để anh ở một mình được. Những điều anh đang nghĩ chỉ là tưởng tượng vớ vẩn thôi. Không đời nào có chuyện như thế.”

“Sao lại vớ vẩn? Không còn gì logic hơn nữa.”

“Chỗ thầy Dogen không thể hành động điên rồ đến thế được.”

Chúng tôi cứ đứng nói liên miên, làm anh Saga không khỏi thắc mắc.

“Cô lên xe đi.” Tôi nói, “Tóm lại hôm nay tôi muốn được yên thân suy nghĩ.”

Tôi đẩy cô gái vẫn đang do dự vào băng sau chiếc Volvo, nói cảm ơn anh Saga lần nữa.

“Gặp cậu sau nhé,” anh ta nói và lái xe đi.

Tôi nhìn theo xe, Naoko cũng ngoái lại nhìn tôi mãi, như còn điều gì muốn nói với tôi.

Hôm sau là thứ Hai, tôi lại xin nghỉ. Tuy cấp trên sẽ không bằng lòng, nhưng tôi có quyền được nghỉ.

Tôi đến đồn cảnh sát gặp thanh tra Kurata. Đăng ký liên lạc ở cửa, sau đó vào phòng chờ. Nói là phòng chờ nhưng chỉ có một băng ghế cũ nát và cái gạt tàn cáu bẩn.

Chừng mười phút sau, thanh tra Kurata xuất hiện. Vẫn khuôn mặt ngăm đen, mũi và trán bóng dầu, tay áo xắn cao, trông dồi dào sinh lực.

“Chà! Trông cậu khỏe đấy!” Anh ta nói ngay khi gặp tôi. Nếu trong bụng cũng nghĩ như thế thật thì năng lực quan sát của người đàn ông này chẳng ra làm sao.

“Xin lỗi vì phiền anh lúc bận rộn. Tôi có việc muốn hỏi.”

“Ừ, việc gì vậy?”

Tôi liếm đôi môi khô khốc, “Về tên cướp.” Tôi nói. “Hắn họ Kyogoku thì phải?”

“Chà.” Thanh tra Kurata vừa nhìn đồng hồ đeo tay vừa nói, “Tìm nơi nào yên tĩnh ngồi đi. Gần đây có một quán cà phê ngon lắm.”

Cà phê của cái quán anh ta bảo chẳng có gì ngon lắm, lại đắng nghét. Nhưng ngồi ở chỗ trong cùng thì không phải lo người khác nghe thấy nên rất phù hợp để nói những chuyện bí mật.

“Nhà Kyogoku giờ thế nào?” Tôi hỏi.

“Tôi không biết chi tiết nhưng sau vụ việc thì em gái hắn vẫn ở đó. Giờ tôi không chắc nữa, chuyển đi đâu rồi cũng nên.”

“Hắn có em gái?”

“Cậu không biết à? Nói vậy là cô ta không đến thăm cậu? Đáng lẽ phải đến tạ tội thay cho thằng anh đã ngoan chứ nhỉ. Tệ hại thật!”

“Không ngờ Kyogoku còn có em gái. Nghe nói mẹ hắn không chồng, thế mà còn sinh hắn hai đứa?”

“Không phải sinh vì thích thú gì đâu.” Thanh tra Kurata nói. “Anh em sinh đôi đấy.”

“Sinh đôi?” Thật bất ngờ.

“Không được ông Banba thừa nhận, lại còn sinh hắn hai đứa, đúng là chó cắn áo rách. Tên cô em gái là Ryoko, viết như thế này.” Kurata chấm ướm đầu ngón tay rồi viết ra chữ Hán cái tên Ryoko.

“Giờ anh có biết địa chỉ hay cách liên lạc không?”

“Không phải tôi không biết, nhưng cậu hỏi để làm gì? Tôi hiểu cậu thấy hận nhưng hung thủ đã chết rồi, không phải cậu định trút giận lên cô em gái đấy chứ?”

Tôi nhếch môi, “Tôi không có ý đó, chỉ muốn biết rõ hơn về Shunsuke thôi. Nằm viện quá lâu nên không có cơ hội tìm hiểu hắn ta.”

Những tưởng thanh tra Kurata sẽ hỏi tôi định làm gì sau khi biết rõ về Shunsuke, nhưng anh ta chỉ lặng lẽ lôi sổ tay trong túi áo ra.

“Tôi cũng nói rồi đấy, địa chỉ này chưa chắc còn ai ở.”

“Không sao.”

Anh thanh tra đọc cho tôi số điện thoại và địa chỉ. Ở Yokohama. Tôi lấy bút và sổ trong túi quần ra chép lại.

“Shunsuke từng muốn thành nhạc sĩ phải không?” Ghi xong, tôi giả vờ tỉnh cờ hỏi.

Thanh tra Kurata gật đầu, “Hình như hần muốn thành nhạc công piano nhưng kết cục phải bỏ dở giữa chừng. Trước thời gây án, hình như hần biểu diễn ở quán bar hay khách sạn đấy.”

“Sao hần lại bỏ dở?”

“Thì chẳng phải con đường nghệ thuật rất khốc liệt sao?”

Điều này tôi hiểu rõ.

Không còn gì muốn hỏi thêm nữa, tôi đứng dậy, “Cảm ơn anh nhiều.”

Tôi vươn tay lấy hóa đơn nhưng anh thanh tra đã giật lấy nó, “Đáng mấy đồng, để tôi trả. Trước cậu cũng giúp đỡ tôi rồi.”

“Nhưng chẳng mang lại cho anh công trạng gì.”

Anh thanh tra nháy mắt, cười chua chát, “Cậu chạm vào nỗi đau của tôi đấy. Dù chẳng có công trạng gì, nhưng nhiệm vụ của chúng tôi là phá án bằng mọi cách mà. Lời khai của cậu đã giúp giải quyết vụ án.” Anh ta đặt tay lên vai tôi. “Mọi việc kết thúc rồi, cậu nên quên nó càng sớm càng tốt, như thế mới bắt đầu lại được.”

Tôi cười nhạt, thầm nhạo báng anh thanh tra vô tri. Mọi việc đã kết thúc rồi ư? Nó chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

Chắc hiểu lầm là tôi cười thiện chí, Kurata vui vẻ đi đến quầy tính tiền.

Tôi chia tay Kurata trước quán cà phê rồi đi ra ga luôn. Dọc đường tôi tạt

vào một tiệm sách nhỏ mua bản đồ, tra thử địa chỉ vừa hỏi được. Nếu đi tàu điện thì cũng khá nhanh. Tôi dứt khoát mua vé và đi qua cổng soát vé.

Sau khi suy nghĩ cả đêm qua, tôi đã kết luận rằng mình phải điều tra về Shunsuke. Cái suy nghĩ lóe lên khi ở trên xe anh Saga cứ quẩn quanh trong đầu tôi. E rằng không làm rõ sự tình thì tôi vẫn không thể tiến về phía trước được.

Đến tận lúc này, theo như tôi được biết thì người hiến não là Sekiya Tokio, nhưng sự thật có phải thế không?

Bố Tokio kể, cậu ta là một thanh niên có phần bẽn lẽn và thật thà. Một người giống y chang tôi trước đây. Như thế thì không khớp với giả thuyết tôi vạch ra. Giả thuyết đó là, sự thay đổi tính tình tôi gần đây hẳn là do chịu ảnh hưởng của người hiến não. Tâm trạng kích động dữ dội, nhạy cảm quá độ và dễ bùng nổ... đều không phải là tôi ngày trước. Như vậy có thể cho rằng, cá tính của người hiến đã ảnh hưởng lên tôi không?

Tuy nhiên, như tôi nghe kể, tính cách Sekiya Tokio không có đặc trưng nào như vậy. Tức là giả thuyết của tôi sai rồi? Sự thay đổi về tính cách tôi là do nguyên nhân khác chăng?

Câu chuyện của anh Saga hôm qua đã cung cấp cho tôi một khả năng mới. Anh ta nói Shunsuke muốn làm nhạc sĩ.

Tôi không thể phớt lờ vài sự thật rất hợp lý ở đây. Từ khóa chính là âm nhạc và đàn piano. Lúc gảy gô ở quán bar cũng thế, lúc nghe Saga Noriko diễn tấu cũng vậy, nào tôi đều có phản ứng bất thường với tiếng đàn piano.

Người hiến não không phải là Sekiya Tokio, mà là Kyogoku Shunsuke. Khả năng này cũng không có gì khó chấp nhận cả. Vì trừ nó ra, các giả thuyết khác đều rất khiên cưỡng. Còn nguyên nhân nào có thể khiến một

thằng thờ ơ với nhạc bỗng nhiên cảm âm tốt hẳn lên đây?

Tại sao phía tiến sĩ Dogen lại che giấu thân phận người hiền, tôi dễ dàng hình dung được. Nói thế nào thì Shunsuke cũng là tội phạm. Việc cấy ghép não loại người như vậy sẽ khuấy động dư luận xã hội, chưa kể người nhận lại còn là nạn nhân của tên tội phạm đó.

Tôi cũng hình dung được lý do khiến họ phớt lờ tình trạng biến đổi của nhân cách tôi. Vì theo đuổi điều đó đồng nghĩa với việc làm bại lộ danh tính người hiền nào. Chắc hẳn họ đã biết tôi đang chịu ảnh hưởng của não Shunsuke. Mấy hôm trước, trợ lý Wakao tiến hành lại bài kiểm tra thính giác đã gián đoạn từ lâu, chắc là để làm rõ xem liệu có nhân tố nào thuộc về một người làm nhạc như Shunsuke không. Kết quả kiểm tra hẳn là rất khả quan. Tôi còn tự tin là mình sẽ đạt điểm tuyệt đối cơ mà.

Cả bài phân tích tâm lý kỳ quặc của tay giáo sư tâm lý đó, có lẽ cũng nhằm phát hiện ảnh hưởng của Shunsuke ẩn náu bên trong tôi.

Đã nhận thức được những điểm này rồi, tôi không thể nào không điều tra kỹ càng về Shunsuke. Nhưng điều tra xong thì định làm gì, tôi vẫn chưa nghĩ đến. Hiện tôi chỉ muốn làm rõ bản chất sự việc và tìm cách ngăn cản quá trình biến thân này. Nếu không ngăn cản được mình biến thành người khác, tôi vẫn muốn biết kết quả sau cuối. Tôi có quyền được biết.

Mất hai tiếng và vài lần đổi tàu, tôi đã đến được nhà ga cần đến. Đây là một nhà ga lớn, đường cái rộng rãi ngay bên ngoài.

Tôi hỏi đường ở đồn cảnh sát, được biết chỉ mất vài phút đi bộ là đến nhà Kyogoku. Có một bộ điện thoại công cộng ngay ngoài đồn. Tôi đã định gọi điện hẹn trước, nhưng rồi mau chóng bỏ ý định. Không để đối

phương có thời gian chuẩn bị, có lẽ sẽ thấy chân tướng rõ ràng hơn.

Theo chỉ dẫn của cảnh sát, tôi đi dọc đường cái, rồi rẽ vào một hẻm nhỏ uốn lượn ngoằn ngoèo. Trong hẻm đậu nhiều xe khiến lối đi càng thêm chật hẹp. Hai bên hẻm là chung cư và nhà nhỏ xây san sát.

Nhà Kyogoku là một trong số đó. Mặt bằng khoảng hơn 30m², nhà gỗ hai tầng cũ kỹ, tường nhem nhuốc, lan can ban công lồi lõm gỉ như mắc bệnh ghẻ. Riêng cửa ra vào có vẻ mới thay, đập ngay vào mắt, lại khiến cảnh quan chung thêm thê lương. Biển ở cửa đề “Kyogoku”, xem ra nhà chưa bán lại cho ai, nhưng cũng không có gì đảm bảo là còn ai sống ở đây.

Tôi ấn thử vào máy gọi nội bộ trông rất thô sơ trên tường, và nghe trong nhà vang tiếng chuông. Ấn liên tiếp hai lần, vẫn không ai trả lời.

“Gặp Kyogoku có chuyện gì?”

Bên cạnh đột nhiên vang lên giọng nói. Một người đàn bà trông có vẻ là nội trợ xuất hiện ở cửa sổ nhà hàng xóm. Mụ ta để tóc ngắn, trông tuổi ngoài ba mươi.

“Có chút chuyện... Bây giờ cô ấy không sống ở đây sao?”

“Không, vẫn ở đấy. Chắc đang đi làm, phải tối mịt mới về.” Người đàn bà cong môi, trông xấu điên.

“Nơi làm việc của cô ấy có gần đây không ạ?”

Người đàn bà cười nhạt, “Chẳng biết có thể gọi là nơi làm việc không nữa? Cái chỗ...”

“Đó là công việc tạm bợ hay sao vậy chị?”

“Cô ta vẽ tranh chân dung đấy. Hình như còn làm việc bán thời gian khác nữa nhưng cái nào cũng chẳng lâu dài.” Vẻ mặt người đàn bà hiển nhiên không phải đồng cảm, mà là cười trên nỗi bất hạnh của người khác.

Tôi có cảm giác phần dưới mắt mình gãi gãi.

“Cô ấy đang vẽ ở đâu? Chị có biết không?”

“Chà, việc nhà họ, liên quan gì đến tôi đâu?” Người đàn bà trung ra bộ mặt như thể không ưa buôn chuyện. “Các cuối tuần thì đi xa hơn, còn ngày bình thường như hôm nay thì chắc là ở ga.”

“Ở ga ư?”

“Ừ, có lẽ thế. Cậu điều tra gì vậy?” Người đàn bà có vẻ tò mò về lai lịch và mục đích đến đây của tôi.

Tôi chỉ trả lời qua loa rồi mau chóng rời đi.

Tôi quay ra ga, vào đồn cảnh sát lần nữa để hỏi xem quanh đây có họa sĩ vẽ rong nào không. Viên cảnh sát suy nghĩ một lúc rồi nói rằng có vài lần trông thấy họa sĩ ở phía Đông nhà ga.

Phía Đông là một khu phố thương mại dành cho giới trẻ. Hàng quán bán toàn những món đồ mua vui cho thanh thiếu niên. Phần lớn khách đi đường là học sinh cấp ba.

Nơi vẽ tranh chân dung nằm cạnh các quầy hàng lưu động. Ngồi trước giá vẽ là một cô gái mặc áo phong quần bò. Không có khách, cô ấy đang đọc sách. Trông tranh mẫu bày ở đó thì thấy khả năng vẽ của cô ấy rất khá.

Tôi từ từ tiến lại gần. Cô gái cúi đầu, tôi nhìn không rõ mặt.

Dường như cảm nhận được, cô bỗng ngẩng mặt lên. Tóc ngắn, làn da rám nắng, đôi mắt hẹp dài xéch lên rất ấn tượng.

Vừa trông thấy cô, toàn thân tôi cứng đờ. Không biết nên nói gì, không biết nên thể hiện thái độ thế nào cho phải. Mồ hôi từ từ rịn ra.

Gặp là sẽ biết thôi. Tôi đã nghĩ thế ngay từ đầu. Giống như trực giác mách bảo khi gặp bố của Sekiya Tokio, rằng tôi và người đàn ông này

chẳng có liên quan gì, nếu quả thật tôi được ghép não Kyogoku Shunsuke thì lúc gặp thân thích của hắn, nhất định tôi sẽ có cảm giác.

Suy nghĩ đó đã đúng. Thậm chí còn vượt xa dự đoán.

Đúng là tôi và cô gái trước mắt này có liên quan, tuy là một mối liên quan không nhìn thấy. Tôi hấp hút được toàn bộ tín hiệu phát ra từ cô, tôi và cô là một thể. Con sóc như cảm ứng điện tim này có lẽ bắt nguồn từ mối quan hệ anh em sinh đôi của cô ấy và Kyogoku Shunsuke.

“Sao vậy? Anh có chuyện gì thế?”

Cô gái lộ vẻ nghi ngờ trước người đàn ông quái lạ đứng cứng đờ ở chỗ mình. Giọng cô trầm và khàn hơn so với giọng phụ nữ bình thường.

“Không, không có gì cả. Cô có thể vẽ cho tôi không?” Tôi hỏi.

Chắc không nghĩ tôi là khách đến vẽ, cô chờ người một lúc rồi mới cất sách đi, “Vẽ chân dung ạ?”

“Vâng, chắc ngồi đây hả?” Tôi ngồi xuống chiếc ghế xếp thô kệch.

“Anh muốn vẽ thế nào? Tả thực hay theo hướng mỹ nam?”

“Vẽ theo cách nhìn của cô là được.” Tôi đáp.

Cô gái quan sát tôi một lúc rồi bắt đầu đưa bút, được một lát thì dừng, nhìn tôi với vẻ suy nghĩ, “Anh có hay đến đây không?”

“Không. Hôm nay là lần đầu.”

“Ồ!” Trầm ngâm một lát, cô trấn tĩnh lại và tập trung vào giấy.

Nét bút của cô rất đẹp, trông đầy quyền năng, như một nhạc trưởng đang vung cây đũa chỉ huy dàn nhạc.

“Cô học vẽ tranh ở đâu?” Tôi hỏi.

Cô gái không ngừng bút, “Cơ bản là tự tập, chỉ học thêm đôi chút ở

người quen.”

“Thế mà vẽ giỏi quá!”

Cô gái bật cười, “Anh chưa trông thấy mà.”

“Không thấy cũng biết.”

Đôi mắt xéch lóe lên sắc sảo, cô hỏi, “Cũng vẽ tranh à?”

Tôi suy nghĩ một lát, “Không, không phải.” Bây giờ thì không phải nữa rồi.

“Ừm, tôi hỏi han bừa bãi rồi.” Cô lại đưa bút, “Anh đừng để ý đến kiểu ăn nói của tôi nhé. Tôi kém kính ngữ lắm, bị quy tắc ràng buộc là tôi lú lờ ngay.”

“Không sao.” Tôi nói.

Tôi chăm chú nhìn cô gái đang chăm chú vẽ mình. Ở tương quan này, dường như tim chúng tôi có cùng bước sóng, thậm chí tôi còn nghe rõ cả hơi thở nhẹ nhàng của cô.

Cô gái đưa bút nhịp nhàng, chỉ hiềm vẽ mặt càng lúc càng lạ lùng. Thi thoảng cô nhìn tôi với vẻ thắc mắc.

“Sao vậy?” Tôi ướm hỏi.

“Hỏi thì kỳ, anh đừng để bụng nhé!” Cô bắt đầu lúng túng. “Chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu chưa?”

“Chúng ta? Chưa.” Tôi lắc đầu.

“Vậy sao? Phải gặp rồi chứ nhỉ, nếu không sao lại có cảm giác này chứ!”

“Cảm giác nào?”

“Cái đó... khó nói lắm. Cứ sao sao... Mà thôi, chắc là cảm giác sai.”

Trông cô có vẻ bút rút. Bút chạm vào giấy chưa bao lâu lại dừng, cô túm mạnh mái tóc ngắn. “Tôi xin lỗi, tranh hỏng rồi. Chẳng hiểu sao tôi không tập trung được.”

“Cho tôi xem.”

“Thôi khỏi, tôi vẽ lại.” Cô gỡ giấy vẽ khỏi khung, xé roẹt roẹt. “Không phải lý do lý trấu đâu, nhưng lần đầu tiên tôi thế này đây. Hôm nay làm sao vậy nhỉ?”

“Không sao đâu.”

“Anh có thời gian chứ? Lần này tôi sẽ vẽ thật đẹp.”

Cô lấy tờ giấy vẽ khác ra, rồi lại nhìn tôi với khuôn mặt đờm bần khoăn. “Anh này, thực sự chúng ta chưa từng gặp nhau à?”

“Gặp thì chưa từng.”

“Ồ!” Cô nói, rồi để ý đến cách dùng từ của tôi, “Gặp thì chưa từng là sao?”

“Tôi biết tên cô. Cô là Kyogoku Ryoko, đúng không? Có lẽ cô cũng biết tên tôi.”

“Hả?” Ryoko có phản cảnh giác, “Tên anh là gì?”

Tôi từ từ hít một hơi, rồi nói, “Naruse Junichi.”

“Naruse...”

Mắt chùng vài giây, Ryoko mới phản ứng lại được trước cái tên. Nổi sùng sốt hiện trên khuôn mặt cô, y như sóng nổi trên mặt nước yên tĩnh. Mắt và miệng cô mở to, có cảm giác cô nín thở nữa.

“Tôi đến để gặp cô.” Tôi nói. “May mà gặp được.”

Ryoko cắn môi, ồ dột cúi đầu, “Xin lỗi anh...”

“Sao cô lại xin lỗi?”

“Vì... tôi đã chẳng ghé qua thăm hỏi lấy một lần. Tôi đã nghĩ mình phải đi, nhưng cứ ngần ngại mãi.”

Xin lỗi, Ryoko cúi đầu một lần nữa.

“Tôi không bắt măn gì với cô cả. Dĩ nhiên, tôi không phủ nhận sự oán hận dành cho Kyogoku Shunsuke.”

“Thay mặt anh Shunsuke, tôi xin lỗi.” Ryoko nghẹn lời.

“Thôi, tôi đến không phải để nhìn cô ngại ngần hổ thẹn. Tôi đến vì có nhiều chuyện muốn hỏi. Có chỗ nào để thông thả nói chuyện không?”

“Về nhà tôi đi!”.

“Cô đang làm việc mà?”

“Hôm nay thì thôi. Anh mà không đến thì tôi cũng sắp sửa dọn hàng.”

Ryoko thu xếp dụng cụ, chất lên yên sau chiếc xe máy dựng bên cạnh rồi chạy xe với tốc độ ngang bước chân tôi.

Quay lại ngôi nhà vừa ghé ban nãy, tôi theo cô vào trong. Bếp ngay ở cửa. Bên bếp có cầu thang đi lên tầng hai, gầm cầu thang là bồn rửa, xem vẻ đứng ở đây làm cơm cũng khá bất tiện. Qua bếp thì đến một căn phòng chừng 9m², chúng tôi ngồi xuống đối diện với nhau.

“Xin lỗi, chật chội quá.” Ryoko mang trà ra.

“Cô sống ở đây lâu rồi à?”

“Vâng, ngôi nhà này là ông bà ngoại để lại cho mẹ tôi. Tôi và anh Shunsuke sinh ra lớn lên ở đây.”

Tôi nhìn quanh căn phòng. Trần mốc đen, tường bong tróc nhiều chỗ. Hình như cũng tu bổ kha khá lần nhưng vẫn không theo kịp tốc độ xuống

cấp của ngôi nhà. Vậy mà tôi lại cảm thấy ngôi nhà này phát ra một nguồn năng lượng mạnh mẽ khác thường. Nó tác động đến thần kinh tôi và khiến tôi cảm thấy một sự yên bình chưa từng có trong tim. Quả nhiên là nơi Kyogoku Shunsuke sinh ra và lớn lên, tôi nghĩ. Kẻ tồn tại qua một phần não tôi đang phản ứng trước lời vẫy gọi của ngôi nhà thân thương.

“Thực sự là giết cả mình,” Ryoko nói đầy cảm xúc. “Không ngờ anh lại đến đây. Đáng nhẽ tôi phải chủ động đi thăm hỏi mới đúng.”

“Đừng nói thế nữa.” Tôi lộ vẻ phiền chán, “Tôi đến tận đây không phải vì việc đó.”

“Cũng phải! Xin lỗi.” Ryoko nâng tách trà nóng lên gần miệng nhưng không uống mà nhìn vào mặt tôi. “Ban nãy gặp tôi đã cảm thấy anh không phải khách thông thường. Tôi có cảm giác giáp mặt anh ở đâu rồi. Có lẽ là vì khi xảy ra vụ đó, tôi đã được cảnh sát cho xem ảnh anh.”

Chắc không phải đâu, tôi thăm trả lời. Cô cũng đang cảm thấy vậy. Từ trong đầu tôi, anh cô đang gọi cô.

“Cô có thể cho tôi biết về Kyogoku Shunsuke được không?” Tôi nói, “Bây giờ tôi cũng bình tâm đôi chút rồi nên muốn sắp xếp lại suy nghĩ. Muốn tìm hiểu ít nhiều về hắn ta.”

“Dĩ nhiên không phải anh chưa biết gì đâu, đúng không?”

“Tôi nghe nói mẹ cô mất trước khi xảy ra vụ việc.”

Ryoko gật đầu, chỉ ngón tay vào ngực mình, “Là bệnh tim. Cơ bản là nằm liệt giường, không đi lại được. Không thể chữa khỏi hẳn, chỉ cố gắng kéo dài sự sống thôi. Nhưng nếu phẫu thuật thì may ra cải thiện được, đã nói thế thì phải phẫu thuật rồi. Tôi và anh Shunsuke chạy vạy khắp nơi để xoay cho ra số tiền, nhưng cuối cùng không kịp. Mẹ trúng gió độc, chỉ rên

đau rồi mất.”

“Hình như anh em cô có đi tìm ông giám đốc công ty bất động sản kia?”

“Ban đầu chúng tôi không nghĩ đến chuyện nhờ cậy người đàn ông đó, ông ta là kẻ đáng kinh tởm nhất trần đời này. Nhưng về sau xoay xở hết cách vẫn không kiếm đủ tiền nên anh Shunsuke buộc phải đến chỗ ông ta. Kết quả đúng như dự đoán. Ông ta không chỉ từ chối mà còn hất hủi anh Shunsuke bằng những lời vô cùng khó nghe.” Ryoko khẽ thở hắt ra, tiếp tục. “Một tuần sau đó mẹ tôi qua đời.”

“Xem chừng cái chết của mẹ cô là nguyên nhân cho vụ kia.”

Ryoko gật đầu, “Tình yêu với mẹ của anh Shunsuke mãnh liệt đến mức không thể diễn tả thành lời, yêu đến kinh người ấy. Sau khi mẹ mất, anh ấy nhốt mình trong phòng cả ngày khóc rống gào thét, đến mức tôi còn sợ anh ấy quẫn trí mà chết mất. Khi đưa mẹ nhập quan, anh ấy dứt khoát không chịu rời mẹ. Đúng là rầu thối ruột.”

Cuồng mẹ chẳng? Tôi tự nhủ.

“Đến chỗ hỏa táng cũng thế. Thiêu được một lúc, anh Shunsuke bảo người ở lò thiêu mang mẹ ra cho anh ấy.”

“Mang ra... giữa chừng sao?”

“Vâng. Tôi nghĩ rằng anh ấy không chịu đựng được việc đem thiêu người mẹ quan trọng nhất đời. Người ở lò thiêu cũng nghĩ như tôi và cố khuyên răn, bảo là nếu làm thế thì linh hồn mẹ không thể thành Phật.”

“Hắn ta bảo sao?”

“Anh ấy bảo là không phải không cho thiêu, và anh ấy biết là đã thiêu đến lúc này thì không thể bỏ ngang nữa, nhưng anh ấy không muốn cuối cùng chỉ thấy một nhúm tro đen. Nếu được thì anh ấy muốn theo dõi toàn

bộ quá trình hỏa thiêu của mẹ. Có lẽ toàn bộ thì không được nữa rồi, vậy thì cho anh ấy ngó một cái lúc nửa chừng cũng được. Anh ấy nói thế đấy.”

Tôi lạnh sống lưng, “Bên lò thiêu nói sao?”

“Họ bảo xin lỗi.” Ryoko khẽ cười. “Chuyện như vậy chưa có tiền lệ, và cũng vi phạm quy định nữa. Nhưng anh Shunsuke không chịu hiểu, anh ấy gào lên đòi mang mẹ ra. Sau đó tôi mới thủ thủ bảo, mẹ dù gì cũng là phụ nữ, đâu muốn bị ai nhìn thấy cảnh cơ thể mình cháy rụi chứ, anh chịu đựng đi, đừng làm mẹ khó xử. Cuối cùng anh Shunsuke trật tự lại, nhưng những người có mặt đều được một phen khiếp vía. Cũng phải thôi. Sau đây anh Shunsuke cứ lăm bằm mẹ đang cháy, mẹ đang cháy.”

Mẹ đang cháy sao? Tôi như thấy trước mắt cảnh ngọn lửa mỗi lúc một bùng bùng, hình như có ai vươn qua lửa chìa tay về phía tôi.

“Sau này anh Shunsuke trở nên bất thường, vừa tự trách không cứu được mẹ vừa ôm thù hận với những người không giúp đỡ chúng tôi. Nhưng nói sao tôi cũng không ngờ anh ấy lại hành động như thế.”

Ryoko đau đớn nghẹn ngào.

Tôi nhớ lại ánh mắt của Shunsuke. Như mắt cá chết. Đôi mắt của người đã bị thù hận và tuyệt vọng xóa sạch những tình cảm đẹp đẽ.

“Hình như Shunsuke muốn theo con đường âm nhạc?” Tôi hỏi.

“Ừm. Mẹ tôi đã phát hiện ra tài năng của anh Shunsuke từ sớm. Dù cuộc sống khó khăn, nhưng mẹ vẫn cố thu xếp để anh ấy được học nhạc. Mẹ cũng chăm chút cho tôi như với anh Shunsuke, tiếc là tôi chẳng có năng khiếu như anh ấy.”

“Chẳng phải cô vẽ tranh sao?”

Ryoko nhú mày, nheo mắt, “Cái đó cũng tính? Ừ thì...”

“Shunsuke luyện đàn ở đâu?”

“Ở tầng hai, anh xem không?”

“Xem,” tôi đáp.

Phòng của Shunsuke rộng khoảng 7m², ngoài cây đàn piano và giá sách thì chỉ có vài món đồ lặt vặt. Ryoko lập tức mở cửa sổ, nhưng không khí ngột ngạt vẫn khiến người ta khó thở. Nguyên nhân là do những tấm bìa carton và xốp bọc kín tường.

“Anh Shunsuke làm đây, bảo là để cách âm.” Thấy tôi nhìn tường, Ryoko giải thích.

Tôi tiến lại gần cây đàn, mở nắp. Những phím đàn màu ngà trông như hóa thạch. Nhưng bằng chứng của việc chúng không phải hóa thạch chính là những âm thanh nặng nề phát ra khi tôi nhấn ngón tay lên đó.

Shunsuke từng sống ở đây.

Tôi cảm thấy não mình cảm ứng với tiếng đàn. Shunsuke đã từng ở đây, và bây giờ Shunsuke đã trở về.

Ryoko xuống gác, bảo đi lấy đồ uống mát mát. Tôi ngồi trước đàn, cảm nhận từng cái chạm tay trên phím. Không còn nghi ngờ gì nữa. Người hiện não chính là Kyogoku Shunsuke. Não hắn ta đang từng bước ảnh hưởng lên não tôi.

Hơi chóng mặt, tôi nhắm mắt, ấn ấn thái dương. Khi mở mắt ra, tôi trông thấy một chiếc đàn piano đồ chơi màu đỏ đặt dưới chân mình. Tôi cúi xuống quan sát. Rất cũ rồi nhưng hầu như không xây xước. Ngoài bụi phủ và góc hơi gỉ sét ra, nó chẳng khác gì đàn mới.

Tôi ấn vào một phím bé xíu. Âm thanh đơn điệu như tiếng kim khí, nhưng cũng tách biệt thang âm và có thể đàn được những giai điệu đơn

giản. Tôi dùng ngón trỏ chơi thử một đoạn đồng dao ai cũng biết.

Khi bừng tỉnh, tôi nhận ra Ryoko đang đứng phía sau. Cô giữ chặt cái khay bằng cả hai tay và nhìn chăm chăm vào tôi.

“Đây chắc là vật kỉ niệm.” Tôi nói. “Cái này cũng của Shunsuke à?”

“Đồ mẹ mua cho hồi còn bé, đúng ra là mua cho tôi, nhưng cơ bản là anh Shunsuke chơi. Anh ấy trân trọng nó như hộp kho báu. Sau khi mẹ mất, thỉnh thoảng anh ấy vẫn lấy ra đàn.” Cô lắc lắc đầu. “Tôi cứ có cảm giác là lạ. Sao nhỉ, có anh ở đây, cảm giác như Shunsuke đã về. Hai người trông thì khác nhau lắm, hay là giống về thần thái nhỉ?”

Tôi im lặng, không biết đáp lại thế nào.

Ryoko hơi bối rối, “Ôi, xin lỗi anh. Bị nói là giống với người đã làm hại mình, chắc anh giận lắm.”

“Không, tôi không giận đâu.” Giống là đương nhiên. Ryoko rót bia ra cốc. Mặc dù vẫn cố tránh hơi men, nhưng hôm nay tôi muốn uống. Tôi uống một ngụm và lại nhìn xung quanh. Mắt tôi dừng ở giá sách xếp đầy sách về âm nhạc.

“Chăm chỉ quá nhỉ!”

“Anh ấy là người không biết đến lười biếng.” Ryoko đáp, “‘Tranh thủ thời gian’ là câu cửa miệng của anh ấy. Tranh thủ học. Tranh thủ tập đàn. Thấy người khác lãng phí thời gian là không chịu được. Tôi đã bị mắng nhiều vì tội chảnh mắng lè mề đấy, anh ấy bảo không cầu tiến thì sống chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Hắn không coi trọng ai lắm phải không?”

“Chắc vậy.” Ryoko gật đầu. “Cơ bản là anh ấy khinh miệt tất cả mọi người. Từ xưa đã thế rồi, đi học ghét giáo viên, bảo sao phải giao thời gian

quý báu của mình cho mấy người dốt nát ấy.”

Nghe như hồi ức của chính tôi vậy. Nhưng thực sự có đào sâu ký ức bao nhiêu đi nữa cũng không có chuyện tôi ghét giáo viên.

“Ngoài âm nhạc, Shunsuke còn sở thích nào khác không? Vẽ vờ chẳng hạn?”

“Vẽ vờ? Không.” Ryoko vừa uống bia vừa khoát tay. “Anh ấy rất kém khoản này. Hồi tiểu học anh ấy cũng nói ghét nhất giờ vẽ. Rất lạ đúng không? Tôi vẽ được nhưng mù tịt nhạc. Anh ấy thì ngược lại. Mà rõ ràng cả hai đều là nghệ thuật.”

“Có lẽ cách thức nào của hai người hoạt động khác nhau.” Tôi giải thích. “Shunsuke đã đổ hết tâm huyết vào âm nhạc rồi, và từ chối tiếp thu các hoạt động sáng tạo khác.”

Một tay tôi cầm cốc bia, tay kia nhấn phím đàn đồ chơi. Chiếc đàn này và tôi chẳng có mối quan hệ gì, nhưng tôi có cảm giác lâng lâng giống như ký ức xa xôi được gọi về.

“Tôi biết là bất lịch sự.” Ryoko ngần ngại nói, “Nhưng bầu không khí lúc này giống đang ở với anh Shunsuke lắm. Giống như hai anh em đang bên nhau. Ở bên anh ấy là hạnh phúc nhất, đặc biệt bình yên, bây giờ tôi cũng có cảm giác đó.”

“Lạ nhỉ?”

“Vâng, lạ thật. Giống như có anh Shunsuke ở bên.” Ryoko lim dim mắt, mơ màng.

“Tôi có việc này...” Tôi nói. “Cô có thể cho tôi cây đàn đồ chơi này không?”

Chừng như chưa nghe rõ, Ryoko máy môi, “Cũng được thôi, nhưng anh

lấy nó làm gì?”

“Không có lý do gì đặc biệt, tự nhiên tôi muốn có thôi.” Ryoko nhìn hết cây đàn lại nhìn sang tôi, cuối cùng mỉm cười.

“Được rồi, anh cầm về đi. Đằng nào nó ở đây cũng chẳng có tác dụng gì. Mà...” Cô hít vào một hơi rồi tiếp tục. “Sao nhỉ, tôi nghĩ đi với anh cũng tốt cho nó. Có lẽ nó nên được giữ ở chỗ anh.”

Cô sang phòng bên cạnh lấy một túi giấy to, để đàn vào rất vừa vặn.

“Quá quả cô lâu quá rồi, tôi về đây.” Tôi xách cái túi đứng lên, “Xin lỗi đã làm phiền cô.”

“Không đâu.” Ryoko lắc đầu. “Gặp được anh thật tốt quá!”

“Tôi có làm cô nhớ đến chuyện buồn không?”

“Không đâu. Với cả gần đây có người khác đến hỏi về anh Shunsuke đấy.”

Đang bước xuống cầu thang, tôi dừng chân ngoái lại, “Hỏi về Shunsuke? Ai vậy?”

“Họ nói đang nghiên cứu tâm lý học tội phạm ở Đại học Towa. Nhóm hai người, tôi nhớ tên là Yamamoto và Suzuki.”

“Đại học Towa ư?” Tôi không nhớ nổi ai có tên như thế ở Towa. “Trông họ thế nào?”

“Đều là nam giới. Một người đã già, tóc bạc trắng, còn một người trẻ hơn nhưng gầy đét và có cảm giác u ám kỳ lạ.”

Tiến sĩ Dogen và trợ lý Wakao. Việc họ tìm hiểu về Shunsuke cho thấy họ đã bị tôi thuyết phục. Họ đã nhận thấy ảnh hưởng lên tôi là từ Shunsuke mà ra.

“Mấy người đó sao vậy nhỉ? Họ muốn gì chứ?” Ryoko lo lắng hỏi.

“Không, không có gì đâu. Trên đời này cũng có những người nghiên cứu mấy thứ tầm phào mà.”

Xuống tầng dưới, tôi lại nhìn Ryoko, “Cô đã cho tôi biết rất nhiều điều.”

“Hả? Anh nói thế là sao?”

“Cô không biết thì tốt hơn.” Tôi chìa tay phải ra. “Thôi, bảo trọng nhé.”

Ryoko ngần ngừ một lúc rồi cũng chìa tay. Chúng tôi nắm lấy tay nhau.

Vào khoảnh khắc đó, tôi cảm thấy tất cả máu trong người mình sôi lên. Toàn bộ thần kinh tập trung hết vào bàn tay. Điện não truyền tín hiệu xuống cánh tay. Cùng lúc, những tín hiệu phát ra từ Ryoko cũng ùn ùn đổ vào nơi sâu nhất trong não bộ tôi.

Tôi nhìn Ryoko. Shunsuke cũng đang nhìn Ryoko.

“Ôi, lạ ghê.” Cô thầm thì. “Cảm giác quen thuộc quá.”

“Tôi cũng thế.” Tôi nói. “Cứ như sắp thích cô rồi vậy.”

Ryoko ngược nhìn tôi, cặp mắt hoen ướt, “Tôi phải xin lỗi anh. Anh nói gì tôi cũng sẽ nghe theo.”

Tôi thấy lòng thôi thúc mong muốn ôm chặt lấy cô. Tôi biết cô cũng thế.

“Cô yêu Shunsuke à?”

“Anh đừng có suy diễn linh tinh. Nhưng mà anh ấy là một phần của tôi, tôi cũng là một phần của anh ấy.”

Sóng điện não của chúng tôi bắt nhịp với nhau, Shunsuke đang khao khát cô gái này. Tôi muốn ôm cô, là do hần ta chi phối.

Cổ Ryoko bắt đầu rịn mồ hôi, áo phông thấm ướt dính vào da, làm nổi

tâm thân mềm mại. Tôi cảm thấy giữa hai chân mình đang thay đổi. Không được, không thể để hân chi phối.

Tôi lắc mạnh đầu và giật tay ra khỏi cô. Cảm ứng giữa tôi và Ryoko đột ngột biến mất.

Hân cũng cảm nhận được điều ấy, Ryoko dừng mắt ở tay tôi, ánh nhìn lạc lõng.

“Hôm nay đến đây được thật là tốt.” Tôi nói.

“Lần sau anh lại đến...” Ryoko ngưng nửa chừng rồi lắc đầu. “Không, tôi không có tư cách để nói thế.”

“Chúng ta không nên gặp nhau nữa thì hơn.” Tôi dăm dăm nhìn vào mắt cô, “Tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Ryoko khẽ đáp.

Tôi ra khỏi cổng, đi càng lúc càng xa nhà Kyogoku, nhưng luôn có cảm giác bị níu kéo, y như gặp lực cản lúc cố bứt hai đầu nam châm trái dấu ra vậy. Lực cản này vẫn tiếp tục rất lâu kể cả khi tôi đã lên tàu điện. Tôi trân trối nhìn mãi bàn tay cô ấy đã chạm vào.

Càng về đến gần thành phố của mình, những suy nghĩ về Kyogoku Shunsuke và ngôi nhà cũ nọ càng nhạt nhòa. Nhưng cùng lúc, cảm giác bình an trong tâm trí tôi ban nãy dần dần biến mất, thay vào đó là cơn phần nộ và oán hận sục sôi, lửa giận ngàn ngút bốc lên như muốn phá người tôi mà ra.

Buổi tối, trường đại học mang một bầu không khí rất đặc biệt. Tối và vắng lặng, nhưng không phải tất cả đều say ngủ. Khuôn viên trường vẫn còn hơi hướm con người, vẫn còn vô số khung cửa sổ sáng ánh đèn.

Làm nghiên cứu là thế, phải miệt mài, không ngơi nghỉ, bằng không sẽ thụt lùi, tụt hậu sau người khác. Các nhà nghiên cứu cấy ghép não hẳn cũng như thế.

Mặc dù trường tôi tắm và gây ấn tượng khác hẳn ban ngày, nhưng tôi không hề đi lạc, đường nào cũng đã thông tỏ đường đi lối về từ lâu rồi. Tôi đã vào tòa nhà này không biết bao lần, lên cầu thang này không biết bao lần. Đèn các phòng hầu hết đã tắt, nhưng phòng tiến sĩ Dogen còn le lói sáng. Đúng như tôi nghĩ. Khởi sự đi mất công, tôi tạm thời yên tâm.

Tôi không gõ mà cứ thế kéo cửa ra xộc vào. Phòng lạnh toát, vừa vào đã thấy hơi lạnh ập tới. Bên kia giá sách, tôi trông thấy tiến sĩ Dogen đang cúi húi ở bàn làm việc, lưng quay ra ngoài. Ông ta không nhận thấy cửa mở, có lẽ tiếng điều hòa đã át nó đi. Tôi tiến vào giữa phòng, đặt cái túi giấy lên bàn tiếp khách, cố tình gây tiếng động lớn. Cuối cùng người đàn ông cũng nhận ra, vội ngẩng lên và quay ra nhìn.

“Gì thế này, sao lại là cậu?” Dogen hít một hơi thật sâu như kiểm chế huyết áp tăng vọt. “Có chuyện gì vậy? Vào cái giờ này.”

“Ông biết đây là cái gì không?” Tôi lấy món đồ trong túi ra, đặt xuống bàn.

“Piano đồ chơi?”

“Đúng thế. Món đồ chơi thường thấy ở những nhà có bé gái.” Tôi nhấn phím đàn. Âm thanh kim loại vang vọng trong phòng. “Của Kyogoku Shunsuke đấy.”

Biểu hiện của Dogen thay đổi, mặt tái mét, mắt trợn to. “Cậu đến nhà Kyogoku?” Giọng ông ta run run.

“Tôi vừa gặp Kyogoku Ryoko, em gái hẳn.”

“Hả!” Ông tiến sĩ bật dậy khỏi ghế. “Để làm gì?”

“Để làm gì à?” Tôi tiến lại gần. “Rõ ràng quá mà? Tôi muốn biết chân tướng. Tôi chịu quá đủ những lời nói dối rồi. Trong đầu này là não của ai, tôi có quyền được biết.”

“Tôi không hiểu ý cậu là gì. Về người hiến, tôi nghĩ trước đây từng nói với cậu rồi.”

“Lời tôi vừa nói, ông không nghe vào tai à? Tôi bảo là tôi chịu quá đủ dối trá rồi. Điều ông cho tôi biết là dối trá. Kể cho não thực sự là Kyogoku Shunsuke.”

Ông tiến sĩ lắc đầu quây quây, “Dựa vào đâu mà cậu nói vậy?”

“Tôi đã thử tìm hiểu về Sekiya Tokio. Cậu ta chẳng liên quan gì đến việc thay đổi tính cách của tôi cả. Nhưng cuộc sống của Shunsuke lúc sinh tiền và tôi bây giờ có điểm ăn khớp đến mức không làm ngoa được.”

“Hoang tưởng! Trước hết, tính cách cậu chưa thay đổi một tí gì cả...”

“Đủ rồi đấy.” Tôi gầm lên. “Bằng chứng trong tay ông muốn bao nhiêu có bấy nhiêu kìa, vì ông đã làm ngần ấy bài kiểm tra cơ mà. Bài cảm âm mấy hôm trước lẽ nào chưa chứng tỏ là tôi chịu ảnh hưởng của Shunsuke hay sao?” Tôi đập cả bàn tay lên dãy phím đàn. “Các người tưởng làm thế là lừa được tôi, nhưng có hai điều các người đã nhầm. Thứ nhất, tính cách tôi đang chịu tác động của Kyogoku Shunsuke. Thứ hai, phớt lờ những sự vật hiện tượng mà khoa học chưa giải thích được.”

“Khoa học chưa giải thích được ư?”

“Trực giác.” Tôi gõ ngón tay lên đầu mình. “Tôi sẽ cho ông biết về quyền lực của não bộ. Não người có những khả năng bí ẩn. Khi ở bên Kyogoku Ryoko, tôi có cảm giác hài hòa kinh người, cô ấy cũng thế. Dù

ông có ra công bịa tạc gì đi nữa, tôi cũng không quên cảm giác đó được.”

Mắt Dogen lóe lên những tia sáng khác với trước đây. Đó không phải là ánh mắt đang tính toán xem lừa dối tôi thế nào, mà là ánh mắt nảy sinh hứng thú với câu chuyện của tôi. Nhưng cái mồm thì cứ leo leo, “Mặc kệ cậu nói gì... Người hiến tặng vẫn là Sekiya Tokio...”

“Thôi đừng vờ vịt.” Tôi sấn tới, đưa hai tay chộp lấy cổ áo ông ta. “Tôi đã nghe Ryoko kể rồi, ông và Wakao cũng đang điều tra Kyogoku Shunsuke, rốt cuộc các người định làm gì?”

“Tôi... không biết.”

“Sao lại không biết.” Tôi ấn ông tiến sĩ xuống bàn. “Muốn tôi dẫn Ryoko đến đối chất không? Nếu cô ấy trông thấy mặt hai người xong và bảo không phải, thì tôi tin ông. Nhưng dứt khoát không có chuyện đó đâu.” Dogen quay mặt sang bên và nhắm mắt lại, xem chừng quyết tâm có chết cũng không khai. Tôi giật cổ áo kéo ông ta lên rồi đẩy bật ra. Người đàn ông già nua loạng choạng ngã xuống sàn.

“Tôi sẽ bán tin này cho báo chí.” Tôi nói. “Cái mác bệnh nhân cây ghép não đầu tiên trên thế giới vẫn sốt dẻo này. Tôi mà hé tin cho bọn họ, là cả đám bay vút tới đây ngay. Mảnh não được cấy hóa ra lại là của tên tội phạm... Đám người đó đánh hơi được là sẽ lục lọi đào bới bằng chứng. Cho dù không bới được gì, thì tin này cũng sẽ lan khắp hang cùng ngõ hẻm.”

Dogen nhặt kính đeo lại, rồi ngẩng mặt nhìn tôi, “Vì sao? Vì sao cậu lại muốn tìm hiểu về người hiến đến thế? Chúng tôi đã đảm bảo chịu trách nhiệm đến cùng cho bộ não của cậu rồi cơ mà?”

“Ông không hiểu đâu. Kẻ làm nhảm rằng đừng quan trọng hóa bộ não thì hiểu làm sao được. Não đặc biệt đấy ông ạ. Ông không tưởng tượng

được ư? Tôi của hôm nay khác tôi của hôm qua. Và khi tỉnh dậy vào ngày mai, tôi lúc đó chẳng phải là tôi hôm nay nữa. Những chuyện cũ xa xôi đều đã thành hồi ức của người khác, những thứ vun đắp bằng biết bao thời gian đang mai một dần dần. Ông có hiểu điều đó nghĩa là gì không? Để tôi nói ông nghe, đó là...” Tôi chọc mạnh ngón trỏ vào chóp mũi Dogen. “Chết. Sống không đơn thuần là hít thở hay tim đập, có sóng não, mà là để lại dấu vết trên cõi đời. Phải nhìn thấy dấu chân mình trên con đường đã qua, đồng thời chắc chắn đó chính là dấu chân của mình, mới gọi là sống. Còn tôi bây giờ, dù có nhìn vào những dấu chân để lại, cũng không thể tin được đó là dấu chân của mình. Naruse Junichi đã sống hai mươi mấy năm qua giờ không còn tồn tại ở đâu nữa cả.”

Sau khi nói một mạch, tôi vừa thở phì phò vừa nhìn chòng chọc vào tiến sĩ Dogen. Ông ta cũng chăm chú nhìn tôi.

“Mới...” Cuối cùng ông ta nói. “Cậu không thể coi hiện tại như một khởi đầu mới ư? Có rất nhiều người muốn tái sinh làm lại cuộc đời ấy.”

“Tái sinh và dần dần đánh mất bản thân là hai việc khác nhau.”

Tôi nói và tiến sĩ Dogen khẽ gật đầu. Sau đó ông ta đứng dậy, phủi bụi quần trên người, rồi vươn tay về phía cây đàn đỏ nhỏ trên bàn. “Chuyện cậu vừa nói là thật à?”

“Chuyện vừa nói?”

“Cảm ứng giữa cậu và Kyogoku Ryoko.”

“Là thật, có thể nói là thần giao cách cảm đấy.”

“Thỉnh thoảng tôi có nghe chuyện các cặp sinh đôi có khả năng như vậy.” Dogen nhấn phím đàn hai ba lần. “Trên đời có những chuyện kỳ lạ thật. Quả đúng như cậu nói, chúng tôi tính toán chưa tới.”

“VẬY ông thừa nhận Shunsuke chính là người hiền não.”

Dogen nhúu mày khó xử rồi chớp mắt lia lịa, cuối cùng hé đôi môi mím chặt.

“ĐÚNG thế. Người hiền não chính là Kyogoku Shunsuke.”

Tôi thở dài thườn thượt, lắc đầu bất lực, “Tuy đã biết trước, mà nghe xác nhận vẫn sốc quá.”

“Cũng phải thôi. Vì thế đứng ở lập trường chúng tôi, không còn cách nào khác ngoài giấu diếm.”

“Tại sao lại là não của Shunsuke?”

“Tôi đã nói với cậu rồi chứ nhỉ! Lý do chúng tôi phải sử dụng não của Shunsuke.”

Tôi nhớ lại điều ông ta từng kể, “Tính tương thích à?”

Dogen gật đầu, “Bảo não Sekiya Tokio tương thích với cậu, là nói dối. Tình hình thực tế rất ngặt nghèo, nhưng chúng tôi vẫn muốn thử cấy ghép, vì cơ hội này quá hiếm có khó tìm. Bây giờ tồn tại hai luồng ý kiến xung đột gay gắt. Một là dù mạo hiểm cũng phải thử xem sao. Hai là một ca chưa từng có tiền lệ cần phải thận trọng.”

“Đúng lúc ấy thi thể của Shunsuke được chuyển đến?”

“Đúng thế. Chúng tôi đã kỳ vọng vào tỉ lệ 1/100.000 và kiểm tra tính tương thích. Thú thật, chúng tôi hoàn toàn không có thời gian cân nhắc khía cạnh đạo đức khi cấy ghép não hung thủ. Mặc dù kỳ vọng sẽ gặp được tỉ lệ 1/100.000, nhưng chúng tôi vẫn cho là bất khả thi. Ai dè kết quả thật bất ngờ. Trước đây tôi cũng nói với cậu rồi, kỳ tích đã xảy ra.”

“Bỏ qua kỳ tích thì tiếc quá, nên các ông đã nhắm mắt làm ngơ trước sự thật rằng đó là não tội phạm hả?”

“Đây là một trong các nguyên nhân, nhưng vẫn còn một nguyên nhân quan trọng bên ngoài nữa.”

“Nguyên nhân bên ngoài?”

“Dự án cấy ghép não có một thế lực lớn hỗ trợ đằng sau. Chúng tôi đã được chỉ thị thực hiện cấy ghép như bình thường từ bên liên quan đó.”

“Là cơ quan chính phủ à?”

“Cậu nghĩ thế cũng được. Họ đã chỉ thị không bỏ lỡ cơ hội này. Vì Shunsuke là tội phạm nên thi thể được chuyển cho pháp y, thực tế pháp y và phẫu thuật lấy não đã được tiến hành song song. Đương nhiên sự thật này không xuất hiện trong hồ sơ. Có thể làm đến mức ấy đều là nhờ thế lực chống lưng kia.”

“Tại sao cái thế lực lớn đó lại ủng hộ ca phẫu thuật này?”

“Còn phải hỏi? Họ muốn xác định tính khả thi của phẫu thuật ghép não, muốn mau chóng hoàn thiện kỹ thuật này. Họ không còn nhiều thời gian.”

“Họ?”

“Nên nói là não của họ.” Dogen đưa hai tay ôm đầu. “Những người có tuổi đang kiểm soát thế giới ấy. Sự tiến bộ của y học đã giúp cho thể chất họ lão hóa chậm lại, ngày tháng ngự trị đỉnh cao cũng sẽ kéo dài. Thế nhưng chẳng có cách gì đối với sự lão hóa của não bộ cả, kể cả có thực hiện những biện pháp chữa trị đơn lẻ thì cũng không theo kịp tốc độ chết đi của các tế bào thần kinh. Họ sợ hãi cái ngày mất đi danh vọng.”

“Thế nên họ phó thác nguyện vọng của mình vào cấy ghép à?”

“Họ tin rằng đây là giải pháp tối ưu, dùng bộ não trẻ hơn thay thế cho đại não đang chết dần. Có thể nói là gần như tái sinh.”

“Thật điên khùng.” Tôi phỉ báng.

“Thế à? Tôi thì nghĩ đây là nguyện vọng bình thường. Kì vọng vào việc cấy ghép tim hay nội tạng thì được mà nếu là não thì lại không bình thường ư?”

“Ca của tôi đây đã chứng minh nó không bình thường rồi. Phải, đúng là có thể cấy ghép não, nhưng nếu biến thành một người khác với mình ngày hôm qua thì có nghĩa lý gì đây?”

“Cậu mạnh miệng được, vì cậu đang sống sờ sờ.” Dogen chỉ vào tôi. “Khi cậu đang thập tử nhất sinh mà có ai hỏi, muốn sống thì phải ghép não, tác dụng phụ là sau này tính cách có thể thay đổi. Bây giờ cậu chấp nhận phẫu thuật hay bằng lòng cứ thế ngủ yên mãi mãi?”

Thấy tôi im lặng, Dogen tiếp tục, “Họ cũng thế thôi. Ban nãy cậu nói sống tức là phải để lại dấu vết. Tôi cũng chung suy nghĩ. Cậu nói dấu vết ngày trước để lại đã không phải là của cậu bây giờ nữa. Nhưng thế thì sao? Giờ cậu tái sinh, nhất định sẽ có những dấu chân mới. Nhưng họ thì suy cho cùng...” ông ta lắc đầu, “Họ sẽ quên dấu chân của mình lưu lại ở đâu, thậm chí quên mình đã từng lưu lại dấu chân ấy chứ. Cậu biết không? Một ngày kia đến người nhà cũng không nhận ra nữa, như thế thì người con gái cậu thích có thay đổi cũng đã làm sao?”

“Kể cả có ham muốn giết người cũng không làm sao à?”

“Tôi thông cảm với cái khó của cậu. Thật đáng tiếc Kyogoku Shunsuke không phải người có thần kinh bình thường. Song tôi muốn cậu hiểu, nếu bây giờ không phẫu thuật, khả năng cứu sống cậu vô cùng thấp.”

“Tức là theo các ông, thí nghiệm trên cơ thể người này đã thành công rồi?”

“Tôi nghĩ đó là một bước tiến vô cùng lớn.”

Tôi thở dài, cho chiếc đàn đồ chơi vào túi. Không còn gì để hỏi nữa, cũng không muốn nghe gì thêm.

“Tôi có một đề nghị với cậu.” Dogen nói. “Thần kinh của Kyogoku Shunsuke có vấn đề. Chúng tôi không ngờ tình trạng của hắn lại biểu hiện sang cậu, nhưng cũng không phải không có khả năng chạy chữa. Giáo sư Mitsukuni tôi giới thiệu với cậu mấy hôm trước rất có hứng thú đối với cậu. Sau này chúng ta lại cùng cố gắng, nghĩ cách cải thiện các biểu hiện xấu đi?”

Tôi ôm cái túi giấy lên, đứng trước mặt ông ta. Đôi mắt sau tròng kính gọng vàng tỏ ra đầy thiện chí với tôi, nhưng lại càng khiến tôi bất bình.

Tôi nắm chặt tay phải, dồn sức quai một đấm vào má ông ta. Nắm tay tê rần. Người đàn ông rên rỉ văng mạnh vào chân tường.

“Miễn đi,” tôi nói và rời khỏi phòng.

Hành lang ập tới một làn gió ẩm đến ngột thở.

Tôi nhìn nắm tay vẫn còn tê tê, bụng bảo dạ, người đánh ông ta là Naruse Junichi hay Kyogoku Shunsuke?

Ghi chép của Dogen (8)

Thứ Hai, 23/7.

Naruse Junichi đã phát hiện ra người hiền nã. Xem chừng phải thay đổi kế hoạch. Cần mau chóng liên lạc với hội đồng.

Những lời cậu ấy nói về “dấu vết” để lại ấn tượng sâu sắc trong tôi. Vụ thân giao cách cảm với Kyogoku Ryoko có phải thật hay không đây? Nếu là thật, nhất định phải lập một dự án nghiên cứu mới và quyết định nhân sự chuyên trách.

Chính vì thế, chúng tôi vẫn không thể bỏ mặc Naruse Junichi.

Các linh kiện được lưu chuyển bằng băng chuyền liên miên như không kết thúc. Tôi lắp vào máy, cài đặt xong rồi trả vào pallet để chuyển đến các công đoạn tiếp theo.

Trời đã sang tháng Tám. Điều hòa trong nhà máy hoạt động rất kém, mồ hôi chảy ròng ròng, chảy cả vào mắt.

Tôi đã quen với công việc này. Hoặc nói cách khác, tôi đã ì trệ.

Tôi nhìn hai tay mình, da đỏ tấy vì thấm dầu dạng nhiên liệu tương năng☺, mỡ teo đi nên trông tay như bị bỏng.

Tuần trước tôi có phản ánh với cấp trên và họ cấp kem bôi. Dù đúng là kem dùng cho da viêm nhiễm do dầu, nhưng cơ bản là vô tác dụng. Đáng nói nhất là vừa vào làm kem đã chảy tuột đi hết rồi.

Tôi có thử xỏ găng tay cao su, nhưng vẫn không xong. Da sẽ không viêm nhiễm nhưng dầu làm găng cao su cứng lại, ngón tay cử động bất tiện. Tôi tiếp tục làm việc bằng tay trần nên chẳng mấy chốc da ngả màu nâu và chai sần cả lên. Nhờ thế tay không đau nữa, công việc cũng bớt trở ngại. Nhưng chỉ phần khởi được hai ba ngày. Da càng ngày càng chai y như thể xỏ găng tay. Sau đó bong ra như ve hay rắn lột xác, để lộ lớp da non ửng đỏ. Dầu thấm vào, mang lại cơn đau đón quần quai mà tôi chưa từng nếm trải.

Tôi sống hết ngày này đến ngày khác trong tình trạng đó, không nói chuyện với ai, không tiếp xúc với ai, chỉ đắm đắm nhìn hai tay mình biến chất.

Mấy hôm trước, tôi có gặp (nhìn thấy thì đúng hơn) một đồng nghiệp ở phân xưởng cũ, một tên kém cỏi hơn tôi cả trăm lần nhưng nhờ tầm thường mà sống bình an. Trông bộ mặt đờ đẫn ngu xuẩn đó, tôi tức điên cả người. Nếu hắn ta trông thấy tôi và mở miệng nói gì, chắc tôi sẽ tấn cho một trận. Để tránh bất trắc, tôi náu vào góc khuất tránh mặt.

Tôi bây giờ đang ở trong tình trạng phải sử dụng tất cả sức mạnh và trí óc của mình cho việc kiểm soát bản thân. Tôi không thể để những cơn sóng cảm xúc dữ dội và bất ngờ cuốn trôi mình được, nếu không tôi sẽ bị Shunsuke đánh bại.

Tôi thận trọng đi đi về về giữa nhà và nhà máy để tiếp tục tồn tại. Nhưng trong lúc đó, tôi vẫn đang liên tục thay đổi.

Tôi bắt đầu ghi nhật ký. Bây giờ, tôi chẳng biết ghi nhật ký có ý nghĩa gì không. Nhưng bằng việc đọc lại nó, tôi biết được hôm qua mình như thế nào. Thế này cũng coi như để lại dấu chân, đồng thời cũng thành ghi chép về quá trình biến mất của Naruse Junichi. Tôi sống trong yên lặng, cùng lúc dằn vặt giữa cam chịu và không muốn cam chịu. Tôi quyết định không tiếp xúc với người khác nữa, như thế là tốt nhất cho mình.

Mùng 2 tháng Tám, tôi gặp Tachibana Naoko như đã hẹn. Trên đường đi làm về, tôi dừng đợi ở nhà ga. Trong bộ váy đen ngắn với sơ mi trắng, trông cô như giáo viên tiểu học.

“Đợi một lúc rồi hả?”

Tôi im lặng gật đầu. Cô chăm chú nhìn khiến tim tôi có hơi loạn nhịp.

“Anh ăn tối chưa?”

“Chưa.”

“Vậy thì vừa ăn vừa nói chuyện nhé. Để tôi chọn chỗ cho.”

Tôi chưa kịp trả lời, Naoko đã đi đến điểm đỗ xe taxi. Khi xe bắt đầu chạy, cô hỏi, “Tình hình anh sao rồi?”

“Tình hình gì?” Tôi miễn cưỡng hỏi lại.

“Tất nhiên là tình hình nào anh.” Hả ngại tài xế nghe được, Naoko hạ giọng.

“Vẫn vậy thôi.”

“Tức là hiện giờ không có gì bất thường.” Cô thở phò ra chiều an tâm.

Tôi muốn phá vỡ sự an tâm đó.

“Cô nhầm rồi.” Tôi nhếch mép. “Ý là vẫn dị hợm như trước vậy thôi. Bảo là tiếp tục phát điên thì đúng hơn. Dù sao bây giờ tôi cũng đang cố hết sức để không bị phát hiện là một thằng bất thường.”

Tài xế liếc tôi qua kính chiếu hậu. Vẻ mặt Naoko ngạc nhiên xen lẫn thất vọng.

“Cô biết phải không?” Tôi nói.

“Biết gì cơ?”

“Đừng vờ vịt nữa. Biết người hiền là Shunsuke.”

“Không biết.”

“Nói dối.”

“Thật đấy. Tôi nghĩ đến khả năng này trên đường từ nhà Saga về nên chắc cùng thời điểm với anh thôi. Sau đó tôi đã tìm thấy cái này trong ngăn

kéo của thầy Dogen.” Cô chìa ra một mảnh giấy nhỏ, hình như xé từ sổ tay. Trên đó viết nguệch ngoạc: *Thi thể của người hiến não 1 chuyển về nhà Sekiya. Người hiến não 2 chuyển pháp y.*

“Nhờ chữ ‘pháp y’ mà tôi mới xác định được Kyogoku Shunsuke là người hiến não.”

“Người hiến não 2 à? Trên bình chứa lát cắt não có ghi ‘Người hiến #2’. Đáng ra tôi nên nghi ngờ sớm hơn mới phải.”

“Tôi cũng quá ngớ ngẩn rồi. Cùng là trợ lý như nhau nhưng anh Wakao lại biết.” Naoko thở dài. “Thật đáng buồn, rõ ràng tôi cũng tham gia nghiên cứu nhưng lại không được biết điều quan trọng nhất. Và ngay khi biết được chân tướng vụ việc thì lại bị cản trở.”

“Bị cản trở?” Tôi nhìn cô. “Là sao?”

“Hình như họ đã phát hiện ra tôi đang điều tra này nọ. Hôm qua tôi đã bị điều sang nhóm nghiên cứu khác, với một đề tài nhằm chán không liên quan gì đến cấy ghép não. Hôm nay tôi cắt lát não mèo cả ngày vì mô hình của não người và não mèo giống nhau đấy. Cũng giống anh nhỉ? Có lẽ họ nghĩ cứ giao cho chúng ta những việc đơn điệu là xong.”

Tôi áy náy, “Tại tôi rồi.”

“Anh đừng bận tâm. Thế còn hơn bị sai bảo mà chẳng rõ mình đang làm gì. Chỉ tiếc là không thể tiếp tục giúp anh được.” Cô thì thầm, đặt tay lên đầu gối tôi.

Taxi chạy đến một nhà hàng nằm trên đường quốc lộ chính nối liền trung tâm và ngoại ô. Tôi từng nghe tên của nhà hàng này rồi, nhưng đến đây mới là lần đầu. Vào tới nơi, Naoko báo tên với bồi bàn, xem ra đã đặt bàn trước. “Tôi mời, anh thích ăn gì cứ gọi.”

Naoko nói, nhưng tôi đã gấp luôn thực đơn bồi bàn vừa đưa.

“Nhờ cô chọn hộ. Tôi có nhìn cũng không hiểu.”

“Có viết cái gì khó hiểu quá đâu.”

Tôi nhìn ra cửa sổ, không trả lời. Trời hình như đang mưa lâm thâm. Những giọt nước nhỏ bắn lấm tẩm vào mặt kính, phản chiếu hình ảnh Naoko đang nói với bồi bàn. Rồi cô ngẩng lên khỏi thực đơn, “Anh uống rượu vang nhé.”

Tôi trả lời với cô trong kính, “Không uống.”

“Tại sao? Anh uống được rượu mà. Hay không thích rượu vang?”

“Tôi không uống rượu ở ngoài nữa đâu. Nhỡ say thì nguy hiểm lắm.”

Hắn hiểu ý tôi, Naoko nói với bồi bàn, “Thôi không cần nữa.”

Bồi bàn rời đi, tôi đảo mắt nhìn trong quán. Ánh đèn vừa vặn, khoảng cách giữa các bàn đủ rộng để đảm bảo riêng tư.

“Quán này được đấy,” tôi nói. “Cô thường đến đây với bạn trai hả?”

“Có đến, hồi còn bạn trai.”

“Cô đá người ta đúng không? Lý do là, việc nghiên cứu quan trọng hơn yêu đương.”

Naoko chớp mắt, lắc đầu, “Không đúng, tôi bị đá. Anh ta bảo là không tưởng tượng nổi có tương lai gì với đàn bà chúi mũi vào nghiên cứu.”

Tôi khịt mũi, “Lắm thằng hâm thế.”

“Tôi cũng nghĩ thế. Anh thì không hâm đâu nhỉ!”

“Câu ấy sao lại đem hỏi một người sắp phát điên?” Tôi chống cằm.

Naoko cụp mắt xuống, “Anh không định đến phòng nghiên cứu nữa à?”

“Chẳng có lý do gì để đến nữa. Chỉ ích lợi cho việc thu thập dữ liệu của

họ thôi.”

“Dữ liệu không phải chỉ để viết luận nghiên cứu đâu. Có khi nó cũng có ích cho việc chữa trị của anh nữa.”

“Chữa trị à? Đừng đùa!” Tôi châm biếm. “Bọn họ cũng biết tôi đã không còn hy vọng quay lại như ban đầu được nữa, nhưng họ chẳng hề coi trọng điều đó. Họ chỉ chăm chăm vào việc não hoạt động có ổn không. Miễn là còn khả năng suy nghĩ, ghi nhớ, cảm giác, vận động, là đủ. Sau đó họ sẽ báo cáo cho mấy lão già bên trên đang ngóng chờ tính khả thi của việc cấy ghép não: Không vấn đề, não cấy ghép đã vận hành ngon lành lành lành.”

Món đầu tiên được đưa lên, là món khai vị. Đầu tiên phải dùng cái đĩa để ngoài cùng, kiến thức ở mức này thì tôi nắm được. Không để vào tai những lời giới thiệu dài dòng của bồi bàn, tôi nhét luôn thức ăn vào miệng, cảm giác vô vị hết sức.

“Phải nghĩ ra cách gì đó.” Naoko cầm dao đĩa, ghé mặt lại gần tôi. “Anh cũng không nghĩ cứ để mặc mãi thế này là được, đúng không? Có thể đề nghị của tôi hơi khiên cưỡng, nhưng tôi cho rằng chỉ còn cách nhờ thầy Dogen thôi.”

“Cô đừng nói năng vô lý như thế.” Tôi cố tình buông đĩa đánh cạch trên đĩa. “Ban này cô còn bảo hết hy vọng với đám người đó, thế mà giờ lại muốn giao tôi vào tay họ à?”

“Không được biết sự thật về người hiến não, tôi cũng giận chứ. Nhưng thế liên quan gì đến việc chữa trị cho anh đâu. Xem xét một cách khách quan, người cứu được anh không còn ai khác ngoài thầy Dogen.”

“Cô bảo tôi phải tin cái lão bác sĩ lừa đảo bệnh nhân hả?”

“Tôi nghĩ thầy nói dối không phải do ác ý. Lúc ấy đang khẩn cấp, thân phận người hiến không phải là mấu chốt vấn đề. Thêm nữa, nhìn từ lập trường của anh, tự nhiên nghe bảo ghép cho anh não của kẻ đã bắn bay não anh, chắc anh cũng không chịu nổi.”

“Tôi không thích đặt vấn đề như thế. Thà lấy lập trường của Đại học Towa ra biện minh nghe còn xuôi tai hơn, đúng không? Lừa người ta cho trót lọt xong chuyện, đây mới là nguyên nhân thực sự.”

Naoko ngồi thẳng lưng, nhìn chăm chăm vào tôi, “Anh đừng quên, nếu không cấy ghép mảnh não đó cho anh thì giờ này anh chẳng còn trên đời đâu.”

“Thế càng hay.” Tôi nói.

Naoko máy môi, nhưng thấy bồi bàn đến gần bèn nén lời lại.

Người ta thay đĩa. Các món ăn lần lượt đưa lên. Tôi không nhìn Naoko mà cắm cúi ăn sạch các đĩa trước mắt mình. Tính ra thật giống công việc đang làm, chỉ thay thiết bị bằng thức ăn cao cấp và pallet thì thay bằng đĩa mà thôi.

Xong bữa, cà phê được mang ra. Bầu không khí trầm mặc gây ức chế vẫn kéo dài. Cuối cùng, Naoko là người mở lời, “Megumi chưa quay lại à?”

Tôi im lặng lắc đầu.

“Khi nào thì quay lại?”

“Không biết.”

“Anh nên chủ động đi đón cô ấy về.”

“Đón ư?” Tôi chỉ đảo mắt.

“Phải, nên nghĩ cách đón cô ấy về. Ở bên người hiểu mình rõ nhất có lẽ sẽ giúp anh tìm lại bản thân.”

“Đừng nói những lời vô trách nhiệm như thế.” Tôi liệng chiếc thìa đã khuấy cà phê, làm cà phê bắn vào sơ mi trắng của Naoko, để lại những vết màu nâu. “Cô thì hiểu gì? Cô có biết tôi đã khôn khổ nhường nào để cô ấy không nhận ra mình đang thay đổi không hả? Tôi giả vờ tình cảm mình chưa hề thay đổi, cô ấy giả vờ không nhận ra tôi đang diễn kịch. Nỗi khổ đó, cô có thấm thía được chừng một phần mười không?” Giọng tôi vang khắp nhà hàng. Có lẽ khách khứa đều đang nhìn sang, nhưng tôi mặc kệ.

Naoko sững sốt trước phản ứng hùng hổ của tôi, rồi dần dần ánh mắt trở nên luống cuống. Cô nhìn tôi, khuôn mặt đau khổ lạ lùng. Môi cô run run, à không phải run run, mà cô đang nói gì đó. Song tôi không nghe rõ.

“Có gì muốn nói thì nói cho mạch lạc.”

Naoko hít một hơi thật sâu và mở miệng lại, lần này tôi đã nghe rõ.

“Xin lỗi.”

Đã trấn tĩnh, tôi sửa lại thế ngồi cho ngay ngắn.

“Xin lỗi anh,” Naoko nhắc lại. “Đúng như anh nói. Tôi đã buông ra những lời vô trách nhiệm, thiếu cảm thông. Xin thứ lỗi cho tôi.”

Từ đôi mắt sụp xuống, một giọt lệ rơi ra. Như thế không đủ làm tôi nao núng đâu, tôi muốn đáp trả bằng những lời gay gắt ác nghiệt hơn nữa, nhưng nhất thời không nghĩ ra điều gì. Đúng lúc ấy, có người đến gần. Một người đàn ông trung tuổi với ria mép cắt tỉa gọn gàng. Hình như là quản lý nhà hàng, có lẽ xuất hiện để nhắc nhở những vị khách đã bất ngờ gây ồn ào.

“Thưa quý khách...”

“Tôi biết.” Tôi phát tay như đuôi ruồi. “Tôi sẽ im lặng. Được chưa?”

Quản lý xem chừng còn muốn nói nữa, nhưng Naoko đã đứng dậy, “Là tôi sai, tôi đã chọc giận anh ấy. Tôi xin lỗi.”

Chắc thấy mắt cô ướt nhoèn, quản lý không tiện nói nữa. Naoko bèn thừa cơ giục tôi, “Chúng ta đi thôi. Đồ ăn ở đây thực sự rất ngon anh nhỉ?”

“Cũng được.” Tôi nói, mắt nhìn quản lý nhà hàng. Naoko gọi taxi, bảo muốn tiễn tôi về.

“Bây giờ thì tôi không giúp gì được cho anh nữa. Nhưng nếu có chuyện cần, muốn trao đổi, anh cứ liên hệ với tôi bất kỳ lúc nào nhé.” Cô dặn, người lắc lư theo xe.

“Chẳng còn gì mà trao đổi cả.”

“Thì gặp mặt cũng được mà? Ăn cơm, uống trà.”

Tôi nhìn Naoko, “Đề làm gì?”

“Tôi rất lo cho anh.” Naoko dùng hai tay áp lấy tay tôi như bảo vệ thứ gì quý giá, giống một hôm nào đó. “Tôi không thể kiểm tra cũng không thể điều tra anh, tôi chỉ muốn chắc chắn là anh không sao hết. Đơn giản thế thôi, anh không phản đối chứ?”

Tôi gỡ tay cô, dời mắt ra ngoài xe. Mưa đã tạnh, vàng trắng bạc đang ló ra từ những đám mây.

Thật thà mà nói, tôi chẳng có lý do gì để từ chối đề nghị của Tachibana Naoko cả. Tôi đã nổi giận đấy, nhưng không phải tôi không thích bữa ăn hôm nay. Nói cho đúng là, khi ở cùng cô ấy, tôi thấy lòng bình yên lạ lùng.

Buộc phải thừa nhận, hình như tôi đã bắt đầu yêu cô gái này. Tôi không rõ mình bị hấp dẫn vì điểm gì ở cô nữa. Lúc mới gặp tôi không thấy cô có bao nhiêu sức hút, nhưng chẳng rõ tự khi nào cô đã cướp mất tim tôi, làm tôi không thể bút ra được.

Nếu Shunsuke còn sống, chắc hẳn sẽ yêu Naoko, tôi nghĩ. Tôi đang nhận di nguyện của hắn ư? Bây giờ, tôi không có khả năng phân tích một

cách khách quan tình cảm của mình nữa.

“Sao anh?” Naoko chăm chú nhìn sang tôi.

“Nếu muốn gặp cô tôi sẽ liên lạc.” Tôi trả lời.

“Tốt rồi. Chứ kết thúc thế này thì tôi biết phải làm sao đây.”

Về đến chung cư, tôi nhanh chóng xuống xe. Naoko cũng theo xuống.

“Cảm ơn vì bữa tối... Đúng ra tôi nên nói như thế. Nhưng mà tôi không muốn. Vẫn phải thẳng thắn với cô rằng, đồ ăn ở đó chẳng ra gì.”

Naoko nhăn mặt, “Tôi cũng nghĩ như anh. Gần đây họ đổi đầu bếp.”

“Lần sau đừng đến những nhà hàng sang chảnh kiểu đấy. Không hợp với tôi.”

“Tôi sẽ tìm chỗ ngon ngon.”

“Hy vọng thế.” Tôi quay lưng lại cô, cất bước về nhà, nhưng rồi lại dừng chân, ngoái đầu bảo. “Cái đó, xin lỗi.” Tôi chỉ ngón tay về phía vết cắn cà phê trên ngực sơ mi trắng của Naoko. Cô hiểu ngay.

“Không sao, đừng bận tâm.”

“Để lần sau đền cho cô.”

“Đã bảo đừng bận tâm.” Naoko leo lên taxi và vẫy bàn tay nhỏ nhắn qua cửa.

Tại sao tôi lại cảm thứ này về nhà? Cái thứ có năng lực vẫy gọi linh hồn Shunsuke trong tôi. Cây đàn piano đồ chơi màu đỏ.

Một mình trong nhà, tôi vô thức ngồi trước cây đàn, nhấn phím đàn. Tiếng đàn khiến lòng tôi yên ổn, nhưng lại chính là thứ ăn mòn trái tim tôi. Dù thế tôi chẳng có dũng khí hủy nó đi. Tôi không đủ tự tin để đối phó cảm

giác hỗn loạn bất an khi mất nó.

Tôi viết nhật ký. Thi thoảng thử đọc lại, và nhận ra chẳng qua mới có mấy ngày mà cảm giác của tôi đã khác rồi. Có phải sự thay đổi đang tăng tốc?

Có đêm, tôi mơ thấy bố. Gần đây, tôi hầu như không mơ về bố mẹ. Đột nhiên lại mơ chắc là có liên quan đến việc đánh răng tối hôm trước, vì hết kem đánh răng nên tôi dùng muối thay. Cách này cũng được, bố nói và cũng thường làm như thế.

Trong giấc mơ bố đang chặt cây. Ông định lấy gỗ đóng chuồng để nhốt tôi vào. Tôi không hiểu làm sao mình lại biết ý đồ của ông, nên âm ỨC khóc lóc. Bố trừng mắt nhìn tôi dữ tợn. Khuôn mặt ấy biến thành khuôn mặt kia, mặt Kyogoku Shunsuke.

Mơ đến đây, tôi choàng tỉnh.

Ngủ dậy được một lúc lâu, tôi vẫn bồn chồn không yên. Có thể vì tôi đã nghĩ nên nhốt chính mình vào lồng nên mới nằm mơ như thế.

Trong khi ngẫm nghĩ về nội dung cơn mơ, tôi băn khoăn không biết ngôi nhà xưa thế nào rồi. Ngôi nhà thuê tôi ở cùng bố mẹ. Đằng trước là văn phòng thiết kế nhỏ. Đằng sau có hai phòng. Bếp bé xíu. Thế nên lúc lên cấp hai tôi phải ngủ ở phòng khách.

Hay là mình thử về đây xem. Ngắm ngôi nhà cũ và dạo quanh biết đâu sẽ khơi gợi được ít nhiều hồi ức cũ. Vừa vặn hôm nay lại là thứ Bảy.

Tôi ăn qua loa cho xong bữa sáng, rời nhà ra ga mua vé. Đi tới ngôi nhà ngày xưa chỉ cần một lần đổi tàu giữa chặng. Mất khoảng bốn mươi phút thôi. Ở gần thế mà sao đến bây giờ tôi mới nghĩ tới việc về đây?

Ra khỏi ga đến, tôi cuốc bộ về nhà, chỉ mất chừng năm phút đi bộ thôi.

Tôi thấy tất cả xung quanh đã thay đổi nhiều. Khó mà nói là đẹp đẽ hơn, nhưng rõ ràng đang ráo riết đuổi theo dòng chảy thời đại.

Con phố chúng tôi từng ở thì vẫn như cũ. Hai bên lề nhỏ hẹp là những hàng quán trông không có vẻ gì phát đạt. Cứ tầm một hai nhà lại thấy treo biển cho thuê. Tôi nhớ ra là rất lâu về trước ở đây đã có tin đồn sẽ giải phóng mặt bằng. Các chủ hàng, có cả bố, đã họp bàn việc “không để bị đuổi đi”, cuối cùng thỏa thuận là không ai được tự ý hành động và cùng nhất trí đòi tăng giá đền bù. Bố rất phẫn nộ vì mọi người có vẻ đều muốn rời khỏi đây. Kế hoạch về sau bỏ dở, không thấy giải phóng gì nữa. Những người lăm le đợi tiền đền bù để đi chỗ mới thành ra nản lòng, suốt ngày lải nhải “Không mở đường xây dựng gì sao?”

Tôi đi trên con phố tiêu điều từng quen thuộc, tiến đến nơi ở ngày xưa. Nhưng đến nơi, tôi sửng người. Nó đã được cải tạo thành bãi đỗ xe có mái che.

Tôi đi vào, muốn tìm vị trí phòng khách ngày trước, thử nghĩ xem căn bếp ở đâu. Nhưng trí nhớ của tôi không thức tỉnh. Rõ ràng tôi còn nhớ kích thước cũng như cách bài trí trong nhà, song không sao mường tượng được thành hình ảnh. Dù đã từng sống ở đây nhưng tôi chẳng thấy chút cảm giác chân thực nào, y như thể đều là chuyện bịa.

“Này, mày đang làm gì đấy?” Đột nhiên có tiếng nói vang lên phía sau. Một thanh niên lại gần. Tầm tuổi tôi. Tóc húi cua và lông mày cạo mảnh. “Mày tự tiện đụng vào xe tao hả?!”

Tôi trông thấy thằng này ở đâu rồi. Tôi chăm chú nhìn và nhận ra là bạn học cùng khóa sống ở gần đây. Từ cấp ba chúng tôi học khác trường, chắc phải mười năm rồi chưa chạm mặt.

“Sao mày? Tự dưng nhìn chăm chăm vào mặt người ta, muốn kiểm

chuyện à?” Nó túm lấy cổ áo sơ mi của tôi. Cái thằng chuyên đòi làm thê từ hồi tiểu học. Tôi nhớ ra một chuyện cũ liên quan đến nó, đi bắt dế này, cả đội bóng chày chuyên nghiệp nữa.

“Nói gì đi, câm à?”

Người tôi nóng bừng. Trong tai vang lên âm thanh ong ong tựa tiếng ve sầu.

“Tao không đụng vào xe mày.” Tôi nói.

Thanh niên trở mắt nhìn tôi, “Thật không?”

“Thật.”

“Ồ yên đây và đừng có chạy.” Nó buông tay, vừa canh chừng tôi vừa móc chìa ra khỏi túi. Sau đó mở cửa ghế lái, nhào nửa người vào như để kiểm tra tình trạng bên trong.

Tôi liền đập mạnh vào cánh cửa. Bị cửa kẹp thất lưng, thằng kia rú lên thảm thiết. Tôi hơi nới cửa. Nó định chuồi ra. Tôi lại đập cửa vào lần nữa. Lần này kẹp trúng cổ nó. Tôi đè nó xuống, dồn sức đập cửa nhiều lần. Trong lúc ấy, tiếng ve sầu vẫn ran ran, tôi đâm ra đau đầu. Đến khi tỉnh trí lại thì thằng kia đã rã rượi nằm bẹp xuống.

Từ ngoài đường không nhìn vào được trong này nên chắc không phải lo có ai chứng kiến. Tôi đập thêm một cú vào mạn sườn nó rồi rời khỏi bãi đỗ xe.

Trên đường ra ga, đầu tôi đau dữ dội. Cả khu phố đang dồn ép ký ức tôi. Thậm chí tôi đứng cũng không vững nữa. Thấy một trạm điện thoại bên đường, tôi chui vào. Tai ù đi theo nhịp tim, hơi thở nhọc nhằn. Vừa cố giữ cho mình không gục xuống, tôi vừa quay số Naoko. Cô đang ở nhà.

“Cứu tôi với.” Tôi gào. “Tôi sắp toi rồi!”

“Anh đang ở đâu?” Naoko hỏi lại. Tôi cho cô biết địa chỉ.

“Anh cứ ở yên, đừng làm gì đấy.” Naoko nói và ngắt điện thoại.

Tôi ngồi trên lan can bên cạnh bộ điện thoại và suy nghĩ xem tại sao ban nãy mình lại hành động như thế. Mọi việc sao lại ra nông nỗi này? Tôi chẳng qua chỉ đến tìm ký ức Naruse Junichi thôi mà, lẽ nào nơi này đang kỳ thị tôi?

Tôi nhìn thấy một chiếc xe cứu thương chạy qua trước mặt và dừng lại ở nơi từng có ngôi nhà của tôi. Xem chừng ai đó đã tìm thấy cái thằng đang gục ngã kia. Ga... phải rồi, tên nó là Gamo. Nó ra sao rồi? Tôi không nghĩ nó chết dễ thế, nhưng cũng không loại trừ khả năng này được. Tôi vẫn rất bình tĩnh, không cảm thấy sợ hãi hay tội lỗi gì, giống như người ta không hề thấy ăn năn khi giết một con gián.

Một lát sau, xe cứu thương lại chạy trở ra, rồi mất hút.

Khi cơn đau đầu kéo đến lần nữa, tôi thấy một chiếc taxi dừng lại trước mặt. Naoko nhảy xuống chạy lại.

“Anh không sao chứ?”

“Không sao, hơi mệt chút.”

“Lên đi anh.”

Tôi lên taxi. Xe chạy về chung cư của tôi. Chắc ngại tài xế nghe thấy nên Naoko không nói năng gì.

Về đến nhà, tôi mở tủ đồ lấy cuốn album. Trong đó có mấy tấm ảnh chụp nhà cũ.

“Chính là ở đây, ngôi nhà nơi tôi sinh ra. Tôi vừa đi tìm nó.”

Nhưng nó đã biến mất. Ngôi nhà đã biến mất khỏi quá khứ của tôi, giống những ký ức của tôi về Naruse Junichi đang dần dần bị phong hóa.

“Một ngày kia mọi dấu vết của tôi sẽ biến mất. Và sự tồn tại của con người có tên Naruse Junichi cũng sẽ biến mất luôn.”

“Không có đâu. Anh nhìn xung quanh mà xem, đây dấu vết của anh.”

“Ở đâu chứ? Ở đâu có dấu vết của tôi? Tất cả đã biến mất rồi.”

“Còn tôi đây gì.” Naoko nhìn vào mắt tôi. “Dấu vết của Naruse Junichi đã được chạm khắc trong ký ức tôi.”

“Trong ký ức cô?”

“Đúng thế, anh đừng quên nhé. Sau phẫu thuật tôi chính là người đã ở cạnh anh lâu nhất mà.”

Tôi kéo tay Naoko. Trong mắt cô là ánh sáng kiên định. Môi cô rất đẹp. Bất giác tôi muốn hôn.

Nhưng tôi buông tay cô ra, “Cô về được rồi.”

“Tại sao?”

“Không tại sao, cô về đi.”

Tôi phải thừa nhận. Tôi phải thừa nhận tôi khao khát da thịt Naoko. Nhưng tôi không thể đắm chìm trong nó. Khao khát đó nhất định là từ Shunsuke mà ra.

Linh hồn Shunsuke đang không từ thủ đoạn tìm cách chi phối tôi.

Hôm sau, trên đường đi mua đồ, tôi đã dừng bước trước văn phòng bất động sản Banba. Cảnh tượng hôm ấy sống dậy trong tâm trí tôi. Tên đàn ông có đôi mắt cá chết, và tiếng súng.

Lúc tỉnh hồn thì tôi đã loạng choạng đi vào trong. Hôm nay là Chủ nhật, văn phòng sôi động hơn so với ngày hôm đó. Tôi đưa mắt tìm vị trí mình bị bắt nhưng chẳng thấy dấu vết gì cả, và y như hôm ấy, trên sofa có khách nữ đang ngồi.

Từ quầy tiếp tân, một người đàn ông với chất giọng the thé hỏi tôi “Cậu cần gì?”, mắt toát ra vẻ khinh miệt. Gã ta đầy vẻ coi thường, kiêu nhận định tôi là cái loại đến tìm mấy căn hộ cho thuê rẻ tiền.

Tôi nói, “Cho tôi gặp giám đốc.”

Các nhân viên bên trong cũng nhìn về phía tôi. Gã đàn ông ban nãy nặn ra một nụ cười nơi khóe môi.

“Giám đốc không có ở đây... Cậu là?”

“Thế quản lý đâu?” Tôi đảo mắt nhìn quanh văn phòng. “Hạng quèn như anh không đủ tư cách nói chuyện với tôi.”

Gã ta biến sắc mặt, mồm méo xẹo không nói một lời quay người đi, đến thì thảo với người đàn ông béo phệ ngồi sát tường. Cặp má như chó pug của tay đó nhìn quen quen. Chính là lão quản lý vào cái thời điểm ấy.

Lão béo ục ịch đi đến chỗ tôi, “Cậu cần gì?”

“Không nhớ tôi sao?”

Quản lý nhíu mày vẻ nghi ngờ, “Chúng ta có gặp nhau rồi à?”

“Trông ông đã ở cái tuổi đăng trí đâu nhỉ? Chuyện đến thế mà quên được thì quả không bình thường.”

“Chuyện đến thế?”

“Ông nhớ ra chưa?” Tôi vén tóc mái lên. Mặc dù ca phẫu thuật chỉnh hình khá thành công nhưng vết sẹo không mất hẳn.

Quản lý không nhận ra ngay, nhưng chẳng mấy chốc cũng biến sắc mặt, “Là người... khi đó... phải không?”

“Đúng.” Tôi nói. “Là người khi đó.”

Quản lý hít vào, rồi vừa gật đầu vừa thở phì phì, “Vậ ư? Ôi, hôm ấy rất cảm ơn cậu. Mà, cậu có thể khỏe lại là quý hóa quá rồi.”

“Tôi đến là muốn gặp giám đốc.”

“Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ thử liên lạc ngay. Mời cậu vào đây đã.” Lão béo dẫn tôi vào một căn phòng khác ở bên trong.

Căn phòng không rộng nhưng đặt bộ sofa cao cấp mà thứ dùng để tiếp khách bên ngoài còn lâu mới sánh được. Quản lý bảo tôi chờ một chút ở đây rồi biến mất. Một phút sau, có người mang trà đến.

Tôi vừa hớp từng ngụm trà, vừa suy nghĩ xem tại sao mình lại vào đây. Gặp ông giám đốc rồi làm gì chứ? Đến bản thân tôi cũng không rõ. Nếu buộc phải nói, có lẽ là do muốn trông thấy người đàn ông mà Kyogoku Shunsuke thù hận chẳng.

Chừng mười phút sau, quản lý quay lại, nói giám đốc đang đến nên bảo tôi chờ tầm mười phút nữa. Chắc để tôi chờ một mình cũng không ổn nên lão ngồi xuống đối diện tôi.

“Vậ...” Lão xoa tay. “Đầu cậu đã khỏi hẳn chưa?”

“Hẳn?” Tôi nheo mắt nhìn lại. “Bị bắn như thế mà khỏi hẳn được hả? Nghĩ theo lẽ thường xem.”

“Không, vậ...” Con chó pug bắt đầu đồ mồ hôi. “Còn có biến chứng gì sao?”

“Ông nhìn tôi rồi thử đoán đi. Ông không cảm thấy có chỗ nào lạ à? Có không?”

“Không, không...” Lão ta sờ sàng sờ soi khắp người tôi.

“Mà thôi, mặt ông nhìn chán lắm. Để tôi lại đây một mình đi.”

Hắn tôi đã động chạm đến lòng tự ái của lão. Con chó pug lúc lắc má đứng lên, im lìm ra khỏi phòng.

Còn lại một mình, tôi nhìn quanh phòng. Trên tường treo một tấm hoành phi, viết bốn chữ “Thục Lự Đoạn Hành”[Ⓢ] với kiểu thư pháp loảng ngoảng như rắn. Trên kệ bày cái bình màu nâu đỏ không rõ chất liệu, tôi bắt giác tự hỏi giá của nó là bao nhiêu?

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa. Tôi trả lời và một người đàn ông đi vào, tóc bạc, dáng khỏe khoắn, tuổi trên dưới năm mươi, vận bộ đồ vest may đo vừa người rất tinh xảo.

“Tôi là Banba, hân hạnh gặp cậu.” Người đàn ông ngồi xuống sofa và bắt chéo chân.

Cùng lúc, tôi tin chắc rằng ông ta chính là cha Shunsuke, không sai vào đâu được. Cũng chẳng vui vẻ gì, nhưng tôi thấy bồn chồn y như lúc gặp Kyogoku Ryoko, trong đầu có cảm ứng.

Ông Banba làm mặt hồ hởi, “Ôi chà, dường như cậu khỏe hẳn rồi nhỉ! Tôi yên tâm rồi. Trong vụ đó, cả cậu Naruse và tôi đều là người bị hại. Tôi đã lo lắng cho cậu suốt đây.”

Tôi cũng là người bị hại nên không có trách nhiệm gì với thương tích của cậu hết. Đây mới là lời muốn nói thật này.

“Hồi cậu nhập viện chúng tôi có ghé thăm một lần. Ừm, hôm nào ấy nhỉ?”

“Vài hôm trước khi tôi xuất viện. Có hai nhân viên trẻ mặt mày lơ ngo đến và bày đặt cắm theo giỏ hoa quả chỉ được mỗi cái lòn lẹt.”

Cơ mặt ông Banba giật giật trong tích tắc. Dù thế, ông ta mỉm cười ngay, “Đôi bên đều tai bay vạ gió, hả? Chẳng hiểu cảnh sát làm ăn kiểu gì nữa.”

“Bên ông có ai bị thương đâu.” Tôi nói.

Ông Banba xòe hai tay, “Đổi lại chúng tôi thiệt hại một khoản tiền lớn là 200 triệu yên. Số tiền bị thả từ trên sân thượng trung tâm thương mại xuống và chỉ thu hồi được một ít thôi, phần lớn mất cả. Đó là một cú trời giáng với một công ty con con.” Ông ta nói những lời nghe rộng tuếch.

“Cứ coi như tiền tiêu vật cho con trai ông đi.”

Tôi công kích. Quả nhiên, ông Banba xây xẩm mặt mày.

“Cái thằng tội phạm, toàn nói năng ba lằng nhằng. Tôi biết mẹ nó thật nhưng đâu phải loại quan hệ đó. Những tin nực cười này đồn mười đồn trăm gây tổn hại danh dự cho tôi lắm đây.”

“Ông mà đưa tiền phẫu thuật cho bà mẹ thì có phải xong rồi không?”

Về mặt Banba như kiểu, cậu biết cả chuyện ấy cơ à? “Vì một chút quen biết mà cho tiền phẫu thuật. Tôi mà làm thế thì cả nước sẽ đến đòi tôi giúp đỡ mất. Vì người quen ở mức đó thì tôi có cả đồng, khắp các vùng đất nước luôn. Mà thôi...” Banba nói và thọc tay vào túi trong áo vest lấy ra một chiếc phong bì màu trắng, đặt xuống bàn. “Xem chừng cậu cũng không có việc gì đặc biệt ở đây, vậy nên cầm cái này rồi ra về được không? Tôi cũng không rảnh đâu.”

Xem ra ông ta tưởng tôi đến đây bóp nặn. Tôi cầm lấy phong bì, rút ruột ra xem, là mười tờ 10.000 yên.

“Có nghĩa là bằng thứ này, tôi hãy quên đi hả?” Tôi hỏi.

Y như thể nhìn thấy thứ gì bản thủ, Banba chỉ hừ mũi, “Vốn dĩ phía

chúng tôi chẳng có trách nhiệm trả tiền gì sất. Khoản này coi như xuất phát từ lòng thông cảm của chúng tôi đi, cũng hào phóng rồi đấy. Đừng kén cá chọn canh nữa, ngoan ngoãn cầm lấy thì tốt hơn.”

Tôi nắm chặt mấy tờ tiền trong tay trái rồi đứng dậy. Tưởng tôi thu dọn để đi, Banba đứng dậy mở cửa hộ, nhưng tôi không đi ra cửa, mà vươn tay phải nắm lấy cái bình đồ nâu.

“Cái này giá bao nhiêu?”

Banba cau mặt, “Cậu thích nó? Nhưng thôi, tha cho tôi đi. Nó không phải đồ một hai trăm nghìn yên đâu. Trả về chỗ cũ cho tôi nhờ.”

Tôi biết mình đang nhếch mép lên. Tôi vung cái bình cổ, dồn hết sức chọi vào mặt Banba. Ông ta hụp mình xuống né được, cái bình rơi vào bức tường phía sau, vỡ choang. Những mảnh vỡ văng xuống đầu Banba.

“Rốt cuộc mày muốn gì hả?” Banba hét lên, mặt đỏ căng đỏ cừ.

Tôi trừng trừng nhìn lại. Đúng lúc đó, tôi cảm thấy sóng não của chúng tôi bắt nhịp với nhau, đồng nhất với nhau ở hình thái giận dữ. Hẳn là Banba cũng cảm nhận được ít nhiều, mặt mày lộ vẻ nghi hoặc.

Cửa mở. Quản lý và cả đồng người chạy ủa vào.

“Ông chủ, có chuyện gì vậy?” Nhìn những mảnh bình vỡ rơi tán loạn trên sàn, chắc họ đã hiểu ra tình hình.

“Thằng khốn này!” Đám nhân viên hùng hùng hổ hổ, bộ dạng như sẵn sàng nhảy xổ vào tôi.

“Khoan đã.” Banba ngăn lại, rồi quay người nhìn tôi đầy vẻ nghi ngờ.
“Cậu, là ai?”

Tôi liếm môi, “Đại diện của con trai ông.”

“Gì? Ý cậu là sao?”

“Ý là như vậy thôi.” Tôi bắt đầu bước đi.

Đám nhân viên nhường đường, trước sau vẫn bộ dạng hùng hổ. Tôi băng qua giữa họ, ra khỏi phòng khách, đi qua văn phòng. Sắp ra tới cửa, tôi đứng lại, xé vụn mớ tiền giấy đang cầm trong tay trái. Sau đó ngoái đầu, ném vào đám nhân viên đang đứng ngây như phỗng. Vừa nhìn mớ tiền đã thành hoa giấy, tôi vừa tưởng tượng tâm trạng Shunsuke khi rải 200 triệu yên.

Tối hôm ấy có khách. Là Dogen.

“Xin cậu hãy đến phòng nghiên cứu.” Ánh mắt khẩn thiết, ông ta nài nỉ. “Dù thế nào chúng tôi cũng sẽ điều trị cho cậu. Sẽ cố xóa sạch ảnh hưởng của Kyogoku khỏi đầu cậu.”

Tôi quay đi. Tôi sẽ bị lừa bởi những lời lường gạt như thế sao?

“Cứ để mặc như bây giờ thì chẳng có hy vọng gì hết. Cho dù khả năng rất nhỏ, chúng ta cũng nên đánh cược một lần, không phải sao?”

Tôi cười mũi, “Có nghĩa ông đang thừa nhận khả năng rất nhỏ.”

“Nhưng không phải bằng không.”

“Gần như là bằng không, phải không?”

“Tại sao cậu lại ghét chúng tôi đến mức ấy? Không ai đòi cậu mang ơn nhưng ít nhất cũng mong cậu thừa nhận sự thật là chúng tôi đã cứu mạng cậu.”

“Các ông đã che giấu một điều quan trọng và không có ý thức về tội nghiệt đã gieo xuống. Tôi sẽ không tha thứ cho điều đó.”

“Ban đầu chúng tôi giấu là vì cậu. Sự tình diễn biến đến mức này chúng tôi có nằm mơ cũng không ngờ tới.”

“Tất nhiên. Nếu ông ngừng mà vẫn làm thì tôi đã giết chết ông rồi.”

Dogen lộ vẻ không sao tin được, bộ râu rung giật.

“Dù sao cũng không thể để mặc thế này.” Ông ta dịu giọng. “Chúng tôi đã nghĩ ra được vài cách điều trị rồi. Cậu đến phòng nghiên cứu một lần đi mà, chúng tôi sẽ giải thích. Cậu nghe xong, hiểu xong, sau đó quyết định chữa trị hay không cũng được mà.”

“Quyết định có rồi đây.” Tôi nói. “Ông về đi.”

Dogen nhăn nhó, cau mày nhìn tôi, rồi từ từ đứng dậy, “Tôi sẽ lại đến. Với tư cách bác sĩ, tôi không thể lùi bước được.”

“Tôi không nghĩ ông là bác sĩ.”

Ông ta quả nhiên trừng mắt nhìn tôi, rồi rời đi.

Không thể tin bọn họ được. Chỉ leo lên cái mồm thì có tác dụng gì. Tôi không thể mềm lòng vì cái chiêu ân nhân cứu mạng. Bọn họ chỉ làm những gì họ muốn mà thôi.

Tôi quyết định sẽ làm theo cách của mình.

Tiếng bước chân của Dogen đã xa hẳn, tôi nhắc điện thoại lên quay số. Sau hai hồi chuông, giọng Naoko vang ra.

“Sao vậy anh?” Cô hỏi.

“Tôi có việc muốn nhờ cô. Trước hết, có chuyện này tôi phải cho cô biết.” Tôi kể lại cuộc viếng thăm văn phòng bất động sản Banba hôm nay. Naoko xem chừng rất bất ngờ, không thốt ra tiếng nào mà chỉ im lặng lắng nghe. Nhưng khi tôi nói đến sự đồng điệu trong sóng não với Banba, Naoko lại thốt lên “Thật à?”, giọng quan tâm pha nghi ngại.

“Tôi đã thay Shunsuke căm tức và giận dữ với người đàn ông đó.” Tôi nói. “Bình tâm nghĩ lại, thật là lạ khi thấy lòng ngùn ngụt căm hờn với

Banba đến thế! Vì nói sao thì bây giờ tôi cũng đã thật lòng muốn giết ông ta, nên mới ném cái bình.”

“Tạ ơn trời phật vì ông ta không làm sao hết.” Naoko nặng nề nói. “Nếu ông ta chết, Naruse Junichi sẽ phải vào nhà đá oan ức vì một cái tội không làm.”

“Nhưng Naruse Junichi giết thật mà.”

“Không phải đâu, tại linh hồn Shunsuke đấy. Anh chỉ bị nó ám thôi. Đã ám được thì cũng có thể trục ra được, hãy tin như thế đi.” Naoko nôn nóng trấn an tôi. Nhưng tôi đã không còn để tâm đến cái kiểu hy vọng ấy nữa rồi, nên chuyển sang chuyện Dogen. Khi tôi kể đã từ chối chữa trị, cô bèn trách, “Vẫn nên nhận trị liệu đi.”

“Thôi đừng nói nữa! Cô không còn quan hệ gì với Dogen đâu nhỉ, đúng chứ?”

“Đúng, nhưng...”

“Thay vào đó, tôi có việc muốn nhờ. Cô giới thiệu bệnh viện cho tôi đi.”

“Bệnh viện? Bệnh viện gì?”

“Cái đó chẳng phải rõ quá rồi à?” Tôi nói.

Dù tâm trạng nặng nề, nhưng tôi phải quyết tâm. Trong lúc đầu óc còn đôi chút bình thường, tôi sẽ mau chóng làm hết những việc có thể làm.

Tan làm, tôi khẩn trương rời nhà máy, đến gặp Naoko ở chỗ hẹn rồi cùng cô lên xe buýt đi sang thị trấn bên cạnh.

Trên xe chúng tôi chẳng nói năng gì. Chúng tôi đã tranh luận biết bao nhiêu lần về việc hôm nay rồi. Có lẽ bảo là tranh luận thì không chính xác

lắm. Naoko đã khổ sở thuyết phục nhằm khiến tôi thay đổi ý định, nhưng cuối cùng tốn công vô ích, suy nghĩ của tôi không thay đổi.

Nơi chúng tôi xuống xe là một khu dân cư phân lô ngay gần như bàn cờ, phố xá toàn đường một chiều.

“Đây.” Naoko đi vào một con đường dài hẹp.

Từ điểm dừng xe buýt, chúng tôi đi bộ khoảng năm phút thì đến bệnh viện. Trên cánh cổng lớn oai vệ khắc mấy chữ “Bệnh viện Kitaizumi”, bên kia khuôn viên rộng rãi là một tòa nhà màu trắng. Môi trường thanh tịnh này chắc là rất phù hợp với người mắc bệnh tim.

“Anh không định thay đổi suy nghĩ à?”

Đứng trước cổng, Naoko thuyết phục tôi lần cuối. Nhưng giọng không còn cương quyết mấy, chắc đã buông xuôi.

“Cô đừng thuyết phục nữa, tôi quyết tâm rồi. Ít nhất trong lúc đầu óc tôi còn bình thường.”

Naoko thở dài, bất lực cúi mặt xuống, dùng mũi giày cao gót đá đá nền đất, “Cho tôi đi cùng được không?”

“Không, tôi đi một mình. Tôi muốn đi một mình.”

“Vậy à!” Naoko khẽ gật đầu. “Vậy tôi sẽ chờ ở nhà.”

“Giá vào rồi nhập viện luôn được thì hay.” Tôi vừa nói vừa đưa chìa khóa nhà cho cô.

Naoko lườm, “Đùa linh tinh.”

“Một nửa là thật lòng đấy.”

Naoko cắn môi, quay người bước đi. Tôi nhìn theo cho đến khi bóng cô khuất hẳn rồi hít một hơi thật sâu, đi vào cổng.

Trong khuôn viên bệnh viện có một đài phun nước nhỏ, xung quanh đặt hai chiếc ghế, mỗi ghế có một người ngồi. Một là phụ nữ cao tuổi mặc đồ thể thao đang hí hoáy đan bên cái túi nhồi đầy những len. Một nữa là đàn ông đứng tuổi ăn vận chỉnh chu. Anh ta cứ nhìn chăm chăm ra trước, bất động như tượng, tay ôm chặt cặp tài liệu màu nâu như thể đó là vật hết sức quan trọng. Cả hai người đều không để ý gì đến tôi.

Qua cửa thì có ngay cửa sổ tiếp nhận ở tay phải. Bên trong có một cô y tá to béo đeo kính gọng vàng. Tôi bảo với cô ta rằng tôi muốn gặp bác sĩ trao đổi về tình hình của người nhà.

“Xin hỏi người nhà cậu là...?” Cô y tá to béo hỏi bằng chất giọng trầm.

“Anh tôi.” Tôi nói. “Gần đây, có chút...” Tôi liếm môi và hạ giọng. “Tình trạng hơi kỳ lạ. Thế nên tôi muốn trao đổi với bác sĩ ở đây. Nếu cần dẫn anh ấy đến cùng thì lần sau tôi sẽ dẫn...”

“Kì lạ như thế nào?”

“Khang khác so với trước đây. Suy nghĩ và hành động thay đổi cứ như đã biến thành người khác.”

Cô y tá khẽ thở dài, như thể cho rằng tôi đang chuyện bé xé ra to. Tôi tiếp tục, “Biến thành người rất bạo lực ấy, mấy hôm trước còn suýt giết người.”

Giết người. Từ này hẳn là có sức thuyết phục rồi. Quả nhiên cô y tá hơi trố mắt, giọng căng thẳng, “Tôi hiểu. Cậu hãy chờ ở đây.”

Phòng chờ chẳng có gì khác so với các bệnh viện nội khoa hay ngoại khoa thông thường, có ghế dài, có ti vi và giá sách. Năm người đàn ông đàn bà ngồi rải rác, chẳng rõ ai là bệnh nhân và ai đi kèm.

Khoảng hai mươi phút sau tôi được gọi tên. Cô y tá dẫn tôi vào một căn

phòng trông giống văn phòng hơn là phòng khám. Tường trắng, đèn sáng rực. Ở chính giữa phòng có một chiếc bàn thép, ngồi bên bàn là một bác sĩ ngoài bốn mươi tuổi, da ngăm.

“Mời ngồi,” anh ta trở chiếc ghế đối diện.

Tôi vừa ngồi, anh ta hỏi ngay, “Nghe bảo là vấn đề của anh cậu? Biến thành người khác gì đó...”

Tôi gật đầu, “Người khác hoàn toàn.”

“Cụ thể thế nào?”

“Trước đây, anh ấy là người thật thà thậm chí còn thiên hướng tiêu cực kiểu nhút nhát ngại ngùng, nhưng giờ các đặc điểm này biến mất rồi.” Cảm giác thật lạ khi miêu tả chính bản thân mình. “Nhưng cũng không phải đơn giản là biến thành kiểu người bạo dạn, mà đổi ra thù địch mọi người. Tính công kích rất mạnh, không còn biết quan tâm hay thông cảm tế nhị nữa. Ngày trước thì chắc chắn không như vậy.”

“Ồ.” Bác sĩ gõ gõ ngón trỏ lên bàn. “Tôi nghe bảo cậu ta còn suýt giết người.”

“Anh ấy đột ngột từ bỏ ý định đáng sợ đó đúng lúc, không có hậu quả gì.”

“Cậu ta có động cơ nào cho hành vi ấy không? Vì sao lại muốn giết người ta chứ?”

“Không phải không có, nhưng chỉ là chuyện lông gà vò tỏi thôi. Chúng kiến một sinh viên ăn chơi bừa bãi bằng tiền cha mẹ, thế là nổi đóa. Vì tôi... chúng tôi lớn lên trong cảnh bần hàn.”

“Cậu còn nhớ cậu ta nói gì lúc ấy không?”

“Tôi nhớ. Anh ấy nói không hiểu tại sao tự nhiên nộ khí xung thiên.”

“Vậy là cậu ta tự cảnh tỉnh ư?”

“Đúng. Một phần nào đó.”

“Nếu thế,” bác sĩ ngả người ra lưng tựa ghế, vẻ bình thản. “Tôi nghĩ rằng không cần phải lo lắng nhiều. Có lẽ là chúng cuồng loạn ở mức độ nhẹ. Bao nhiêu người phát bệnh cũng chỉ vì căng thẳng. Anh cậu làm ngành gì?”

Tôi nín thở, rồi trả lời như dự định, “Âm nhạc.”

Bác sĩ nhú mày gật gù như thể vỡ lẽ, “Những người được gọi là nghệ sĩ ít nhiều sẽ có khuynh hướng rối loạn. Thăng thủng mà nói, ít người được bình thường.”

“Dù thế nhưng tôi vẫn nghĩ là có quá nhiều hành động bất thường. Chẳng hạn như anh ấy giữ cái đàn piano đồ chơi...” Tôi vừa cẩn trọng kiểm soát cảm xúc vừa tiếp tục. “Anh ấy cứ chơi nó trong nhiều giờ. Đó chẳng phải là có vấn đề về thần kinh hay sao ạ?”

“Đàn piano đồ chơi ư?” Bác sĩ lộ vẻ bất ngờ. “Cái đàn thế nào? Có phải đồ vật mang ý nghĩa đặc biệt với anh trai cậu không?”

“Chẳng rõ có thể coi là ý nghĩa đặc biệt không, nhưng nó là vật kỉ niệm của mẹ. Mẹ qua đời nửa năm trước, từ đó anh ấy trở nên kỳ lạ.” Tôi kể về Kyogoku Shunsuke đúng như lời Kyogoku Ryoko từng kể, ví như Shunsuke ghét cha yêu mẹ...

Nghe một mạch hết câu chuyện, bác sĩ ngược lên trần nhà một lúc như để sắp xếp suy nghĩ, rồi lại nhìn thẳng vào tôi.

“Vì không gặp được chính chủ nên rất khó kết luận. Nhưng theo những gì vừa nghe, có thể suy luận là một dạng Phức cảm Oedipus.”

“Phức cảm Oedipus!”

“Có thể nói là một loại ham muốn ở trẻ con. Bằng nhận thức về giới tính của chính mình, đứa trẻ áp ụ nhục cảm với thân sinh khác giới và ác cảm với thân sinh cùng giới. Ai cũng có thể có ít nhiều, nhưng nếu tình trạng này không được giải quyết triệt để, nó sẽ ảnh hưởng đến thần kinh những năm về sau.”

“Vậy anh tôi bị Oedipus sao?”

“Tạm thời chỉ phỏng đoán được như vậy. Việc chơi piano đồ chơi có lẽ là biểu hiện của mong muốn trở lại những ngày tháng bên người mẹ yêu dấu.”

Tôi gật đầu. Thật ra tôi đã mang máng cảm nhận được rồi. Dĩ nhiên, niềm thương nhớ tháng ngày bên mẹ là của Shunsuke chứ không phải của tôi.

“Hơn nữa,” bác sĩ nhoài người tới trước. “Người mắc Phức cảm Oedipus vừa áp ụ cảm xúc với mẹ vừa tự ý thức rằng như thế là không nên không phải, thành ra sẽ mang mặc cảm tội lỗi. Có lúc mặc cảm tội lỗi ấy dẫn đến tính thanh cao cực đoan. Ở anh cậu thì nó biểu hiện qua thái độ ngiệt ngã với sự uể oải, biếng nhác của tất cả mọi người chứ không chỉ của bản thân. Đây là một triệu chứng. Nói cách khác, cậu ấy sẽ cần cù chăm chỉ như một cách phủ định mọi hành vi theo đuổi khoái lạc.”

“Tôi lại cho rằng thái độ nghiêm khắc với bản thân và với mọi người của anh tôi là do đã nếm trải cảnh sống khổ cực và do nỗi căm ghét cha mình.”

“Đó cũng có thể là một trong các nguyên nhân, nhưng tôi cho là nguyên nhân thứ yếu thôi. Kể cũng lạ, thường thì các yếu tố như nghịch cảnh ít khi trở thành nguyên nhân chủ yếu.”

Có lẽ đúng thế thật. Tôi cũng nghĩ rằng đối với con người, nghịch cảnh chỉ có ý nghĩa như nguyên nhân thêm thắt vào thôi.

“Nhưng tất cả chỉ là phỏng đoán.” Bác sĩ nói, “Không gặp chính chủ thì không thể nói rõ được, sự thật là thế. Cậu có định dẫn cậu ấy đến đây không?”

“Tôi sẽ suy nghĩ, nhưng liệu có chữa nổi không hả bác sĩ?”

“Nếu nguyên nhân chính là do Phức cảm Oedipus thì có thể dò lại nguồn gốc của nó từ trong ký ức thơ bé, để người bệnh tự nhận thức, chắc là chữa được.” Bác sĩ nói đầy tự tin.

Tôi giả bộ hân hoan tán đồng, nhưng bụng bảo dạ, quả nhiên nan y. Shunsuke đã mất, có chăng còn lại chỉ là linh hồn méo mó mắc Phức cảm Oedipus của hắn thôi.

“Nhân tiện tôi muốn hỏi thêm, liệu khi vẽ tranh thì có thể hiện được sự thay đổi trong thần kinh như bác sĩ đã nói không?”

“Tranh ư? Cũng có nhiều trường hợp nó biểu hiện ra đấy, nhưng tôi không thể nói chắc chắn được.”

“Bác sĩ có thể nhìn cái này không?” Tôi mở túi giấy cầm theo, lôi những bức tranh phong cảnh nhìn từ cửa sổ và những bức phác họa đã vẽ ở bệnh viện ra. “Nhìn ngày dính kèm bác sĩ sẽ thấy, đây là những gì anh tôi đã vẽ trong vòng một hai tháng qua. Sao ạ? Bác sĩ có nghĩ là đường nét và bố cục đã thay đổi không?”

“Để tôi xem.” Bác sĩ nghiêm túc lật từng trang trong tập phác họa. Sau đó thể hiện sự chú ý đặc biệt đối với bức tranh vẽ khung cửa sổ. “Tôi hỏi một chút, có phải anh cậu đã bị tai nạn gì chẳng? Chấn thương rất nặng ở đầu chẳng hạn?”

“Sao cơ? Không, không...” Tôi né tránh.

“Vậy ư? Thế chắc chỉ là tình cờ.” Bác sĩ thăm thì như độc thoại.

“Bác sĩ có nhận ra điều gì không?”

“Ừ, tôi có thấy một chút. Đầu tiên là bức tranh vẽ cửa sổ này, tôi nghĩ rằng đây chính là đặc trưng điển hình của bệnh nhân tổn thương bán cầu não phải. Cậu ấy chỉ vẽ phía bên phải của cửa sổ, không vẽ bên trái và không gian bị phạt đứt, đúng không? Cái bàn phía trước cũng thế, phần bên trái chỉ được mô tả bằng nét mờ. Tôi nghĩ là triệu chứng sao lãng bên trái.”

“Sao lãng bên trái ư?”

“Trong trường hợp nắm bắt hình ảnh sự vật thì khoảng không phía bên trái sẽ do não phải phản ánh. Nhìn vào bức tranh, có thể thấy là hình ảnh bên trái không được phản ánh rõ ràng. Tranh anh cậu xưa nay vẫn vẽ theo phong cách này à?”

“Tôi không rõ nữa.” Tôi lập lờ đáp cho qua.

“Ừm,” bác sĩ gật đầu. “Có thể nhận ra khuynh hướng này trong tập phác họa. Toàn là vẽ phụ nữ, nhưng trong mấy tấm cuối, đường nét mặt bên trái không hoàn chỉnh và lại còn méo mó nữa. Có thể nói là một biểu hiện của sao lãng bên trái.”

“Tình trạng này chỉ xảy ra khi bị tổn thương não phải thôi à?”

“Đúng thế. Có điều, so với trường hợp bị tổn thương não phải thông thường thì tranh của anh cậu thể hiện sự biến đổi rất từ từ, khiến tôi có cảm giác mức độ tổn thương tăng thêm theo thời gian. Dù sao thì cũng nên dẫn anh cậu đến khoa não một lần. Nên kiểm tra kỹ não phải, đặc biệt là phần sau.”

“Phần sau ư?” Tôi hỏi lại. “Phần sau của não ư?”

“Đúng thế. Sao lãng bên trái phản ánh tổn thương ở não sau bên phải. Mà khoan!” Trông như thể đang suy nghĩ lại, bác sĩ hỏi, “Cậu vừa bảo anh cậu làm âm nhạc nhỉ? Năng lực âm nhạc của cậu ấy thế nào? Không thay đổi gì ư?”

“Không, không có.” Tôi trả lời. “Xuất sắc khác thường, như cảm âm chẳng hạn.”

“Ồ, thế thì giả thuyết não phải tổn thương sụp đổ rồi.” Bác sĩ lắc đầu, “Nhìn tranh thì dường như não phải tổn thương, nhưng nếu tổn thương não phải thì khả năng âm nhạc sẽ thụt lùi đi nhiều. Nói cách khác, trông những bức tranh này, chúng ta chỉ có thể cho rằng phong cách của nó vốn như vậy.”

Tôi im lặng gật đầu, tự lý giải vấn đề. Những điều bác sĩ nói, tôi hiểu rồi. Sao lãng bên trái thể hiện trong tranh chính là do suy giảm ý thức não phải của chính tôi. Trong khi đó, ý thức của Shunsuke bắt đầu chi phối phần não này nên khả năng âm nhạc của tôi được tăng cường.

“Tôi hiểu rồi. Lần tới tôi sẽ dẫn anh tôi đến.” Tôi thu dọn các bức tranh và đứng lên.

“Tôi có giúp gì được cậu không?”

“Có chứ, rất có giá trị tham khảo.”

Tôi rời khỏi phòng khám, không xuống phòng chờ ngay mà đi ngược lại hành lang. Cuối hành lang có một cánh cửa, trên đó dán tờ giấy “Không phận sự quản lý phòng bệnh cấm vào”. Chẳng ngần ngại gì, tôi mở cánh cửa. Một trong các mục đích khiến tôi tới đây chính là để xem nơi này.

Tôi vào bên trong, ngay phía trước có cánh cửa nữa.

Nhưng làm bằng kính trong nên có thể nhìn qua bên kia. Hành lang

chạy dài liên miên. Hai bên san sát các cánh cửa. Có lẽ là phòng ở của các bệnh nhân.

Bên tay phải có một căn phòng giống phòng quản lý, hiện không có ai. Tôi mở cửa vào. Đang định đóng lại mới biết nó là cửa khóa tự động. Nếu không có chìa thì không thể mở từ bên trong. Tôi lấy một chiếc dép lê gần đây, chèn vào khe cửa.

Cố không để phát ra tiếng động nào, tôi rón rén bước dọc lối đi. Xung quanh không phải là hoàn toàn im ắng, thi thoảng vẫn nghe tiếng lịch kịch bên kia cửa vọng ra, cho thấy đích thực có người sống bên trong. Còn có phòng vọng ra tiếng nói. Tôi dừng lại trước cửa nghe xem nói gì. Ra là tiếng tụng kinh.

Mặc dù không nhìn rõ hình dáng, nhưng cái sự thật là có bệnh nhân bên trong cứ bóp chặt lấy thần kinh tôi. Bị thôi thúc bởi mong muốn mở cửa, tôi quyết định làm theo và đi vào.

Trông thấy một phòng gọi là phòng trò chuyện, tôi nhìn trộm thì thấy hai người đứng tuổi một nam một nữ đang tán gẫu. Nhìn thế nào cũng không giống thần kinh không bình thường. Ở một góc phòng còn có cô gái cỡ học sinh cấp ba đang mặc quần áo cho búp bê.

Ngờ ngợ có người sau lưng, tôi quay lại và thấy một người đàn ông ngoài ba mươi mặc blouse trắng trông như bác sĩ. Mắt nhìn chăm chăm vào tôi với cái nhìn vô cảm đặc trưng của nhà nghiên cứu đang quan sát chuột lang.

“Xin lỗi, chắc tôi lạc đường. Tôi sẽ rời khỏi đây ngay.” Tôi hoang mang phân trần, nhưng mắt người đàn ông cứ đứng tròng, nhìn chăm chăm vào giữa hai mắt tôi.

“À...” Tôi lại định phân trần.

“Ôi, anh Yamamoto, anh ở đây à?”

Đúng lúc đó, tiếng phụ nữ vọng lại. Tôi nhìn ra thì thấy một y tá mập mạp chạy lại gần.

“Bác sĩ sẽ thăm khám cho anh ngay đây. Trở về phòng đi, anh hiểu mà phải không?” Cô khẽ ôm lấy người đàn ông mặc áo trắng, giục anh ta về. Anh ta cất bước, vẫn bộ dạng thất thần. Cô y tá liền đưa mắt sang tôi, kinh ngạc hỏi, “Cậu là ai?”

“Xin lỗi, tôi đến tham quan một chút.”

“Tham quan ư?”

“Đúng vậy. Thật ra thì... chắc anh tôi chuẩn bị đến làm phiên mọi người rồi. Thế nên tôi muốn vào xem tình hình trong này.”

“Anh trai à? Ra vậy.” Về cảnh giác đã dịu bớt, “Nhưng cậu tự tiện vào đây thì rắc rối cho chúng tôi lắm.”

“Rất xin lỗi,” tôi quay trở lại hành lang. Cô y tá cũng đi cùng. “Anh cậu khi nào nhập viện?”

“Tôi chưa rõ, có khi sắp rồi, chắc mấy ngày nữa thôi.” Tôi đứng lại và trở ra sau. “Người lúc này là bệnh nhân nhỉ? Cả người trong phòng trò chuyện cũng thế?”

“Ừ. Phải.”

Tôi bất giác lắc đầu, “Đúng là không nhìn ra nổi. Nhất là mấy người đang tán gẫu ở phòng trò chuyện ấy.”

“Người bệnh ở đây đều được đối xử như người bình thường, cơ bản là rất khó nhận ra sự khác biệt.” Cô y tá ưỡn ngực tự hào. “Dù thế nào, điểm đặc biệt ở đây là chúng tôi chăm sóc bằng tình người.”

“Nếu anh tôi nhập viện thì cũng sẽ được chăm sóc bằng tình người chứ?”

“Vâng, tất nhiên rồi.”

“Vâng, vậy đến lúc đó nhờ chị giúp đỡ.” Tôi cúi đầu trước cô y tá.

Cô đáp lại như có chút ngạc nhiên, “Vâng, cậu đừng lo.”

Khi tôi ra khỏi bệnh viện thì trời đã tối sầm. Khuôn viên và bãi đỗ xe đều không có ai trông như bệnh nhân. Ra đến cổng, tôi quay lại nhìn tòa nhà màu trắng. Một phụ nữ dáng vẻ nội trợ đi tránh sang bên kia đường. Chắc bà ta nghĩ tôi là bệnh nhân.

Về đến nhà, tôi đang định gõ cửa thì tay dừng giữa chừng, vì loáng thoáng nghe thấy tiếng chuyện trò bên trong. Cẩn thận lắng tai nghe lần nữa nhưng lại chẳng thấy gì, chắc là ảo giác.

Tôi gõ cửa, có tiếng đáp khẽ, cửa mở ra, Naoko ngược nhìn tôi bằng ánh mắt bất an.

“Cô nghe đài à?” Tôi hỏi.

“Không! Sao thế?”

“Hình như tôi nghe thấy tiếng nói chuyện.”

“À, chắc là tiếng ti vi đấy, tôi vừa xem tin tức.” Naoko trả lời.

Giờ này là giờ tin tức sao? Tôi nghĩ nhưng chẳng hỏi gì thêm.

Tôi ngồi xuống, kể lại chuyện ở bệnh viện, tức là lời giải thích của bác sĩ về bệnh tình Shunsuke, nói cách khác là bệnh tình của tôi.

“Phức cảm Oedipus, ồ...” Quả nhiên cô ấy biết đến thuật ngữ này. “Có thể thế lắm.”

“Nghĩ theo hướng đó, thì tôi hiểu ra tại sao mình bị em gái hấn thu hút rồi, nhất định là hấn có Phức cảm Oedipus với cả em gái.”

Dường như cũng tán đồng ý kiến này, Naoko im lặng. “Tóm lại là bằng Phức cảm Oedipus, chúng ta có thể lý giải hầu hết mọi điều về Shunsuke, có thể hiểu được những nhận thức lệch lạc của hấn (đúng hơn là não tôi) đang hướng đi đâu.”

“Nếu không ngăn nó lại...”

“Không, tôi đoán là không ngăn được nữa rồi.” Tôi nói. “Chuyện của mình thì mình rõ nhất. Nhân cách của tôi đang dần dần bị Shunsuke giành lấy. Tôi không vẽ tranh được nữa, thay vào đó cảm âm lại nhạy hơn. Đây là bằng chứng cho thấy sự biến đổi dữ dội đến mức nào.”

“Đừng bỏ cuộc. Nhất định sẽ có cách ở đâu đó. Chúng ta cùng cố gắng đi, vì thế có chuyện gì cũng hãy nói với tôi, biết đâu chừng tôi sẽ đưa ra được những gợi ý mà anh không nghĩ đến.”

“Cô nói vậy là vì việc nghiên cứu? Hay là...”

“Là vì anh, tất nhiên.” Naoko cướp lời tôi. “Để nghĩ cách, tôi mong anh hồi phục. Không sao hết, nhất định sẽ hồi phục thôi.”

Tôi nắm lấy tay Naoko. Cô hơi ngỡ ngàng, nhưng không tỏ ra phật ý.

“Cô muốn tôi tin cô?”

“Ừm, tin tôi đi.”

“Naoko này...” Tôi kéo cô về phía mình. Naoko kêu lên, suýt ngã. Tôi ôm lấy bờ vai cô. “Cô không lừa tôi chứ?”

“Không đâu.”

Tôi ghé môi lại gần, dần ngửa cô xuống. Qua làn áo mỏng, tôi cảm nhận tiếng tim cô đập.

“Anh định...” Mặt cô tái đi.

“Đúng thế.” Tôi nói.

Trên nền chiếu cứng ngắc, tôi thô lỗ ôm lấy Naoko, hung hãn lột quần áo cô, nồn nóng đi vào trong khi cô còn chưa ở trạng thái sẵn sàng. Chắc hẳn Naoko không thấy khoái cảm gì, cô ngậm chặt miệng và nhắm mắt chịu đựng cho đến khi tôi kết thúc những đợt xâm nhập hung bạo.

Xong xuôi, toàn thân đầm đìa mồ hôi, tôi ôm chặt lấy Naoko. Đầu óc tê liệt, lòng áy náy. Tôi không buông cô ra ngay. Nhìn vẻ mặt rã rời của Naoko, tôi hiểu ra tại sao mình lại yêu cô gái này. Giờ tôi mới vỡ lẽ Naoko có điểm giống Ryoko, cũng có nghĩa là giống với mẹ của Shunsuke.

Tôi nghĩ, ôm lấy Naoko thế này có lẽ cũng là do bộ não đang bị Shunsuke chi phối.

“Có cách đây.” Naoko nói trong vòng tay tôi. “Quyền lực của y khoa chuyên ngành não bộ tập trung trong tay hội đồng cấy ghép não. Mặc dù rất khó để điều trị dứt điểm nhưng nếu can thiệp để tình trạng bệnh không trở nên xấu đi thì có lẽ không khó lắm đâu.”

“Không tin.” Tôi nói. “Tôi ghét nhất là bị lợi dụng cho cái trò kiếm chác danh vọng của họ.”

“Anh có thể không tin họ, thay vào đó thì tin tưởng tôi đi. Đầu tiên tôi sẽ thử điều tra, biết được gì sẽ báo lại anh. Cũng tức là, tôi sẽ đóng vai trò cầu nối.”

“Cô cũng bị lừa. Thực sự cô đang bị họ lừa đây.”

“Giờ vẫn chưa sao cả! Tôi cũng không phải loại ngốc nghếch đến thế.”

“Vì sao cô lại quan tâm đến tôi như vậy?”

“Chẳng phải đã rõ rồi sao?” Cô đặt tay lên ngực tôi. “Vì tôi thích anh.”

Cô thấy gì hấp dẫn ở một thằng sắp loạn trí chứ? Có lẽ tôi nên hỏi thế. Nhưng vừa nảy sinh nghi ngờ, đầu đã phát đau, đành cố nghĩ sang việc khác.

“Có việc tôi muốn nhờ cô.”

“Việc gì vậy?”

“Ở ngăn trên cùng của giá sách, ô thứ hai từ trái sang có một cuốn từ điển hình ảnh về thực vật. Đó chỉ là bìa thôi, ruột là nhật ký tôi đang viết. Tôi định sẽ viết về mức độ thay đổi của bản thân mình một cách khách quan nhất có thể.”

Naoko nhìn giá sách, lẩm bẩm, “À, thì ra đó là nhật kí ư?”

“Sao vậy?”

“Không có gì. Chỉ là ngày xưa từng nghĩ sao anh đọc sách gì kỳ. Sao lại đổi bìa như thế...”

“Để nó không bị ai xem.” Tôi trả lời. “Nếu tôi đánh mất trái tim của Naruse Junichi, nhờ cô hủy nó đi. Tôi không muốn để ai đọc cả. Trước khi ngày đó đến, cô cũng đừng xem.”

Naoko ngẩng đầu lên, “Anh sẽ không đánh mất trái tim đâu.”

“Tôi cũng hy vọng thế, nhưng không thể trốn tránh thực tế được. Sớm hay muộn tôi cũng sẽ bị Shunsuke thay thế hoàn toàn, cho dù ký ức và ý thức vẫn là của Naruse Junichi, nhưng nhân cách lại là một người hoàn toàn khác. Và điểm đến cuối cùng của tôi sẽ là chỗ đó, là cái viện tâm thần ấy.”

Naoko nhắm mắt, lắc đầu, “Đừng nói thế.”

“Có phải tôi muốn nói thế đâu. Hôm nay vào xem bệnh viện, môi trường không tệ, cảm thấy có trải qua nửa đời còn lại ở đây thì cũng hợp. Cô chấp nhận yêu cầu của tôi chứ?”

Naoko hết nhìn tôi lại nhìn giá sách, cuối cùng gật đầu, “Hiểu rồi, nếu như ngày đó đến. Mặc dù tôi tin rằng nó sẽ không đến đâu.”

“Hy vọng nhiều thì thất vọng cũng nhiều.”

“Mặc kệ, tôi không từ bỏ hy vọng đâu. Nhưng...”

“Nhưng sao?”

“Hủy cuốn nhật ký thì đáng tiếc quá. Nó có giá trị học thuật.”

“... Vậy sao?” Tôi ngấm nét mặt trông nghiêm của cô gái. Sống mũi cong mềm thanh tú như dốc trượt tuyết, mắt như hồ sâu không thấy đáy, lấp lánh ánh sáng kỳ dị. Tôi cảm thấy có thứ gì nặng nề chẳng lành đang đè trĩu lồng ngực mình. Giống như nuốt phải chì vậy. Nhưng tôi quyết định phớt lờ cảm giác đó đi.

Tôi bảo Naoko có thể ở lại, tuy nhiên cô nói phải về vì có việc cần làm xong trước ngày mai. Bên trong căn phòng không có Naoko nữa, tôi nhớ lại hơi thở ấm nóng, làn da mềm mại của cô. Kì lạ là tôi không hề cảm thấy có lỗi với Megumi. Có phải lương tâm của Naruse Junichi cũng đang mất dần đi?

Tôi phải ghi nhật ký chuyện hôm nay. Một ngày quan trọng nhất trong những ngày gần đây. Nội dung để viết thì nhiều như núi vậy. Về hóa thân của Oedipus kẻ đang chi phối tôi, về việc tôi chịu thua hẳn và ôm lấy Naoko. Naoko chính là mẹ của Oedipus.

Đang định mở nhật ký ra, tôi ngạc nhiên phát hiện, vị trí sắp xếp sách trên giá đã thay đổi. Từ điển tiếng Anh nằm ở chỗ tôi không để bao giờ. Tôi lại xem ngăn kéo bàn, tương tự thế, có dấu vết cho thấy ai đó đã chạm vào. Ai đó, khỏi bàn cãi, chỉ có thể là một người.

Tôi cảm thấy căm ghét tội đồ. Tôi đã không muốn nghĩ sâu xa hơn nữa,

thì bắt gặp một chứng cứ chắc như đinh đóng cột. Đó là cái điện thoại. Cách đặt khác hẳn thông thường, bị xoay đi hẳn 90 độ. Tôi không bao giờ đặt nó như thế.

Tôi nhớ lại tiếng nói đã nghe thấy từ ngoài cửa. Naoko bảo là ti vi. Thật ra là cô ấy đang gọi điện thoại? Gọi cho ai? Vì sao phải giấu?

Lời nói ban nãy của cô nổi lên trong đầu tôi. Hủy cuốn nhật ký đi thật đáng tiếc. Giá trị học thuật? Nhật ký là tôi viết cho mình chứ không phải cho ai khác, lẽ nào cô gái đó không hiểu? Nhấn mạnh khía cạnh học thuật của cuốn nhật ký, hóa ra chẳng khác gì so với bè lũ tiến sĩ Dogen ư?

Tôi nhớ ra chức năng gọi lại của điện thoại. Tôi nhắc ông nghe và nhấn nút gọi lại. Sau vài hồi chuông, đường dây thông.

“Vâng, Đại học Towa nghe.” Giọng hồ hững, chắc là phòng văn thư. Tôi đập máy. Tim đập nhanh hơn.

Sự khó chịu loang ra, tôi cố gắng kiềm chế nỗi nghi ngờ với Naoko. Cô ấy đã nói thích tôi. Cô ấy đã mở lòng đón tôi vào. Tôi phải trân trọng sự thật đó.

Khi trấn tĩnh lại, tôi thấy mình đang sờ chiếc piano đồ chơi màu đỏ, âm thanh nó phát ra khiến tâm hồn tôi bình lặng lại. Nhưng âm thanh của nó lại bị tiếng cười đùa của đám sinh viên ở căn bên át đi.

Tôi đã cố chịu đựng một lúc, cuối cùng mất kiên nhẫn, tôi lao sang đá thành thành vào cửa căn bên cạnh. Usui giật mình đi ra, tôi tóm cổ áo cậu ta, đe dọa từ giờ mày còn làm ồn nữa thì đừng trách. Usui điếng người, gạt đầu lia lịa.

Tôi cảm thấy vô cùng nguy hiểm. Tôi hoàn toàn tự nhận thức được rằng

hành vi của mình hiện giờ đã chệch khỏi quỹ đạo thông thường. Cuối cùng thì gần như bệnh tình đang bắt đầu đến giai đoạn cuối. Hành động của tôi, mà chính bản thân tôi cũng không thể nào tin nổi. Nhưng nó là thật. Cảm giác khi ấy vẫn còn nguyên đến bây giờ.

Đêm muộn tới qua.

Tôi đang đọc sách sau khi viết nhật ký như thường lệ, một cuốn sách tôn giáo tôi bắt gặp ở nhà sách. Chẳng lẽ tôi không thể tìm thấy lời khuyên nào để thoát khỏi tình trạng hiện tại ư? Tôi đã mua nó với kỳ vọng ít ỏi ấy.

Đang đắm chìm trong sách, tôi nghe thấy nó. Nó là nỗi phiền phức kể từ khi tôi đến ở căn hộ này. Chính là con chó đang sủa như con điên ở vườn nhà đằng sau.

Đó là một con chó nhát gan, hễ ai đi qua trước nhà là nó sủa. Con chó cực kỳ ngu ngốc, không nhớ được mặt ai ngoài người nhà, một khi đã bắt đầu sủa là nó ăng ăng không ngừng, kể cả khi chẳng còn thấy bóng dáng của người ta nữa.

Nghe nói cũng có người đến than phiền, bà vợ nhà đó liền vặc lại “Chó không sủa thì trông nhà cái gì”. Bây giờ tôi đã nghĩ, chó nào chủ nấy, ngu như nhau.

Tôi nhìn đồng hồ, đã hơn 1 giờ sáng. Con chó vẫn sủa, nhưng có vẻ như người nhà chủ không hề thấy ồn. Sân nhà họ bé như lỗ mũi, và trông cái nhà khá bình thường nên hiệu quả cách âm hẳn cũng rất kém.

Tôi không sao tập trung đọc sách được nữa. Mà nội dung trong sách này nếu không tĩnh tâm thì không lý giải được. Tôi thô bạo lật úp cuốn sách, bật dậy khỏi ghế. Tôi mở tủ âm tường, lấy búa và cưa trong hộp dụng cụ. Cái nào cũng hơi gỉ sét do lâu ngày không dùng đến. Tôi cầm búa cưa rời khỏi

nhà. Tại sao ngay lập tức tôi lại lấy ra hai thứ ấy? Về sau có nghĩ ngợi bao lâu, tôi cũng không tài nào hiểu nổi.

Đêm oi bức, mấy ngày gần đây đều như vậy. Hầu hết các căn đã tắt đèn, bên ngoài chỉ có tiếng cục nóng điều hòa kêu ro ro.

Tôi dừng lại trước ngôi nhà có vấn đề, có chỗ đỗ xe nhưng họ không cho xe vào. Thay vào đó, họ đặt mấy thứ như nhà cho chó và xích đu cho trẻ nhỏ.

Con chó bị xích bằng dây xích dài đủ để di chuyển thoải mái khắp chỗ đỗ xe. Tôi tiến lại gần, nó sủa dữ dội còn hơn cả lúc nãy. Tôi nghe tiếng đóng cửa sổ ở một căn nào đó bên chung cư.

Con này là chó lai, đen tuyền, hơi nhỏ để mà làm chó trông nhà. Nó thè cái lưỡi dài và tiếp tục sủa gâu gâu gâu gâu gâu. Nghĩ mà buồn cười, âm ỉ thế này chủ nhà không thể không nghe thấy. Chắc do nghe nhiều quá nên quen rồi. Dù thế, con chó cũng chẳng làm được cái trò trông gì với vai trò là một con chó trông nhà cả.

Tôi mở rào chắn và con chó sủa như điên. Có khi nó điên thật. Vì đang bị xích cổ nên nó làm điệu bộ như đứng lên bằng hai chân sau và nhìn tôi đầy thù địch.

Tôi cầm cái búa trong tay phải, đảo mắt nhìn quanh. Đang đêm hôm khuya khoắt. Mọi người thì đã quá tuyệt vọng với chuyện con chó này sủa rồi. Xem chừng sẽ chẳng ai trông thấy đâu.

Tôi vung búa, bổ một nhát trúng đầu, con chó ngã vật xuống, bốn cẳng giật đùng đùng. Tiếng sủa tắt ngay. Nhưng nhớ lại những tổn hại mà nó đã gây ra, tôi không thể cứ thế mà về nhà được.

Tôi bổ thêm nhát nữa.

Sáng nay, tôi đi qua ngôi nhà ấy, và thấy hết sức náo động. Những kẻ hiếu kỳ tụ tập thì tôi hiểu, nhưng lạ là cả cảnh sát cũng đến nữa.

“Ra tay ghê gớm quá.”

“Phải phải.”

Hai người phụ nữ có vẻ là nội trợ sống gần đó nói chuyện với nhau.

“Không phải trộm cắp gì gây ra đâu, chắc ai điên lên vì con chó sủa thôi.”

“Ồ! Con chó đúng là ồn ào quá.”

“Phải. Gây ra cảnh này cũng kinh tởm, nhưng mà nghĩ đến chuyện từ giờ không phải nghe tiếng chó sủa giữa đêm hôm, thú thật nhẹ cả người.”

“Có manh mối gì không?”

“Nghe bảo không trông thấy ai cả. Nhưng trước đây hình như đã có người đến phàn nàn chó sủa ồn ào, chẳng phải người đó đáng nghi lắm sao?”

“Kê thì cũng hung tợn quá đi. Cái xác bị vớt ở bãi đất trống phía sau, không biết ai đã phát hiện ra nhỉ? May không phải mình.”

“Thật đấy, nếu trông thấy đầu con chó lẫn lông lông chắc lẫn ra ngay luôn.”

Tôi nghe đến đây thì rời đi, tiến về hướng nhà ga. Ngày hôm nay, trong lúc làm việc tôi đã nhìn bàn tay mình không biết bao nhiêu lần. Bàn tay đỏ tấy vì dị ứng dầu trông không khác gì vấy máu. Nhưng làm gì có chuyện đó. Vì tối qua về đến nhà tôi đã rửa sạch bằng xà phòng rồi. Nghĩ cũng lạ, máu me bết trên tay thế mà tôi chẳng hề hoang mang, vẫn ung dung rửa sạch rồi còn không quên lau cả máu dính trên tay nắm cửa.

Tại sao tôi phải rần tay đến mức ấy? Tôi tự vấn. Tôi không chỉ dùng búa nện chết con chó mà còn lôi xác nó ra bãi trống và cưa lìa đầu nó. Tưởng tượng phản ứng của người chủ nhâng nháo khi nhìn thấy cái đầu, tôi rùng mình vì phản kích.

Naruse Junichi không bao giờ làm những việc thế này. Đừng nói cắt cổ, mà giết chó cũng không thể. Suy đến cùng đây không phải hành vi của người bình thường.

Tuy nhiên, tôi không hề thấy ăn năn. Về lý mà nói, tôi ý thức được hành vi của mình rất quái đản, nhưng tôi không tài nào đánh giá nó một cách khách quan được. Nói cách khác, mai này có khả năng tôi sẽ lặp lại hành vi tương tự.

Kết liễu con chó đó cũng tốt, thật lòng mà nói. Tôi phải thừa nhận mình cảm thấy nên giết hết mấy kẻ vô công rồi nghề đang sống trên đời.

Vào giờ ăn trưa ở căng tin nhà máy, tôi biết rằng vụ giết con chó ồn ào hơn mình tưởng, lên cả bản tin ti vi. Có lẽ tình tiết cắt cổ ghê rợn tương đối câu khách.

“Cảnh sát đang điều tra xem hành vi này là trả thù chó sữa hay là do tâm thần...” Câu nói của phát thanh viên chìm xuống lòng ngực tôi. Tâm thần, nếu bị bắt nhất định tôi sẽ bị gán cho cái mác đó.

Tự nhiên thấy mất ngon, tôi mau chóng quay trở lại xưởng. Tôi tìm cái ghế ngồi xuống giữa băng chuyền và máy, đang mở quyển sách tôn giáo đọc dở để đợi tiếng chuông báo hiệu giờ làm thì cô nhân viên văn phòng đi đến và nói, “Anh Naruse, anh có điện thoại, bên ngoài gọi đến.”

Tôi đặt sách xuống và đứng lên. Cô nhân viên văn phòng quay gót và bước nhanh. Biểu hiện cô ta như muốn nói xin lỗi không thể đi sóng vai với

loại đàn ông này. Tôi biết bọn họ vẫn xì xào bảo tôi tởm. Vì công việc có khi bắt buộc phải trao đổi thì cô ta cũng quyết không nhìn vào mặt tôi. Trông cái dáng vừa đi vừa đung đưa mái tóc, tôi đã nghĩ nếu được bóp nghiêng cái cổ kia bằng tất cả sức lực thì khoan khoái biết nhường nào.

Điện thoại là Tachibana Naoko gọi.

“Tôi đã xem tin.” Cô ấy ngập ngừng.

“Chuyện con chó?” Tôi hỏi.

Từ điện thoại liền vọng ra tiếng thở dài, “Quả nhiên là anh. Hiện trường vụ việc ở gần căn hộ của anh, tôi cứ ngờ ngợ nên mới gọi điện.”

“Sao nữa?”

“Tôi nay gặp nhau được không?”

“À...”

“Tôi sẽ đến thẳng chỗ anh nhé! Tầm 8 giờ được không?”

“Được,” tôi trả lời và gác máy. Cứ nghĩ đến việc phải giải thích về tình hình tối qua, tôi thấy chán. Nhưng đồng thời cũng nhẹ nhõm. Chuyện mấy hôm trước vẫn ám ảnh tôi mãi. Thôi, nghĩ nhiều quá. Dù sao thì bây giờ chẳng còn ai là đồng minh của mình ngoài Naoko.

Buổi tối. Naoko đúng giờ xuất hiện. Tôi lấy đệm ngồi ra, pha hồng trà mua trên đường đi làm về.

“Ngon lắm,” Naoko khen vị trà rồi vào đề luôn. “Tại sao anh lại hành động như thế? Anh có thể cho tôi biết lý do không?”

“Không có lý do. Tôi chỉ làm điều muốn làm thôi.”

“Anh đã giết con chó và چرا nó ư?” Naoko nhú mày.

“Tôi đã làm thế.” Tôi kể chi tiết chuyện đêm qua. Xem chừng Naoko cũng hiểu rằng tôi bực vì tiếng sữa ồn ào, nhưng cô lại nhìn mặt ở đoạn giết con chó và cắt cổ nó.

“Tôi muốn vẽ tranh.” Tôi nói. “Nhưng không sao đưa bút được. Không có hình ảnh gì hiện lên trong đầu. Cứ đứng đờ ra trước khung căng giấy trắng. Rồi khi ý thức lại thì đã thấy mình đang sờ cái đàn piano.”

Naoko nhìn cây đàn tôi chỉ như nhìn một thứ gì đáng ghét, “Ý anh là các triệu chứng đang xấu đi hả?”

“Ừ, còn tăng tốc nữa. Shunsuke không định cho tôi vẽ, thay vào đó hẳn bắt tôi chơi đàn. Tôi cảm thấy sức mạnh này đang tăng lên từng ngày, từng ngày một.”

“Anh đừng bi quan. Anh vẫn ghi nhật ký đấy chứ?”

“Ừ.”

“Hôm nay thì sao?”

“Vừa ghi rồi.”

“Vậy à,” Naoko gật đầu và đưa mắt lên giá sách. Động thái đó làm tôi cảnh giác. Tại sao cô ấy lại chú ý đến cuốn nhật ký như thế? Từ ánh nhìn của cô, tôi cảm thấy cô còn có suy nghĩ khác ngoài quan tâm đến tôi.

“Giờ cô có qua lại gì với bọn... chỗ Dogen không?”

“Tôi không, vì thế tôi chẳng biết họ đang làm gì cả.”

“Vậy à?”

“Anh này! Đây chỉ là đề xuất của tôi thôi.” Những ngón tay Naoko đan vào mở ra. “Vụ việc như đêm qua chẳng biết khi nào lại xảy ra nữa nên tôi lo lắng. Tôi muốn thường xuyên đến thăm anh, như thế có thể ngăn cản khi anh bốc đồng rồi làm điều gì dại dột.”

“Thì sao?”

“Đưa tôi chìa dự phòng được không, vì chưa hẳn lần nào cũng có thể liên lạc trước khi đến.”

“Chìa dự phòng á?”

“Vâng. Anh có đúng không?”

Nhìn đôi mắt làm nũng của Naoko, cảm giác căm ghét lại trỗi dậy trong lòng. Tại sao cô ta lại muốn có chìa khóa dự phòng kia chứ? Thực sự là để cứu tôi sao? Chuyện mấy hôm trước sống dậy trong tâm trí. Khi tôi đi tới bệnh viện, cô ta đã làm cái quái gì nhỉ?

“Tôi không có chìa dự phòng. Meg đang cầm rồi.” Điều đó là sự thật.

Naoko lộ rõ vẻ thất vọng. Biểu hiện này khiến tôi càng nghi ngờ hơn.

“Vậy hả anh? Tiếc quá. Tôi cũng chỉ muốn giúp sức thôi.”

Tôi không bỏ sót khoảnh khắc mắt cô ta thoáng dừng ở giá sách.

“Khát quá!” Tôi đứng lên. “Tôi đi mua bia đây.”

“Chẳng phải anh đang bỏ rượu bia sao?”

“Hôm nay ngoại lệ, cô chờ một chút.”

Ra đến ngoài, không ngờ gió lạnh sun cả người. Có lẽ tại đầu hơi nóng nên tôi mới cảm thấy thế chẳng.

Tôi giẫm chân thật mạnh trên hành lang, sau đó im lìm quay lại trước cửa. Tôi không muốn nghi ngờ Naoko nhưng có nhiều điểm khả nghi quá. Nếu cô ta muốn bán đứng tôi thì chắc sẽ ra tay khi tôi vắng mặt. Tôi định đột ngột mở cửa.

Thế nhưng...

Sắp mở cửa thì nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong. Tôi bất động nắm

tay nắm cửa. Chắc không phải Naoko nói chuyện một mình, mà là đang gọi điện cho ai đó.

Tôi áp tai vào nhưng không nghe thấy gì. Một lát sau, không còn tiếng nói nữa. Chắc Naoko đã ngắt điện thoại. Tôi không đủ can đảm mở cánh cửa ra. Tôi không muốn nghĩ Naoko đang lừa dối mình. Cứ cho là nỗi khao khát Naoko bắt nguồn từ ý nguyện của Shunsuke đi chẳng nữa, tôi vẫn muốn tin rằng cô ấy thật lòng quan tâm đến tôi.

Tôi không biết mình đứng thần người ra mất mấy phút, nhưng thực tế chắc cũng không lâu la gì. Liếm liếm đôi môi khô khốc, tôi hít một hơi thật sâu rồi mở cửa.

Naoko đang hí hoáy với túi xách, có vẻ như vừa vội vàng cho vật gì vào.

“Ôi, giật cả mình, nhanh thế.” Sắc mặt cô hơi tái đi, “Bia đâu anh?”

“Máy bán hàng tự động đang tạm ngừng, khu này buổi tối không được bán rượu bia.”

“VẬY Ạ?” Naoko nhìn láo liên. “Thế là không mua được rồi nhỉ?”

“Cô vừa làm gì vậy?” Tôi hỏi.

“Không làm gì, chỉ ngồi chờ ra thôi.”

Tôi nhìn giá sách, xung quanh nhật ký có dấu hiệu xê dịch rõ ràng nhưng tôi không vạch trần, chỉ vòng tay ra sau lưng Naoko.

“Sao vậy anh?” Cô lộ vẻ bất an.

“Cô sẽ giúp tôi, phải không?”

“Vâng, dĩ nhiên rồi.”

Tôi áp môi lại, tiện đà đẩy Naoko nằm xuống. Tôi luồn tay vào dưới

váy cô, thô bạo lột phẳng tất và quần lót. Bị đụng chạm đột ngột, Naoko run lên.

“Anh đừng làm bừa,” Naoko khẽ phản đối nhưng tôi phớt lờ, bừa bãi làm mưa làm gió trên người cô. Naoko im lặng chịu đựng. Nghĩ cho kỹ, chịu đựng trong đau đớn như vậy chẳng phải chỉ vì cái lý do đó thôi sao?

Xong xuôi tôi bảo, “Cô đi tắm đi, mồ hôi nhễ nhại chắc khó chịu lắm. Tôi tắm sau.”

Naoko ngần ngừ, nhưng chắc không nghĩ ra được lý do nào để từ chối, đành cứ thế trần truồng đứng dậy, im lìm biến vào phòng tắm.

Nghe tiếng tắm rửa ở trong vọng ra, tôi ngồi thẳng dậy vớ lấy túi của Naoko, thứ trông thấy đầu tiên là một chiếc máy màu đen lớn cỡ máy ảnh. Tôi lấy xem và lập tức nhận ra là máy photocopy xách tay. Tôi lại lục tiếp cái túi và thấy mấy tờ giấy. Nội dung trên đó, không may lại chính là một phần cuốn nhật ký của tôi.

Tại tôi bắt đầu ừ đi, những ý nghĩ kiêu chề bấy nay trào lên. Nào tôi từ chối suy đoán xa hơn. Shunsuke từ chối.

Tôi chóng mặt. Sâu trong đầu có âm thanh điện tử “tít tít”.

Tôi để cái túi lại như cũ, nằm xuống ôm đầu. Vừa lúc Naoko ra khỏi nhà tắm, người quần khăn. Có lẽ cảm nhận được không khí đã thay đổi...

“Sao thế?” Mặt cô hơi sượng lại.

“Không! Không có gì.” Vẫn nằm, tôi vươn tay phải về phía cô.

Naoko ngồi xuống bên cạnh, nắm lấy bàn tay ấy. Tôi kéo mạnh, cô mất đà đổ vào lòng tôi. Khăn tắm tuột ra để lộ làn da ướt đẫm. Môi tôi chạm vào tai cô gái, bắt lấy mùi sữa tắm. Hạ thân tôi cứng trở lại, chạm vào eo Naoko.

Thấy thế, cô gái vừa bồn chồn vì không khí thay đổi lại chuyển sang an tâm.

“Nữa hả?” Cô ta hỏi, ánh mắt bất lực, vẻ mặt giãn ra.

“Có chuyện muốn bàn với cô.”

“Gì vậy?”

“Cao chạy xa bay với tôi, đến một nơi yên tĩnh, không phải tiếp xúc với ai cả.”

Một tia khó xử thoáng qua mắt, Naoko phản ứng đúng như tôi đoán. Cô vặn mình, trở lưng về phía tôi. “Như thế không hay đâu. Anh vẫn nên thử trị liệu. Đừng bỏ cuộc.”

Tôi hôn lên tấm lưng trắng, tay mò ra ngực cô, “Không muốn đi với tôi à?”

“Không phải, tôi muốn tìm cách để hồi phục cho anh mà.”

“Không có cách đâu.”

“Chắc chắn có mà.” Naoko quay người về phía tôi. “Chúng ta không được tuyệt vọng.”

“Đi cùng tôi đi, vào ngày mai. Sáng mai khởi hành.”

“Đừng nói linh tinh, chuyện như thế là không thể được.”

“Được chứ.” Tôi leo lên người Naoko.

Cô ngoan ngoãn vòng tay lên lưng tôi.

Tôi ghì mình xuống để cô không động đậy được, rồi nói, “Đồ đạc của cô chỉ có thể thôi. Có cái túi kia là được rồi đúng không?”

“Sao cơ?” Naoko chớp mắt hoang mang.

“Cái túi kia kìa!” Tôi nói. “Cô chỉ cần cái máy photocopy thôi, đúng

không?”

“Anh... đã xem u?” Nỗi sợ hãi và bối rối hiện trên gương mặt cô gái.

“Tại sao?” Tôi nhìn xuống cô. “Tôi đã làm gì sai hả? Tôi chẳng làm gì cả, chẳng qua chỉ đem lòng yêu cô. Mà đây có lẽ là vì ca phẫu thuật mấy người làm cho tôi. Sao cô lại đối xử với tôi quá đáng vậy chứ?”

Naoko đảo mắt, môi run run, “Anh nhầm rồi... để tôi giải thích. Việc đó là có lý do.”

Tôi đè mạnh người cô, hai tay di chuyển đến cổ cô, “Giải thích đi. Oedipus cuối cùng cũng bị mẹ mình lừa dối hả?”

“Xin anh mà, hãy nghe tôi. Tôi yêu anh mà.” Cô bắt đầu khóc.

Những tia lửa bùng lên trong đầu tôi. Yêu... Cô ta không nên nói ra từ này. Nó chỉ khiến tâm thần tôi mất kiểm soát thôi.

Tôi bóp chặt lấy cổ cô, nhấn ngón tay vào họng, cảm thấy vừa cứng vừa mềm mềm. Gương mặt cô gái méo mó vì kinh hoàng, tay chân quờ quạng. Một lát sau, mắt trắng dã ra, mạch máu li ti nổi lên, da xám xanh và nước dãi chảy ra từ khẻ môi đã tái nhợt.

Sau khi cô gái thôi cử động, tôi cũng chưa buông cô ta ra. Làn da vẫn còn ấm, mắt thất thần nhìn vào khoảng không. Biểu cảm trống rỗng ấy mang một vẻ đẹp khác với khi còn sống. Tôi trượt lười mình qua cổ cô, ngậm lấy nhũ hoa. Dương vật tôi cương cứng hơn nữa.

Tôi ngồi dậy, nâng chân lên rồi quan sát cẩn thận giữa hai đùi. Cô ta không kiểm soát được bài tiết nữa. Mùi khắm xộc vào mũi nhưng tôi lại cảm thấy rất ngọt ngào. Tôi đưa mình vào trong cô gái. Đáng ngạc nhiên là bộ phận này của cô vẫn còn sống, các nếp thịt vẫn co bóp. Tôi đẩy đưa một lát thôi mà đã có cảm giác thăng hoa.

Từ trong miệng cô gái nước dãi từ từ chảy ra. Chắc là tàn dư của sự sống còn sót lại. Tôi nhìn xuống mặt cô và xuất tinh ồ ạt còn hơn cả ban nãy.

Rời khỏi Naoko, tôi trần truồng đứng lên, lấy chai brandy dưới bồn rửa, bóc niêm, mở nắp. Hương thơm ngọt ngào đặc biệt bay ra. Không lấy ly rót, tôi đưa chai lên miệng và cứ thế tu ừng ực. Chất còn lâu ngày mới uống thấm vào cơ thể tôi thun thút y như nước thấm vào lớp đất khô rang.

Tôi nhìn cô gái, bụng bảo dạ cô ta quả là cô gái đẹp. Nhưng chỉ như vậy thôi. Chẳng có cảm xúc nào hết, không có buồn bã hay tức giận, và rõ ràng tôi cũng không hối hận.

Tôi đến bên cửa sổ, mở rèm. Đêm nay thật yên tĩnh. Cái con chó đó, đúng là nên giết nó đi. Tôi nhìn chăm chăm ra màn đêm và bình tâm lại.

Dương vật bốc lên mùi hôi thối. Tôi tưới brandy vào nó, chà xát để tẩy bỏ vết bẩn. Được một lúc thì thấy rát vì chất cồn.

Tôi tu brandy ừng ực và lại dõi mắt ra cửa sổ, nhưng không xuyên qua kính mà dừng ở mặt mình phản chiếu trên đó. Không sinh khí. Vô hồn. Tôi đã từng trông thấy khuôn mặt này rồi.

Đôi mắt cá chết.

Hắn ta.

Nhật ký của Hamura Megumi (5)

Thứ Ba, 21/8. Nắng.

Mình có linh tính chẳng lành, cái tin tức trên ti vi đó. Trông thấy vụ con chó bị giết, tim mình như ngừng đập. Nó là con chó ở nhà dân cạnh chung cư của Jun. Jun ghét nó, cũng từng nói rằng nên giết nó đi.

Phải chăng là Jun? Không thể nào. Đến một con sâu anh ấy còn không giết nổi nữa là.

Nhưng nếu là Jun thì sao? Có phải lỗi của mình không? Mình, kẻ biết nỗi thống khổ của Jun nhưng lại bỏ trốn. Mình tệ quá phải không?

Ba ngày sau khi giết Tachibana Naoko, tôi ăn xong bữa trưa và trở về vị trí làm việc thì trông thấy giấy nhắn báo rằng có khách đang đợi. Nét chữ tin nhắn thô thiển, chắc là của cô ả nhân viên văn phòng khinh khỉnh đó. Bây giờ, bất cứ việc gì cô ta cũng cố báo cho tôi qua giấy nhắn. Gớm, tôi lại chẳng cảm ơn quá. Gần đây tôi tránh hết sức tiếp xúc với người khác, lẹ đi lẹ lại các thao tác công việc trong im lặng với máy móc bao quanh. Chỉ có trao đổi với tổ trưởng trước và sau giờ làm là không tránh khỏi thôi, dù thế cũng hiếm khi tôi chủ động mở lời. Tôi gật đầu với chỉ thị của tổ trưởng và nếu được hỏi thì trả lời ở mức tối thiểu.

Tổ trưởng nghĩ rằng tôi là kẻ khác người, khó giao tiếp, nhưng vì tôi không hề mắc lỗi trong công việc, năng suất thậm chí còn vượt xa các công nhân trước, nên anh ta chẳng có lý gì để khiển trách cả.

Ở cửa vào nhà xưởng có một phòng rộng đơn sơ để đồng nghiệp có thể ngồi nói chuyện. Đang giờ nghỉ trưa và hơn hai chục cái bàn đều bỏ trống nên tôi dễ dàng tìm thấy vị khách của mình. Mà dĩ nhiên là có đông đúc đi chẳng nữa tôi cũng không gặp khó khăn gì, bởi vị khách đó chính là thanh tra Kurata.

“Tôi hy vọng là không quá rầy bữa ăn của cậu,” thanh tra nhìn tôi.

“Hình như có chuyện gì khẩn cấp à?” Tôi ngồi xuống, nhìn vào đôi mắt

giống y như chó săn của Kurata. “Thế nên anh mới cất công đến nơi toàn mùi dầu hôi thế này.”

“Không, cũng không đến mức khẩn cấp. Đúng ra buổi tối cũng được, nhưng muốn xem cậu đang làm việc ở nơi như thế nào thôi. Hình như cậu chuyển công tác hả?”

“Vâng.” Tôi ngả người ra lưng ghế và khoanh tay. “Tìm tôi có chuyện gì vậy?”

“Ừ, thật ra thì...” Kurata lấy sổ tay, mở ra, hau háu quan sát tôi một lúc. “Cậu có chỗ nào không khỏe à?”

Tôi lắc đầu, “Không, không có.”

“Thế à, thế thì tốt. Nhưng... có vẻ sắc mặt cậu không được ổn lắm.”

“Do làm việc nhiều đấy, tại tôi có hơi bận.”

“Không nên cố quá đâu.” Kurata nhìn lại cuốn sổ. “Cậu biết cô Tachibana Naoko phải không? Trợ lý ở Phòng Nghiên cứu Dogen, khoa Y Đại học Towa.”

Tôi gật đầu. Tôi chẳng lấy gì làm ngạc nhiên vì câu hỏi đã dự đoán được, “Cô ấy làm sao?”

“Cô ấy mất tích hai ba hôm rồi.”

“Mất tích?” Tôi nghĩ đây quả là một từ ngữ mang dư âm kỳ lạ. Chắc là do tôi biết chỗ của cô ấy nên mới có cảm giác như vậy. “Nghĩa là không biết đi phương nào hay sao?”

“Đúng vậy, bố mẹ cô ấy làm đơn thông báo. Theo như mẹ cô ấy kể thì buổi trưa hai ngày trước tiến sĩ Dogen gọi điện đến, báo rằng cô con gái không đến trường đại học, mà gọi về nhà riêng không thấy ai nhắc máy. Ông ấy hỏi xem bố mẹ cô có biết gì không? Bà mẹ bèn tới căn hộ tìm con

gái, quả nhiên cô ấy không ở nhà. Mặc dù bà mẹ có nghĩ là cô ấy đi du lịch, nhưng chẳng thấy dấu vết chuẩn bị gì cả, lại còn đi mà không báo ai thì rất kỳ. Rồi bà thử gọi cho những nơi cô ấy có thể tới nhưng mọi người đều không biết. Đầu tiên bà cũng định chờ qua hôm sau mới báo cảnh sát, nhưng lo quá đứng ngồi không yên nên nửa đêm hôm qua đã đi báo luôn.”

“Nếu vậy, vẫn chưa thể nói là đã xảy ra bất trắc.”

“Cũng đúng, nhưng tôi không lờ đi được. Biết đâu cô ấy bị cuốn vào vụ gì, nhất là khi cô ấy tham gia ca phẫu thuật của thời đại kia. Hành tung cô ấy giờ không rõ, tôi nghĩ rằng có liên quan đến nó. Sự việc khá là phức tạp nhỉ. Tôi phụ trách vụ này cũng vì tôi ít nhiều nắm được tình hình vụ kia.”

Anh ta không nói rằng có khả năng Naoko đã bị giết. “Việc anh muốn hỏi tôi là gì?” Tôi nghiêng đầu, hơi hếch cằm lên.

“Đầu tiên là manh mối. Về việc mất tích của cô ấy, cậu có nghĩ ra điều gì không?”

Tôi từ từ quay mặt đi, “Tôi chắc chắn là không biết nơi cô ấy đi rồi.”

“Dù là không biết, nhưng tôi nghĩ cậu có thể nghe cô ấy kể ít nhiều. Trong thời gian cậu nhập viện, hình như cô ấy là người đã chăm sóc cậu suốt mà. Sau khi ra viện, hai người vẫn gặp nhau nhiều, chẳng hạn như ở phòng nghiên cứu, đúng không?”

Tôi khẽ gật đầu. Lời người này làm tôi băn khoăn. Tất nhiên anh ta đã phải hỏi qua Dogen rồi, mà mấy người đồng nghiệp thì biết tôi với Naoko thường gặp riêng. Nhưng nghe giọng điệu Kurata bây giờ thì dường như anh ta không hề biết chuyện đó. Dogen chưa kể chẳng? Tại sao lại chưa kể?

“Lần cuối cùng cậu gặp cô ấy là khi nào?” Thanh tra thay đổi cách hỏi.

Tôi trả lời rằng cũng lâu rồi, hôm đến nhà Saga. Kurata ghi chép lại và

nói ngay.

“Ngoài chuyện điều trị của cậu, cậu có nhớ cô Naoko còn nói chuyện gì nữa không?”

Sau khi trình bày hai ba chuyện vô hại, tôi hỏi, “Anh không hỏi tiến sĩ Dogen về những hoạt động gần đây của Naoko ư?”

“Có chứ, tất nhiên.” Kurata nói, “Nhưng ông ấy không có manh mối gì cả, chỉ biết hôm trước, cô ấy vẫn đến trường như thường, làm việc như thường rồi ra về tầm 6 giờ tối. Sau đó mất tích.”

Thì ra Dogen đang giả vờ. Lý do là gì đây? Nếu ông ta nói sự thật, đương nhiên tôi sẽ bị nghi ngờ. Vì sao ông ta phải che giấu chứ?

“Tôi xin lỗi, tôi không biết gì cả.”

“Vậ à?” Trông Kurata không có vẻ nghi ngờ. Anh ta cho cuốn sổ vào túi áo trong, gương mặt ra chiều tiếc nuối. “Tôi sẽ hỏi nơi khác xem.”

“Thanh tra, anh có nghĩ là Naoko làm sao rồi không?”

“Sao nhi.” Anh ta gãi đầu, “Tôi cảm thấy có thể cô ấy sẽ đột ngột xuất hiện lại. Cũng có thể chuyện xấu nhất đã xảy ra. Không biết nữa.”

Tôi im lặng gật đầu. Linh tính chẳng lành của Kurata đúng rồi đấy.

Ghi chép của Kurata Kenzo (2)

Ngày 24/8.

Để điều tra vụ mất tích của Tachibana Naoko, nhân viên phòng nghiên cứu Đại học Towa, tôi đã đến gặp Naruse Junichi, bệnh nhân từng được cô ấy chăm sóc.

Mỗi lần gặp mặt, người này lại gây cho tôi một ấn tượng mới. Lần đầu tiên cảm thấy cậu ta rất nghiêm túc, bây giờ thì khác rồi.

Không có gì đặc biệt đáng ghi lại nữa.

Buổi chiều, tôi vừa làm việc vừa nghĩ lại chuyện tối hôm đó. Cảnh tượng ấy xuất hiện trong đầu tôi bao nhiêu lần. E rằng cả đời tôi cũng chẳng rũ bỏ được... nếu như tôi còn có cái gọi là “cả đời”.

Tôi đã phân thân Naoko trong cái bồn tắm nhỏ hẹp, vì cứ để cả mà mang đi thì rất rắc rối. Chiếc cửa mấy hôm trước cửa cổ con chó đã gỉ sét, vậy nên nét cắt không được ngọt lắm nữa. Cửa rời thì thể xong, tôi để từng bộ phận một vào túi nylon màu đen. Ngày trước đến phim kinh dị tôi còn sợ xem, nhưng bây giờ tôi hoàn toàn không sợ sệt gì. Có lẽ cũng không thể nói như thế được, vì tôi của hiện tại không còn là Naruse Junichi trước đây nữa rồi.

Chính tay tôi giết mà tôi thậm chí còn không nhận ra cái đầu của Naoko, thì ra người ta chết đi thay đổi nhiều như thế này à. Là do biến dạng trong quá trình cura hay sao? Tôi hôn nó lần cuối và cho vào túi nylon.

Ngày hôm đó tôi đã đặt cái xác như vậy trong phòng tắm. Tối hôm sau, tôi sang mượn ô tô của Usui hàng xóm để ra ngoài phi tang nó. Gần đây chạm mặt nhau, Usui cứ nhìn tôi như nhìn thứ gì bí hiểm. Khi tôi hỏi mượn xe, cậu ta có vẻ miễn cưỡng, nhưng vẫn đưa chìa khóa ra, chắc bị trấn áp trước vẻ quái thai toát ra từ con người tôi. Thấy tôi bê bọc nylon ra xe, cậu ta hỏi, “Túi đựng gì vậy?”

“Đừng lo, không phải rác đâu,” tôi nói.

Usui làm bầm, “Em không lo cái đấy.”

Loại cậu ấm không biết trời cao đất dày như mày làm sao ngờ nổi mà lo, liệu thần hồn tao cũng vạc mày thành thế này luôn. Tôi thâm nguyên rửa trong lúc leo lên xe khởi động.

Tôi đến nhà máy, vào kho lấy trộm một chiếc xăng. Xăng này để xúc tuyết mùa đông nên thiếu một cái chắc cũng chẳng ai để ý.

Tôi biết một chỗ để vứt xác rồi. Tôi nhớ là trước đây cũng từng mượn xe Usui đưa Megumi đi Chichibu hóng gió. Chúng tôi đã lái xe vào cánh rừng dường như chẳng có ai lui tới và làm tình trên xe lần đầu tiên trong đời. Làm tình trong chiếc xe nhỏ hẹp chật vật hơn tôi tưởng. Làm thì làm nhưng cứ lo canh cánh liệu có ai đến không.

Megumi.

Nhớ đến em, tôi nghe ngực đau nhói. Bây giờ em thế nào? Cái thời tôi nuôi mộng làm cho em hạnh phúc hình như đã xa xôi lắm rồi.

Tôi dừng xe ở chỗ có kỷ niệm với Megumi, cầm lấy xăng và đi sâu vào hơn chục mét. Tôi chọn chỗ đất mềm và bắt đầu đào. Tôi không kỳ vọng gì chuyện người ta vĩnh viễn không tìm thấy, chỉ đang tìm cách câu giờ chút xíu thôi.

Chẳng biết thời gian trôi qua lâu hay chóng, ánh chùng đã đào sâu tới một mét, tôi xách túi nylon lại, trút đồ bên trong xuống hố. Xung quanh tối đen như mực, chỉ có duy nhất ánh sáng mờ mờ của đèn pin, không nhìn rõ gì cả, vì thế tôi không cảm nhận được là mình đang chôn một phần thân thể Naoko.

Tôi lấp đất, san phẳng bề mặt, nhưng nó vẫn gồ lên rất thiếu tự nhiên,

ban ngày chắc càng rõ. Thế nhưng ở đây chẳng mấy ai lai vãng, mà giả dụ có, và người ta lấy làm lạ thì cũng chẳng thể ngờ bên dưới là cái xác. Thế là được rồi, tôi bằng lòng. Nếu bị phát hiện sớm thì tức là số phận nó thế.

Túi nylon thì tôi vút vào thùng rác ở công viên nào đó trên đường về nhà, còn cái xẻng quăng ra bãi tập trung rác thải. Chắc chẳng ai đem lòng ngờ mấy thứ này.

Tôi cho xe vào chỗ đậu của Usui rồi thả chìa vào hộp thư của căn hộ cậu ta. Xong xuôi tất cả về đến nhà, đồng hồ báo thức đã chỉ 2 giờ sáng.

Dù sa lưới cũng chẳng sao... Nhớ lại cảnh đêm hôm đó, tôi tự nhủ như thế. Chỉ cần động não đôi chút cũng biết mình đã phạm rất nhiều sơ hở so với tội phạm thông thường. Chẳng hạn cái túi, ai mà nhặt nó là nhận ra ngay máu và dịch cơ thể còn sót bên trong, rồi đi báo cảnh sát, cảnh sát sẽ điều tra xem nó có liên hệ với vụ án nào không. Sau đó, nếu tìm thấy những mảnh thi thể rời rạc trên núi Chichibu, họ sẽ xác định được mối liên hệ. Nhóm máu đồng nhất, dấu vân tay còn lại trên túi sẽ được chú ý. Nhóm đang tìm kiếm Tachibana Naoko ắt sẽ nghĩ cái xác này là cô. Dù xác có rửa, không thể xác định qua bề ngoài nữa, nhưng vẫn có thể đối chiếu vân tay, hoặc xem xét qua hồ sơ nha khoa.

Tóm lại, nhờ vào khoa học, người ta sẽ xác định được nạn nhân là Tachibana Naoko, sau đó tập trung tìm kiếm nguồn gốc dấu vân tay trên cái túi. Tất cả những người sống quanh Naoko đều sẽ bị điều tra. Một khi cảnh sát xác định được dấu vân tay trên túi khớp với dấu vân tay của tôi, thì sẽ xếp tôi vào diện tình nghi.

Kể cả thế thì cũng đành chịu. Tôi không sợ hãi gì việc bị bắt. Chỉ là vào tù thôi mà. Kể cả bị tuyên tử hình đi chẳng nữa, tôi cũng chẳng sợ. Con người chẳng nào chả chết, chẳng qua là chết sớm hay muộn. Dầu sao thì sinh

mệnh cũng không đáng giá đến mức phải vất óc nghĩ cách gia hạn. Chưa kể, sinh mệnh của tôi giờ đang bị Shunsuke xâm chiếm rồi.

Tuy thế tôi vẫn tiếc nuôi những tâm tưởng không còn bao nhiêu của Naruse Junichi. Tôi muốn cố sức lưu giữ càng lâu càng tốt những cảm xúc của Junichi, cho đến khi bị cảnh sát tước đi tự do. Nếu không thể ngăn cản việc tha hóa nhân cách, thì chí ít tôi cũng có thể khiến nó chậm lại. Tối qua tôi xem album ảnh đến mãi khuya. Bố mẹ trong ảnh còn trẻ trung và mạnh khỏe. Có rất nhiều tấm ảnh tôi thời thơ bé, là minh chứng cho việc tôi đã chào đời và chỉ được chúc phúc đến chừng đó. Sau này, vào tiểu học, trung học, tôi hiện ra nhỏ thó và luôn cúi gằm đầu.

Đây là quá khứ của mình, tôi tự nói với bản thân. Tôi cố gắng hồi tưởng mình đã làm những gì, cảm giác ra sao thời ấu thơ, rồi cấp ba. Những ký ức cứ như mẩu truyện nào từng đọc trước đây, không có cảm giác chân thực, nhưng vẫn mang máng nhớ được.

Tôi lật album lia lịa, xem một rồi thì lấy danh bạ, trên đó viết tên những người tôi đã gặp, sắp xếp theo thứ tự bảng chữ cái. Tôi giờ xem từ đầu, hồi tưởng việc gặp gỡ, qua lại với họ. Những việc tôi đã làm trong quá khứ, có đầy chuyện mà tôi của bây giờ chẳng thể nào tin nổi, nhưng quả thật đúng là chuyện của tôi, chắc chắn như ảnh trong album rõ ràng là chụp tôi vậy.

Đợt trước đã thử rồi, nhưng hôm nay tôi quyết định trên đường về nhà lại ghé tiệm cho thuê băng đĩa. Tôi muốn mượn bộ phim hài đã xem ngày xưa. Có lẽ tôi sẽ chẳng thấy nó hay ho gì nữa, nhưng tôi sẽ cố cười ở những đoạn nên cười. Biết đâu như vậy lại buồn cười thật.

Tiếc rằng, dự định này bị phá ngang. Tan làm, tôi vừa ra khỏi cổng nhà

máy thì có người gọi. Giọng phát ra từ chiếc xe dừng ngay sát sườn tôi.

“Tôi gặp cậu một chút được không?” Wakao hỏi.

Nhìn thấy người liên quan đến ca phẫu thuật ấy, nỗi căm hờn trào lên làm tôi buồn nôn. Tôi muốn nói tôi không rảnh nói chuyện với anh, nhưng mau chóng cân nhắc lại đáp, “Khoảng ba mươi phút thì được.” Hẳn là liên quan đến Naoko rồi, nếu vậy tôi cũng có chuyện muốn hỏi anh ta.

“Lên xe đi.”

Tôi ngồi vào băng sau.

Wakao lạng lẽ lái xe, xem chừng đã xác định được là sẽ đi đâu. Tôi mặc kệ.

Xe dừng lại gần công trường xây dựng một tòa nhà nào đó. Xung quanh là xe tải với xe ủi, chẳng có một ai. Chắc hôm nay họ nghỉ. Chả trách, ở đây thì không ai trông thấy, rất hợp để bàn chuyện kín đáo.

“Dogen đâu?” Tôi hỏi và nhìn quanh. Hẳn là ông ta đã bảo Wakao đưa tôi đến đây.

Nhưng Wakao nói, “Cậu lầm rồi, tôi đưa cậu tới không phải để gặp thầy. Người muốn tìm cậu là tôi. Các thầy còn cảnh cáo tôi rằng, đừng bèn mảng đến gần cậu nữa kia.” Wakao ngoái đầu ra sau, sự cẩn trọng hiện trên nét mặt. Lời lẽ anh ta thật quái đản.

“Cần gì đây?” Tôi sẵn sàng tấn công.

Wakao lộ vẻ hung tợn, “Cô ấy sao rồi?”

“Cô ấy?”

“Cậu cứ vờ vịt, Tachibana ấy. Ba ngày trước cô ấy đến chỗ cậu đúng không? Sau rồi chẳng thấy tăm hơi.”

“Đến chỗ tôi à?” Tôi bĩu môi, “Để làm gì chứ?”

Anh ta lắc đầu bằng biểu hiện đã chán lắm rồi, “Đừng lãng phí thời gian, hãy thắng thắn với nhau đi. Nhằm thu thập dữ liệu, cô ấy đã tiếp cận cậu, thậm chí còn dùng thân xác mình làm mồi nhử. Tôi đang nói đến việc này đây.”

“Tôi thừa nhận cô ấy có gặp tôi. Nhưng không phải để thu thập dữ liệu, cô ấy bảo lo cho tôi nên đến xem sao.”

Nghe đến đây, Wakao xua tay, “Không phải cậu tưởng cô ấy nói thật đấy chứ? Tóm lại, chúng tôi biết hai người vẫn gặp riêng, ba ngày trước cũng gặp riêng, sau đó cô ấy biến mất. Tất nhiên chúng tôi phải sinh nghi là cậu đã làm gì đó. Vậy nên tôi đang hỏi cậu. Cô ấy sao rồi?”

Tôi dựa sâu vào thành ghế, “Tôi không biết.”

“Không thể nào, nói thật đi.”

“Không biết,” tôi nói. “Cảnh sát mà hỏi thế thì tôi hiểu. Nhưng tại sao lại là anh? Nếu anh biết cô ấy đến nhà tôi, tại sao không nói với cảnh sát hả? Như vậy thì bây giờ, đám cảnh sát sẽ hỏi giùm cái câu anh vừa hỏi tôi đấy.”

“Không làm thế được. Cho nên chúng tôi đang rất dằn vặt đây.” Thái dương anh ta giãn giãn. “Có lẽ cậu cũng nghe thầy Dogen nói rồi, việc nghiên cứu cấy ghép não có thể lực rất lớn đằng sau. Theo yêu cầu của họ, quá trình phải được tiến hành trơn tru, không gây nên sóng gió, không được phép có tai nạn. Chẳng hạn sau ca phẫu thuật đầu tiên mà bệnh nhân phát rò thì khôn. Cậu hiểu chưa? Từ giờ cậu sẽ phải sống với những năm tháng thanh xuân lương thiện. Thế nên về chuyện của Tachibana, chúng tôi quyết định tạm thời không tiếp xúc với cậu, chẳng may khiến cảnh sát chú ý đến

cậu thì phiền to. Từ cùng lý do đó, chúng tôi cũng giữ bí mật cả việc Tachibana gặp riêng cậu đạo trước.”

“Nói cách khác, tất cả là tránh rắc rối cho các người.”

“Nếu cậu cư xử cho tốt thì cũng có nghĩa cậu không bị rắc rối tương tự.”

“Gặp mặt thế này vẫn có nguy cơ dính vào rắc rối. Tại sao anh lại phá lệnh Dogen?” Tôi hỏi.

Wakao nhìn lảng đi trong tích tắc, rồi một lần nữa lại nhìn tôi, ánh mắt tức giận.

“Ra vậy?” Tôi vỡ lẽ. “Anh mê cô ta?”

“Loại người như cậu không hiểu được tình cảm của tôi đâu. Thôi nói đi, cậu làm gì cô ấy rồi và ở đâu?”

“Người anh thích, anh tự đi mà tìm,” tôi chậm rãi nói.

Nửa mặt Wakao nhăn lại, “Cậu giết rồi phải không?” Tôi im lặng đón lấy mắt anh ta. Như được xác nhận, mặt anh ta đỏ tía lên, gò má giãn giãn.

“Quả nhiên mày đã giết cô ấy.” Về mặt anh ta rất khác thường, nhưng chắc đã chuẩn bị tâm lý nên kiểm soát được không để bản thân bùng nổ.

“Nói chuyện kiểu này tầm phào thật đấy. Chán quá, tôi về đây.” Tôi mở cửa, xuống xe.

Wakao nói vọng theo, “Nhất định tao sẽ giết mày.”

Tôi quay lại, buông gọn lỏn một câu, “Tới đi.”

Tối hôm sau, thứ Bảy, ti vi đưa tin phát hiện ra cái xác.

Tôi mượn hai cuốn phim Âu-Mỹ ở tiệm băng đĩa, đều là phim hài khiến

tôi cười đau cả ruột ngày trước. Nhưng tôi bây giờ không hiểu nổi nó buồn cười ở chỗ nào. Tất cả diễn xuất của các diễn viên chỉ truyền đạt mỗi sự quá lộ. Dù thế tôi vẫn cười, đến cảnh nên cười là tôi lại mở miệng và thử bật ra “A ha ha”. Nỗ lực của tôi còn lộ bịch và rỗng tuếch hơn cả diễn viên trong phim. Sau ba mươi phút, tôi cảm thấy chán ghét bản thân kinh khủng nên ngừng cuộn băng. Rồi khi định ném cái điều khiển vào màn hình thì bản tin lên sóng.

“Khoảng trưa hôm nay, trong một ngọn núi thuộc thành phố Chichibu, tỉnh Saitama, người ta tìm thấy nhiều mảnh thi thể nghi là của một phụ nữ...”

Bàn tay đang cầm điều khiển của tôi ngừng lại.

Cô phát thanh viên mặt thần nhiên cho biết, một người dân sống gần hiện trường đã phát hiện ra cái xác. Vài ngày một lần, ông ta đi loanh quanh trong núi, trông thấy vết xe đi sâu vào rừng nên thắc mắc, kiểm tra một lượt thì thấy chỗ đất khả nghi, đào lên mới biết có cái xác.

Sơ đồ hiện trường được chiếu trên màn hình. Rõ ràng là nơi tôi đã chôn Naoko.

Tuy chưa tìm ra lai lịch nạn nhân, nhưng người ta đã xác định được ngày chết. Làm rõ nhân thân chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi. Bại lộ thế này thì hơi nhanh, nhưng tôi cũng không thất vọng, thậm chí còn nhẹ nhõm. Không phải canh cánh về tình trạng cái xác đó nữa.

Phía Dogen cảm thấy thế nào nhỉ? Nổi tò mò thuần túy trời dậy trong tôi. Dù có nghi tôi giết Tachibana Naoko thật đấy, nhưng chưa thấy xác thì tất cả chỉ dừng ở mức suy diễn. Bây giờ họ buộc phải có giải pháp thu xếp rồi. Giả sử họ buông tay mặc kệ, chắc chắn cảnh sát sẽ đánh hơi ra tôi.

Tôi cười thâm, diễn biến thú vị quá. Bệnh nhân được cấy ghép não đầu tiên trên thế giới đã phát rò và giết người. Một đề tài khiến báo chí thêm rở dãi. Để xem đám Dogen dàn xếp kiểu gì.

Buổi trưa thứ Hai, có điện thoại gọi đến nhà máy. Đang giờ làm mà không phải việc khẩn cấp thì người ta sẽ không gọi ra, song hình như người gọi bảo là gấp lắm. Tôi dừng máy và đứng lên. Lát nữa quay vào, kiểu gì các pallet cũng dồn ứ lại cho xem.

Tôi nhắc ông nghe.

“Mày giỏi lắm!” Từ đường dây vọng ra tiếng nói khê khàng kìm nén. Là Wakao, tôi biết ngay. Chắc đã nhận ra cái xác. “Tao sẽ giết mày.” Anh ta tiếp tục, giọng rên rỉ.

“Chẳng phải bảo ‘Tới đi’ rồi sao?”

Tôi trả lời. Wakao liền gầm lên như con thú.

“Á à, tao sẽ làm. Nhất định tao sẽ giết mày. Đợi đấy!”

Tôi gác máy và gọi cô gái văn phòng thực hiện chấm công ở bàn bên cạnh. Cô ta đặt bút xuống, sợ sệt nhìn tôi.

“Cho tôi tờ đơn thôi việc.” Tôi nói. Nhưng cái đồ ngu xuẩn đó nghe không hiểu hay sao, môi mấp máy “Hả?”, và chẳng có phản ứng nào khác. “Đơn thôi việc. Khi nghỉ việc phải viết cái gì đây, đúng không?”

“À... vâng.” Cuối cùng cô ta cũng đứng dậy.

Chắc nghe được cuộc đối thoại của chúng tôi, tổ trưởng tiến đến gần, “Này, cậu định làm gì thế?”

Thấy phiền chán, tôi quyết định phớt lờ anh ta.

“Nói đi,” anh ta khẳng khẳng không buông.

Tôi co tay đâm vào ngực anh ta, “Lắm mồm! Không muốn làm nữa nên không làm nữa.”

Người đàn ông trung niên mới làm tí tổ trưởng đã tự đắc, nghe vậy hiểu ra rằng không thể áp cái quyền năng con con đó với tôi, lập tức rút lại như một con thỏ, mồm câm tịt, ánh mắt e dè.

Tôi nhận tờ đơn thôi việc từ cô nhân viên văn phòng và điền “Vì lý do cá nhân” vào mục lý do nghỉ rồi đưa cho cô ta.

“Thế này được chưa?”

“À thì, anh còn phải đến các bộ phận ở cột bên dưới, lần lượt xin dấu của từng...”

Phần dưới đơn có mấy cột riêng, phải đóng dấu của chủ quản, bảo hiểm sức khỏe, công đoàn... Nhảm nhí!

Tôi đẩy trả, “Tôi không rảnh đi loanh quanh thế. Cô hoàn thành thay tôi đi.”

“Sao cơ? Tôi không làm được đâu.”

“Vậy cô cứ để nguyên thế này mà gửi đến phòng Nhân sự. Hôm sau, tôi sẽ gửi thẻ nhân viên và thẻ bảo hiểm qua bưu điện.”

Tôi nói vậy rồi nhanh chóng rời đi.

Nếu người ta tìm ra danh tính của cái xác thì tôi phải cao chạy xa bay thôi. Từ hôm qua tôi đã nảy ra ý tưởng đó. Có lẽ tôi chẳng còn nhiều thời gian nữa. Không bị cảnh sát bắt thì cũng bị biến đổi hoàn toàn. Đã thế, tôi muốn trải qua nó ở một nơi xứng đáng vào những giờ phút cuối cùng. Tôi sẽ vẽ tranh ở nơi đó đúng kiểu Naruse Junichi. Dù khốn đốn đến thế nào, tôi cũng sẽ vẽ cho tới khi không vẽ nổi nữa, sau đó tự xử. Đây là sự phản

kháng cuối cùng của Naruse Junichi đối với Kyogoku Shunsuke.

Tôi thay quần áo và nhanh chóng trở về. Thật ra tôi đã chuẩn bị sẵn đồ đạc rồi, chỉ không nghĩ người ta xác minh được lai lịch nạn nhân sớm thế mà thôi.

Về đến nơi, tôi tra chìa khóa và mở cửa. Vừa bước vào đã kinh ngạc thốt lên “O!”

Megumi đang ở đây.

“A! Anh về rồi à?” Em lộ vẻ ngạc nhiên. “Sao vậy, anh về sớm thế?”

“Em đang làm gì?” Tôi hỏi. “Sao lại ở đây?”

“Em quay lại, mới nãy. Em đang chờ Jun.”

Không biết nên nói gì, đối diện ra sao, tôi lảo đảo tiến vào, ngồi xuống trước mặt em, không dám nhìn vào mắt em, đầu óc bỗng ngưng trệ.

“Anh định đi du lịch à?” Megumi nhìn chiếc ba lô. “Đi đâu? Núi hả anh?”

“Không phải du lịch.” Tôi nhìn Megumi bằng ánh mắt trống rỗng.

Chỗ tàn nhang vẫn vậy.

“Anh sẽ biến mất,” Tôi tiếp tục.

“Biến mất ư? Anh bảo biến mất là sao?”

“Là biến mất khỏi thế giới này.” Tôi nổi cáu.

Megumi run lên. Trong phút chốc, bức tường im lặng ngăn giữa hai đứa.

“Tại sao vậy?” Em hỏi với đôi mắt sâu khỏ. “Chuyện gì đã xảy ra với anh? Làm ơn cho em biết đi. Chẳng phải đã hứa là chuyện gì cũng sẽ nói

cho em sao?”

Nhìn vẻ mặt Megumi, tôi đâm ra đau đầu, ngồi yên mà cũng cảm thấy gian nan khủng khiếp.

“Anh... đã giết người.”

Nghe những lời này, Megumi cứng người như búp bê hỏng, mặt đỏ ra. Một lát sau, vẫn biểu cảm ấy, em lắc đầu quây quây, “Anh nói dối.”

“Không phải nói dối đâu. Còn nhớ cô gái tên Tachibana Naoko chứ? Anh đã giết cô ấy. Sau khi giết, anh chôn cô ấy ra, chôn trong núi. Em xem tin chưa? Người ta tìm thấy các mảnh thi thể ở Chichibu đấy. Hôm nay đã biết nhân thân của thi thể ấy rồi. Cảnh sát cũng sẽ đến đây ngay thôi, đúng không? Anh không muốn liên lụy đến em, em mau rời khỏi đây đi.”

Megumi bịt tai, lắc đầu quây quây, “Không, em không muốn nghe nữa. Jun, Jun không thể nào là người làm những chuyện đó được.”

Tôi kéo hai tay em ra, “Em nghe đây. Anh không phải anh ngày trước nữa, không phải người em biết. Chỉ có ngoại hình của Naruse Junichi ở đây thôi, bên trong là một kẻ hoàn toàn khác.”

“Anh nói dối, nói dối. Em không tin.” Megumi lắc mạnh đầu, tóc rơi tung.

“Em phải tin. Não của anh, chính là được cấy ghép từ não của Kyogoku Shunsuke.”

“Kyogoku Shunsuke?” Megumi nhìn tôi bằng ánh mắt đầy kinh hãi.

“Phía Dogen đã lừa anh. Người cho não là Kyogoku Shunsuke, chính là thằng điên giết người đó. Rồi hắn bắt đầu chi phối não của anh. Bằng chứng là anh đã giết người. Em hiểu chưa?” Tôi đẩy Megumi ra, hai tay em buông thõng xuống chiếu.

Tôi đứng dậy, mở hộc tủ lấy cưa, chắt dính trên đó thoáng trông đủ biết là máu người.

“Em xem đi.” Tôi đặt trước mặt Megumi. “Anh đã cưa cô gái kia bằng cái này, trong bồn tắm.”

Vừa nhìn lưỡi cưa, Megumi đã nhăn mày đau đớn, tay phải bưng miệng, toàn thân co giật, như để kìm cơn buồn nôn.

“Tin chưa?” Tôi bình tĩnh nói. “Nếu hiểu ra rồi thì em đi đi, việc này chẳng liên quan gì đến em hết.”

Nhưng Megumi chỉ cúi xuống, và cứ lắc đầu quây quây.

“Tại sao?” Tôi hỏi.

Em ngẩng gương mặt đầm đìa nước mắt về phía tôi, “Vì em thích anh, vì em yêu anh. Bệnh tật kiểu gì cũng khỏi được, em sẽ chữa cho anh xem, em sẽ đưa Jun ngày xưa trở về.”

“Không về được nữa. Anh phải nói bao nhiêu lần em mới hiểu đây? Và chắc chắn anh không có tương lai đâu. Chẳng mấy chốc cảnh sát sẽ đến bắt thôi. Nếu em không đi anh sẽ đi, vì anh đã định từ đầu rồi.”

Tôi cầm lấy ba lô, Megumi ôm chân tôi, “Anh đi đâu? Dẫn em theo với.”

“Em nói ngu thế. Anh muốn trải qua những giờ phút cuối cùng chỉ một mình thôi. Anh không muốn bị quấy rầy bởi những thứ như lũ con gái.”

Tôi kéo tóc Megumi, nhưng em vẫn ôm khư khư. Không chịu được nữa, tôi bắt đầu đá em. Megumi vừa nức nở vừa ôm chặt lấy thắt lưng tôi, mặc tôi đá hay đánh vào mặt em cũng không buông tay.

Có lẽ vì hoạt động quá dữ dội, đầu óc tôi bắt đầu mù mẫm, tôi đành phải thả lỏng, thở dài thườn thượt. Megumi đang quỳ sấp, lưng cong lên.

“Tại sao?” Tôi nói, “Tại sao em không để cho anh đi một mình?”

Megumi ngẩng đầu, mặt đã sưng vù do bị đấm đá, “Nếu anh chết... hãy chết trước mặt em.”

“Cái gì?”

“Em không muốn kết thúc tình yêu của mình thế này. Nếu chết, hãy để em nhìn thấy cái chết của anh, xin anh đấy.” Megumi cắn môi, mở to mắt và nhìn tôi trừng trừng.

“Anh đang động rồ rồ, đi cùng nguy hiểm lắm.”

“Anh sẽ giết em ư?” Megumi nói rồi gật đầu. “Thích giết thì giết. Em phải đi cùng anh.”

Tôi nhìn vào cổ Megumi. Liệu tôi có bóp cổ em như từng bóp cổ Naoko?

Ý nghĩ giết Megumi vừa trỗi dậy, một cơn đau đầu ập tới tấn công tôi, y như bị ép từ trong ra ngoài. Tôi ôm đầu ngồi xồm xuống.

“Anh sao vậy, anh ổn không?” Megumi cúi nhìn tôi. Tôi bất động, chờ cơn đau đầu trôi qua. Một lát sau, nó biến mất hoàn toàn. Tôi đứng dậy nhìn Megumi, “Dù là bảo đi, thì tối nay cũng chưa biết ngủ ở đâu cả...”

“Đến nhà em đi.” Megumi nói. “Em có thuê một căn hộ ngắn hạn. Chẳng ai đến đó cả, anh cứ ở tùy thích.”

Tôi cảnh giác quan sát biểu hiện của cô gái này. Đến đó là thoát à, có thể tin tưởng em hoàn toàn không. Nhưng tôi có cảm giác, mình mà còn dám nghi ngờ em nữa, cơn đau đầu vừa rồi sẽ phát tác.

“Gần đây không?” Tôi hỏi.

“Đi tàu điện một lúc là tới.”

“Được, dẫn đường đi. Nhưng tuyệt đối đừng lừa anh đấy.”

Rèm mi rủ xuống, Megumi lắc đầu, “Lúc này em nói rồi mà. Nếu em lừa anh, cứ giết em đi.”

Đột nhiên tôi đau đầu thâu não. “Anh hiểu, được rồi,” tôi nói.

Tôi đeo ba lô, Megumi thì cầm mớ hành lý ít ỏi của em, cùng nhau ra ngoài. Nếu cảnh sát đến, phát hiện tôi đã bỏ trốn, chắc sẽ xác định tôi là thủ phạm giết Tachibana Naoko. Nhưng tôi không quan tâm. Thứ cần thiết với tôi bây giờ chính là thời gian tự do không phiền não bất cứ điều gì cả. Chỉ một chút thời gian thôi cũng được.

Chúng tôi đi bộ trong lặng lẽ, hướng về phía nhà ga. Đến được nhà ga, lên được tàu nữa là ổn.

Đi bộ một quãng, vừa ra đến đường cái thì sau lưng có tiếng động cơ rồ tới. Tôi ngoái lại thì thấy một chiếc minivan trắng đang lao thẳng đến chỗ mình.

“Nguy hiểm!” Megumi xô tôi và cả hai cùng ngã lăn ra vệ đường. Chiếc xe chạy thêm mười mét thì dừng lại một chút, nhưng tài xế không xuống xe mà cứ thế chạy tiếp luôn.

“Lái xe kiểu gì vậy, cũng không biết xin lỗi nữa.” Megumi đứng dậy, vừa phàn nàn vừa phúi đất bụi trên quần áo.

“Bây giờ chắc anh ta đang hối tiếc đây.” Tôi cũng đứng lên, “Vì suýt nữa đã giết được anh rồi.”

“Giết?”

“Muốn tông chết anh mà. Kẻ đang lái xe chắc là Wakao.”

“Vì sao anh Wakao lại làm thế?”

“Vì báo thù.” Tôi nói và chúng tôi lại tiếp tục đi về phía nhà ga.

Căn hộ Megumi thuê có phòng ngủ khá rộng, từ ban công trông ra toàn tòa nhà. Tôi không còn sức đánh giá xem liệu đây có phải là nơi thích hợp cho việc vẽ tranh không nữa, nhưng bây giờ tôi định sẽ phác thảo phong cảnh này đầu tiên.

“Phòng này anh dùng, đừng có vào mà không báo trước, hiểu chưa?”
Tôi để đồ vào phòng ngủ và dặn dò Megumi.

“Hiểu rồi,” em trả lời.

Trong phòng ngủ có điện thoại, hợp ý thật. Tôi lập tức nhắc máy lên. Dĩ nhiên là gọi đến Đại học Towa. Tôi hỏi Wakao. Người ta bảo chờ một chút rồi anh ta nhắc máy.

“Tiếc quá nhỉ,” tôi đập luôn.

Wakao nhận ra tôi ngay, “Mày đang ở đâu?”

“Tao rất muốn cho mày biết, nhưng tao không muốn bị làm phiền.
Không thể cho mày cơ hội giết tao rồi, xin lỗi nhé!”

Wakao cười rống lên, “Hé hé! Đừng vội mừng. Bọn tao không chỉ có một người, hơn nữa lại còn là dân chuyên nghiệp.”

“Chuyên nghiệp?”

“Tao chưa rõ cụ thể, nhưng hình như đã có chỉ thị giết mày rồi. Làm cho nó như tai nạn vậy. Kiểu tác phẩm thất bại của Frankenstein ấy, trước khi bại lộ thì phải kín đáo thủ tiêu đi. Cảnh sát đã nhúng tay vào nên đành kết thúc theo kiểu tai nạn, dù trông cũng hơi mất tự nhiên. Bọn tao không biết mày ở đâu, nhưng nhất định sẽ tìm ra mày thôi.”

“Nếu kịp thì được.”

“Kịp? Kịp gì?”

“Kịp trước khi tao biến mất.”

“Mày chạy trốn hả? Dù đến đâu thì bọn tao cũng sẽ bắt được mày.”

“Tao chờ đây.” Tôi đặt ống nghe xuống.

Nhật ký của Hamura Megumi (6)

Thứ Hai, 27/8. Nắng

Cuối cùng mình đã quay về bên Jun. Tuy nhiên, điều mình cầu xin, ông trời chẳng nghe thấy. Jun đã lặn xuống con dốc của địa phủ rồi. Lâu rồi mới gặp, nhìn thế nào cũng chẳng thấy giống Jun của ngày xưa.

Nhưng mình phải bảo vệ anh ấy, mình sẽ bảo vệ người mình yêu khỏi linh hồn của tên Kyogoku Shunsuke kia. Mình sợ lắm. Song mình không được chạy trốn. Mình đã trốn một lần rồi, không được phép có lần thứ hai.

Có điều, anh ấy đã giết người. Chúng mình có thể thắng nỗi linh hồn ghê gớm đến thế không?

Ghi chép của Dogen (9)

Thứ Ba, 28/8.

Làm gì vậy? Giết Naruse Junichi ư? Tức là xóa bỏ tư liệu nghiên cứu độc nhất sao? Thật điên rồ.

Cần nhanh chóng bắt giam cậu ấy lại. Tên đó hoàn toàn không hiểu được tình hình.

Hôm nay tôi đã đến gặp Kyogoku Ryoko và hỏi cô ấy về thân giao cách cảm với Naruse Junichi. Họ giống nhau ở chỗ đều nói rằng có tâm hồn đồng điệu. Tôi rất muốn tìm hiểu và tiến hành kiểm tra hai người.

Tôi đã thử nhờ Ryoko hỗ trợ nghiên cứu. Cô trả lời nếu có thể gặp cậu ấy thì sẽ cố gắng phối hợp. Tất cả các mẫu chốt đều đang nằm trong tay thanh niên đó, Naruse Junichi.

“**A** lô mẹ à? Con đây. Vâng ạ. Bây giờ con đang ở Tokyo. Có chuyện gì không ạ? Sao? Cảnh sát hả mẹ? Cảnh sát lại đến chỗ con làm gì? Tìm ai ạ? Con đã chia tay anh ấy rồi, không có quan hệ gì nữa cả. Mẹ hãy nói thế nhé. Sao ạ? Số điện thoại ở đây à? Thôi, cảnh sát đến thì phiền hà lắm. Mẹ hãy nói gì đó cho hợp lý thôi. Không cần gọi cho con đâu, có việc thì con sẽ chủ động gọi, với cả ban ngày con toàn ở ngoài... Việc đó con chưa biết. Mới đi thì làm sao đã biết ngày về luôn được ạ. Vâng, con ngắt máy nhé, ngày mai con gọi mẹ ạ.” Megumi cúp điện thoại, quay lại nhìn tôi. “Nghe thấy chưa?”

“Cảnh sát đến phải không?” Tôi đặt bút vẽ và nằm xuống giường.

Đã hai ngày trôi qua kể từ lúc họ nhận điện được cái xác. Cũng chẳng có gì lạ nếu cảnh sát chú ý đến tôi vì một manh mối nào đó. Dù không có manh mối đi nữa, họ cũng sẽ sinh nghi trước việc tôi lặn mất tăm, và cố tìm cho ra nơi tôi đến. Đáng ngờ đầu tiên chính là những người xung quanh Megumi.

“Ồ đây không sao cả, em không nói với ai hết.”

“Em có tiền không?” Tôi hỏi.

“Anh đừng lo, em có thể tín dụng.”

Tôi dậy khỏi giường, lấy ví của mình rồi rút thẻ rút tiền trước mặt

Megumi, “Ồ trong có khoảng 500.000 yên ☺. Em rút hết ra.”

Tôi cho em biết mật khẩu. Những ký ức kiểu này vẫn vẹn nguyên, nhưng tôi dần dần đã không còn là Naruse Junichi nữa.

“Lát em sẽ đi, tiện thể mua cái gì ăn.” Megumi cầm lấy thẻ rút tiền.

Tôi cầm bút, đứng trước giá vẽ. Tôi đã vẽ được chừng một nửa phong cảnh ngoài cửa sổ. Hồi trước khi vẽ sẽ xuất hiện hội chứng sao lãng bên trái, nhưng lần này không thấy như thế nữa. Song đây chẳng phải bước tiến hay gì, mà chỉ vì tôi đang mất dần năng lực vẽ nên trông qua tưởng như cân bằng thôi. Bằng chứng là trình độ vẽ của tôi đang mai một, nhà cửa chỉ là những khối bốn góc xếp san sát, có khi học sinh tiểu học còn vẽ đẹp hơn. Thế mà để thể hiện được nó tôi cũng khá chật vật. Đơn thuần là thấy sao vẽ vậy, nói cho đúng tôi có tích lũy kỹ thuật vẽ, nhưng cầm bút lên là tay không theo mình nữa, cảm hứng sáng tạo cũng trốn biệt.

Tôi ép cái tay đang cự tuyệt hoạt động, tiếp tục bức tranh chỉ có thể nói là thất bại. Tôi của ngày xưa đã vẽ thế nào? Tôi chăm chăm nghĩ và phết màu lên. Mồ hôi chảy nhom nhớp. Càng đưa bút, tranh càng quái dị. Điều đáng xấu hổ là tôi thậm chí còn không biết chỗ nào không đẹp. Máu dâng lên đầu, tim đập nhanh và toàn thân nóng như thiêu đốt.

Tôi vứt bút, cầm khung bằng cả hai tay rồi đập mạnh vào đầu gối mình. Tranh rách, đầu gối đầy màu, tất nhiên tranh hỏng.

Megumi liền khuyên, “Anh nghỉ một chút...”

“Em ồn ào quá, yên lặng cái coi.” Tôi quăng khung vẽ đi. “Mau đi mua đồ, nhân tiện mua khung mới cho anh.”

Tôi liệng cái khung đã hỏng đi.

Megumi định nói gì đó, nhưng rồi chỉ im lặng, nhặt khung tranh hỏng

lên và rời khỏi phòng.

Tôi quăng mình xuống giường lần nữa. Mí mắt sùm sụp, đầu óc lơ mơ. Hẳn nguyên nhân là đã hai ba ngày nay thiếu ngủ, chỉ chợp mắt được hai ba tiếng. Cứ nghĩ thời gian chẳng còn bao lâu, tôi không thể ngủ một cách vô nghĩa được. Chỉ sợ khi mở mắt ra lần nữa, cả thế giới đã đổi thay.

Tôi dò dẫm xuống giường, ngồi xồm trên sàn. Góc phòng đặt chiếc piano đỏ. Khi đóng gói đồ đạc vào ba lô, chẳng hiểu sao thứ đầu tiên tôi nhặt lên chính là chiếc piano này.

Tôi ngồi trước nó, dùng ngón trỏ nhấn các phím đàn, rồi rạc chơi một bản nhạc mà tôi biết. Nhưng vì phím rất ít nên chỉ chơi được nửa bản là ngắt. Dù thế, âm thanh này giống như thuốc đặc hiệu, xoa dịu trái tim tôi, làm tôi muốn chơi đàn mãi. Nhưng rồi tôi vẫn rời chiếc piano, kéo chăn trên giường xuống trùm lấy đầu. Tôi không thể để chiếc đàn này đánh cắp trái tim được. Cứ nhấn một phím đàn là một chút tế bào não của Naruse Junichi lại biến mất.

Tối hôm đó, ti vi phát đi một bản tin kỳ lạ. Ở cách hiện trường phát hiện ra xác Tachibana Naoko tầm một cây số, người ta đã tìm thấy thứ nghi là quần áo của cô.

“Lạ quá.” Tôi nói. “Rõ ràng chỗ quần áo đó anh đã tiêu hủy rồi mà.”

Phát thanh viên cho biết, chiếc cửa nghi là dùng để cửa xác cũng rơi gần đó. Cỏ xung quanh bị giẫm nát, chứng tỏ nhiều người đã đi qua, còn có nhân chứng khai rằng đêm án mạng trông thấy một chiếc xe đỏ đi vào trong núi, trên xe chở mấy thanh niên nam nữ.

Tôi đã hiểu tại sao lại có nhân chứng và vật chứng quái lạ này rồi.

“Làm giả chứng cứ đây.”

“Làm giả?” Megumi nghiêng đầu.

“Có kẻ đang hành động rồi.”

“Có kẻ?”

“Là những người muốn tiếp tục nghiên cứu phẫu thuật cấy ghép não. Anh không biết cụ thể là ai. Nhưng đám người đó muốn xóa dấu vết về hành vi phạm tội của anh.”

“Nhưng,” Megumi liếm môi. “Nếu cảnh sát nghiêm túc điều tra thì chẳng phải sẽ biết đó là chứng cứ nguy tạo ư? Bằng không ai thích phạm tội thế nào cũng được à.”

“Nghiêm túc?” Tôi khịt mũi quay mặt đi. “Cảnh sát không nghiêm túc được đâu. Một thế lực đang hành động, chưa biết chừng trong đó có cả cảnh sát.”

“Tức là... Jun sẽ không bị cảnh sát bắt đâu hả?”

“Cảnh sát sẽ không bắt anh. Đây là kịch bản của lũ khốn kia. Đoạn kết của vở kịch là, anh sẽ chết vì một tai nạn trời ơi.”

“Không sao cả, anh cứ ở đây thì bọn họ sẽ không làm được chuyện đó.”

Tôi cười nhạo lời tuyên bố non nớt của Megumi, “Chỉ cần anh tự hạ màn trước khi chúng đến, thì chúng không làm gì được cả.”

“Jun...”

“Em mua khung vẽ chưa?”

“Đây này.”

Tôi mở giấy bọc, giờ khung vẽ lên trước cửa sổ. Bên ngoài giờ chỉ thấy ánh đèn hắt ra từ cửa sổ các tòa nhà.

Vẽ cái gì đây, tôi nghĩ. Muốn chết đi với trái tim Junichi, thì nên vẽ gì đây?

Ghi chép của Kurata Kenzo (3)

Còn rất nhiều điều chưa lý giải được. Mặc dù đã xuất hiện nhân chứng và vật chứng mới, nhưng đều có điểm lệch lạc, không hợp logic.

Ban hình sự đã được lệnh truy tìm mấy người thanh niên nam nữ đi chiếc xe đỏ. Tôi đã đưa ra ý kiến rằng nên điều tra cận kề xung quanh nạn nhân Tachibana Naoko. Cục trưởng lại đáp rằng tất nhiên sẽ tiến hành theo cách đó nữa, nhưng không chỉ thị gì cụ thể.

Họp xong, tôi đề xuất truy bắt Naruse Junichi. Chẳng có lý do gì lại không để ý tới một người đàn ông tự nhiên mất dạng ngay sau khi danh tính nạn nhân sáng tỏ. Tuy nhiên, cục trưởng chỉ yêu cầu tìm chiếc xe màu đỏ. Lạ quá đi mất!

Không hiểu tại sao, cấp trên không có vẻ tích cực với vụ án này.

Nhân nói đến Naruse thì hôm nay, luật sư Saga có đến để hỏi tung tích cậu ta, bảo là nghe đồn cảnh sát đang thăm dò quanh chỗ cậu ta ở. Tôi bèn đáp, rằng chúng tôi cũng đang tìm kiếm Naruse.

Ghi chép của Dogen (10)

Thứ Tư, 29/8.

Saga ghé thăm. Trông vẻ mặt rất nghiêm túc, chắc đã nghe được phong thanh. Quả nhiên anh ta hỏi về sự biến mất của Naruse Junichi và vụ sát hại trợ lý Tachibana Naoko.

Ban đầu tôi giả vờ không biết, nhưng anh ta dọa sẽ yêu cầu biện pháp cưỡng chế nếu như tôi còn lập lờ. Chắc nhà đây thần thế lắm đây. Tôi bèn nghĩ thú nhận là sáng suốt nên đã giải thích ngắn gọn đầu đuôi câu chuyện.

Saga rõ ràng không hiểu tại sao chàng trai trẻ cứu con gái mình giờ lại biến thân thành kẻ giết người. Sự thật này chừng như khiến anh ta không chịu đựng nổi.

Tôi giam chân trong nhà đã được năm ngày. Đã làm hỏng mười mấy khung vẽ. Đầu óc mụ mị với tần suất cao hơn, tay cầm bút bắt đầu run lẩy bẩy.

“Jun à, em xin anh...” Một tiếng nói vang lên sau lưng.

Tôi quăng cái bút đang cầm, “Em tự tiện vào rồi đây.”

“Nhưng mà...” Em áp mu bàn tay lên mắt, miệng nhành ra, rồi khóc.

Trông bộ dạng như vậy, tôi thấy thật phiền hà.

“Em ra ngoài đi.” Tôi nổi nóng, “Đừng xuất hiện trước mặt anh.”

“Em sẽ ra ngoài, nhưng xin anh, ăn một miếng thôi cũng được.”

“Anh không muốn, em để anh yên đi.”

“Đã hai ngày nay anh chưa ăn gì cả. Anh sẽ chết đấy.”

“Anh chưa chết được đâu. Nhưng cách cái chết không còn xa nữa. Anh không muốn khoảng thời gian quý báu này trôi qua trong vô nghĩa.”

“Anh ăn đi.”

“Em lắng chuyện!”

Tôi nhặt bút và quay về giá vẽ. Động tác này cũng khiến tôi cảm thấy lãng phí thời gian. Đúng lúc ấy từ bên cạnh, Megumi giơ tay giằng lấy khung vẽ.

“Trả đây.”

“Tranh kiểu này không vẽ thì hơn.” Em ném khung xuống sàn và giậm chân lên.

“Em đang làm cái gì thế?” Tôi giơ tay xô Megumi làm em va đầu vào tường.

Megumi rên rỉ ngồi thụp xuống. Tôi đặt tay vào cổ em. Megumi không chống cự lại mà chỉ ngược nhìn tôi bằng đôi mắt đen lầy.

“Định giết em hả?”

Tôi không trả lời, chỉ muốn nhấn thêm sức. Bất chợt đau thấu não, một cơn đau khủng khiếp chưa từng thấy bao giờ. Tôi ôm đầu, đau quằn quại.

Cơn đau đầu kéo dài bao lâu chẳng rõ. Khi tỉnh lại đã thấy mình nằm trên sàn. Cảm giác hơi khác so với ban nãy, giống như ống kính lấy đúng tiêu cự, tôi thấy tinh thần sáng suốt ra.

Megumi lo lắng nhìn tôi, “Anh có sao không?”

“À...” Tôi từ từ nhòe dậy, nhìn lại Megumi. Đầu bỗng nhói lên như bị kéo da đầu. Chính tôi cũng không hiểu ra sao, nhưng một nỗi khát khao gần như dục tính trời dậy. Khuôn mặt em, thân thể em đang vẫy gọi tôi.

“Cởi quần áo.” Tôi nói.

Megumi ngạc nhiên, “Sao ạ?”

“Bảo em cởi quần áo.” Tôi lặp lại. “Cởi sạch ra.”

Megumi bắt đầu cởi quần áo, không một lời thắc mắc lý do. Rồi đứng trước tôi, trần trụi y như ma nơ canh. “Thế này được chưa ạ?”

“Nằm kia đi.” Tôi lấy tập phác họa mới mua, bắt đầu đưa bút. Chỉ vài nét thô tóm lại hình dáng em. Tôi tin chắc mình vẽ được. Bây giờ có thể vẽ

được rồi.

“Khung vẽ, đi mua khung vẽ mới đi.” Tôi ngắm bản phác vừa hoàn thiện. “Màu nữa. Tất cả bắt đầu lại từ đầu. Máy cái đã vẽ đều phé cả, em vứt hết đi.”

Mặc quần áo xong, Megumi không đi ngay. Tôi nổi điên, “Em chần chờ cái gì? Đi nhanh lên, cảm hứng sáng tác của anh đang biến mất rồi đấy.”

Megumi bèn nói, “Em đi đây, trong lúc chờ anh ăn gì đi. Em làm sandwich đây, ăn đi anh nhé.”

“Sandwich?” Tôi cau mày. Nước mắt đầm đìa trên khuôn mặt Megumi. Chẳng còn cách nào khác, tôi gật đầu. “Hiểu rồi, anh sẽ ăn. Anh không thể để mình chết vì đói chừng nào chưa hoàn thành bức tranh này.”

“Em đi đây.” Megumi tươi tỉnh hơn.

Từ hôm nay, tôi sẽ dốc toàn lực để vẽ Megumi khóa thân. Đây là lần đầu tiên từ nhiều tháng qua tôi tận hưởng hương vị của việc sáng tác. Tôi không hiểu sao lại có sự thay đổi này nữa. Rất rõ ràng, nó liên quan đến cơn đau đầu kia. Có lẽ phần Naruse Junichi còn sót lại trong tôi đang cố một phút huy hoàng trước khi vụt tắt. Nếu thế, bức tranh này sẽ là bằng chứng cho sự tồn tại của Naruse Junichi.

Tôi còn lại bao nhiêu thời gian đây?

Bút vẽ lại ngưng di chuyển.

Dù tôi muốn vẽ đến mức nào, bàn tay cầm bút vẫn không cử động. Tranh khóa thân vẫn chưa hoàn thành mà ham muốn vẽ nó cứ dần dần tiêu tan.

Khi bừng tỉnh, tôi nhận ra mình lại đang ngồi trước chiếc đàn piano đồ

chơi. Tôi chỉ chơi bằng ngón trỏ, chơi như thế suốt mấy tiếng liền.

“Anh không vẽ à,” cô người mẫu hỏi. Tôi không trả lời. Và cô ấy hỏi đi hỏi lại. “Tại sao anh lại không vẽ chứ? Tại sao anh lại không vẽ?”

Tôi gào lên, “Thôi đủ rồi, mặc kệ anh.”

Cô gái khóc. Tôi nhìn mà ngán ngẫm. “Làm sao em khóc?” Tôi hỏi. “Nếu em chán ghét đến mức phải khóc lóc, em nên ra khỏi đây thì hơn.”

“Vì yêu anh nên em mới ở đây,” cô gái nói.

Yêu à? Đó là cái quái gì?

Tôi nhớ mình từng yêu em. Một quá khứ xa xôi. Yêu ai chẳng qua là bớt cảnh giác với người ấy hơn người khác mà thôi.

“Em yêu anh,” cô gái lặp lại. Lời nói dối trá. Tôi không tin. Bên dưới cái lớp ngực trắng ấy chẳng biết đang cuộn trào mưu toan gì.

Nhật ký của Hamura Megumi (7)

Thứ Ba, 4/9. Mưa

Hôm nay giật cả mình. Đang tìm màu vẽ ở tiệm họa cụ thì bỗng có người lạ gọi. Thoạt tiên tưởng là cảnh sát nên suýt bỏ chạy. Anh ấy bảo không phải, và đưa danh thiếp. Saga Michihiko. Mình từng nghe Jun nhắc qua.

Anh Saga nói đã cầm ảnh của mình và Jun đi từng tiệm họa cụ lớn để tìm. Bởi vì đó là manh mối duy nhất. Xem ra đã điều tra được gần như ngày nào mình cũng đến tiệm này nên rình sẵn. Cừ thật!

Anh ta hỏi nơi ở nhưng mình không trả lời. Anh ta cũng không có ý định dồn ép, chỉ bảo anh muốn dặn trước một điều, anh sẽ biện hộ cho Jun, bất kỳ lúc nào và dẫu vụ việc có kéo dài bao nhiêu năm đi chăng nữa, anh ấy cũng sẽ đi đến cùng. Mình hỏi hành động phát sinh khi thần kinh Jun không bình thường thì sẽ vô tội phải không? Anh Saga nói không phải thần kinh Jun không bình thường, mà tại ý thức của Jun ngủ quên nên mới bị Kyogoku Shunsuke trỗi dậy trấn áp.

“Tôi định sẽ đi theo hướng này trước tòa,” anh ta nói, và bảo muốn biết tình hình, đề nghị được gặp mặt thường xuyên.

Mình hứa sẽ gọi điện thoại. Anh Saga nói chắc mình mệt mỏi lắm, nhưng cũng phải gắng lên. Nghe vậy, mình như được tiếp thêm sức mạnh. Vì quả thật, mình quá mệt mỏi rồi.

N gón trở phát đau, chắc là do nhấn phím đàn nhiều quá. Lại thêm hai phím hồng, nốt Đô và Mi không kêu nữa. Thế này là cây đàn chỉ còn chín âm mà thôi. Chẳng biết chín âm thì chơi được bản nhạc gì, tôi bèn tự biên soạn một bản cho phù hợp, đặt tên là “Đường đi của nã”.

Cái gì thế! Tiếng đàn phát ra sao mà kỳ dị.

À không phải, là tiếng chuông cửa. Lần đầu tiên nó kêu lên kể từ lúc tôi đến đây. Chưa từng có khách khứa nào, và tôi cũng không chờ ai đến. Thế ai đây?

Tôi tưởng cô mẫu vẽ sẽ ra mở cửa, nhưng cô đi vắng, chẳng biết có phải đi mua đồ không. Gần đây cô ta thường biệt tăm. Tôi nên cảnh giác đôi chút, người tiếp cận tôi lúc này sẽ bán đứng tôi.

Chẳng còn cách nào khác, tôi ra cửa, nhìn qua mắt thần. Một người đàn ông lạ mặt đeo kính đứng đó. Dường như linh cảm có người ở trong, anh ta nói, “Tôi là hàng xóm.” Tôi im lặng. Hàng xóm thì liên quan gì đến tôi.

Hàng xóm quanh quần ở đó một lúc, xem chừng sốt ruột vì không ai trả lời, cuối cùng chán nản biến mất. Tôi quay vào phòng và ngồi trước đàn, tiếp tục chơi bản nhạc tự soạn. Những phím đàn không đủ dùng.

Cạch, lạch cạch... Giá âm thanh tử tế hơn thì tốt rồi.

Đang nghĩ thế thì đột nhiên từ đằng sau có người bịt kín miệng tôi, khóa

chặt tay tôi. Tôi giãy ra, trước mắt liền xuất hiện một miếng vải trắng, úp vào mũi tôi.

Tôi toan kêu lên, nhưng vừa hít vào, đã thấy đầu óc tê dại, mắt tối sầm đi.

Tôi choàng tỉnh vì có cái gì đó đổ vào miệng. Một lát sau nó lại tràn ra, là whisky rỏ tiền. Bị sặc, tôi mở choàng mắt. Trước mặt là một tên đàn ông, chính là kẻ đeo kính nhấn chuông cửa ban nãy.

Tôi giãy giụa nhưng không cử động được. Hai chân hai tay bị trói bằng dây thừng. Một tên khác nắm lấy đầu tôi và đang định ấn chai whisky vào miệng tôi.

“Mày tỉnh rồi hả?” Tên đeo kính hỏi.

Tôi nhìn quanh, hình như nhà kho, tôi không rõ lắm.

“Mày không phải suy nghĩ đây là đâu đâu. Dù sao thì cứ uống rượu của bọn tao đi.” Hắn nói, đồng thời đâm cái chai vào miệng tôi. Whisky chảy ra, phần chảy ra ngoài, phần tôi nuốt vào.

“Hơi bạo lực đấy. Đừng có để lại vết tích nào đáng ngờ.”

“Được, tao hiểu rồi.”

Hắn bóp má tôi làm tôi phải tách miệng ra, một lần nữa rót whisky vào. Hết whisky rồi đến brandy.

“Xin lỗi. Không phải rượu ngon, nhưng giờ cần số hơn cần chất.”

Trong khi bị bắt uống chõ rượu, tôi đã nghĩ về lai lịch mấy tên này. Hắn là đám người mà Wakao đã nói, hành động theo sắp đặt của những kẻ thấy bất tiện với chuyện tôi còn sống đây mà.

“Này, cho nó nghỉ chút đi.” Cái chai được nhắc ra khỏi miệng tôi theo mệnh lệnh của tên đeo kính.

Tôi hít một hơi sâu. Chát còn ngấm rất nhanh, tôi bắt đầu mát thẳng bằng.

“Bọn tao phải giết mày.” Tên đeo kính nói, “Tại sao gặp cảnh ngộ này, mày không biết đúng không?”

Tôi thắc mắc điều khác cơ. Làm sao lũ này lại tìm được tôi? Chẳng có lý gì chúng lại tìm được tôi hết, tôi không hề liên hệ với bên ngoài.

“Bọn tao cũng đếch biết mục đích là gì. Bọn tao chỉ được bảo giết mày và làm sao cho trông như tai nạn. Mày tội nghiệp thật nhưng bọn tao phải làm theo mệnh lệnh.”

“Mày không có gì muốn trăng trối à? Nói chút gì đi.”

Tôi hỏi, nước dãi pha rượu chảy ra, “Tại sao?”

“Tại sao? Sao gì?”

“Tại sao? Tại sao bọn mày biết chỗ của tao?”

“Là việc đó á?” Tên đeo kính nhếch mép. “Đưa con gái, đưa con gái đã chỉ cho bọn tao.”

“Đưa con gái?”

“Kẻ thân cận của mày. Cơ mà, cô ta đã phản bội mày.” Cô mẫu vẽ ấy ư? Thật vậy sao? Đúng rồi, quả đúng vậy.

“Hết giờ giải lao rồi.”

Miệng tôi bị bóp mở, bị ép uống brandy. Ý thức tôi càng lúc càng trôi xa. Tôi buồn nôn, ù tai, đau đầu, hoa mắt. Brandy đã hết, hấn thả tay khỏi mặt tôi. Tôi mất đà ngã nhào xuống đất.

“Thế được chưa?”

“À. Đợi thêm chút nữa, cho còn ngấm hơn đã.”

Trần nhà đang xoay tròn. Đầu óc hỗn độn. Cơ thể bất động. Tôi nhắm mắt lại. Thế giới vẫn quay vù vù. Tôi đã bị phản bội. Quả nhiên sau tất cả, tôi đã bị phản bội. Đứa con gái kia đã phản bội. Xem đi, lại bị bán đứng tiếp rồi, chẳng phải đã bảo không được tin cô ta rồi sao? Thằng ngu này.

Cơ thể dường như tan biến và chỉ còn ý thức mà thôi. Đây là đâu?

Thằng ngu! Rất lâu về trước, ai đó đã nói với tôi như thế. Thời tôi còn học tiểu học. Sân vận động gần nhà. Đứa trẻ cầm đầu nói sau đây chúng ta sẽ đánh bóng và thực hành phòng thủ. Nếu chúng mày mắc lỗi thì sẽ bị phạt chạy quanh khu phố. Bắt đầu từ Jun. Tôi ghét thế. Tôi ghét mình là đứa đầu tiên.

“Đừng lèm bèm nữa, không nghe lời hả??”

Tôi bị bắt phòng thủ. Sau khi đánh hai ba cú bình thường, tôi đã đánh quả bóng theo hướng chẳng đâu vào đâu. Không bắt kịp. Đứa trẻ cầm đầu nói, “Phạm lỗi rồi Jun. Chạy đi.”

Những đứa trẻ khác cũng nói, “Mày chạy đi Jun.”

Jun rời khỏi sân cỏ, rồi rẽ ở tiệm thuốc lá. Jun chạy và mồ hôi nhễ nhại. Jun chạy, vì muốn nhanh chơi tiếp với mọi người. Thế nhưng khi quay trở lại sân cỏ, các bạn khác đang thi đấu, không còn ai tập luyện phòng thủ nữa. Ngoài Jun ra không có ai chạy nữa cả. Jun tiến đến gần và các bạn làm mặt tỉnh bơ. Khi đó, lần đầu tiên Jun hiểu ra. Tất cả là một chiến lược để tẩy chay cậu. Jun nhặt bao tay lên và rời khỏi sân cỏ. Jun hiểu rằng mọi người đang nhìn theo mình. Khi đi qua tiệm thuốc lá, liền nghe ông chủ lầm bầm,

“Thằng ngu.” Ông ta đã chứng kiến đầu đuôi câu chuyện. Không thể tin người khác được. Không làm gì có chuyện người yêu người.

“Chắc dọn dẹp được rồi đây.”

Có tiếng nói đằng xa. Tôi he hé mắt. Một tên xách can lại. Hắn mở nắp và dốc nghiêng cho chất lỏng chảy ra, mùi rất hăng. Xăng thì phải. Hắn đổ xung quanh tôi.

“Tươi thẳng lên người nó nhé? Như thế cháy đảm bảo hơn.”

“Không, thế thôi. Muốn dàn dựng kiểu uống say vào đây bắt căn bén lửa cháy chết. Nếu để cháy đen thui thì không tự nhiên đâu, tươi cả xung quanh nữa thì giống hơn.”

“Hiểu rồi. Châm lửa đây.”

“Được.” Tên đeo kính nói và đi ra ngoài.

Tên còn lại chất giẻ rách ở chân tường đối diện và bật lửa. Ngọn lửa nhỏ xíu bùng lên. Đợi bén cháy hẳn, hắn mới đi ra ngoài.

Tôi nhìn chăm chăm vào ngọn lửa cháy đỏ. Nếu nó lan đến chỗ rưới xăng thì sẽ cháy bùng bùng lên đấy. Nhưng lạ là tôi không sợ hãi hay hốt hoảng gì hết. Thậm chí nhìn lửa cháy tôi còn thấy hơi thân thiết. Trông giống giống chỗ hỏa thiêu mẹ. Không, nhầm rồi. Đó không phải là ký ức của tôi. Mà là của Kyogoku Shunsuke.

Trông giống lửa tôi đốt con chuột cơ.

Sau khi bị đào thải khỏi trận bóng chày và trở về nhà. Jun khóc rưng rức.

“Sao vậy con, bị bắt nạt à con?” Mẹ chạy tới. Jun thích chiếc tạp dề của

mẹ. Nhưng chưa kịp sà vào lòng mẹ đã bị bố nắm cổ. “Lại đây, Jun.”

Bố dẫn Jun ra sau nhà. Ở đó có một cái lồng thép, bên trong có một con chuột. Bố bảo là chuột bố gài bẫy. Bố bắt Jun xách cái lồng, giết con chuột.

Jun không làm được, nhưng bố không cho phép. “Đến một con chuột cũng không giết được thì còn làm ăn gì? Hãy thử nghĩ con chuột này chính là cái thằng mày căm ghét xem nào. Chưa giết được nó thì không được vào nhà.”

Không nghĩ ra cách gì để giết con chuột, trực tiếp dùng tay thì không được rồi. Mãi mới nghĩ ra cách tưới dầu đốt nó, như thế chỉ cần châm lửa rồi đừng nhìn đến nữa là được.

Jun lấy dầu hỏa và tưới trên lồng xuống. Mặc dù đã đầm dầu, con chuột vẫn chạy lòng vòng. Jun nín thở, đánh diêm và ném nó về phía cái lồng. Lửa vừa bén, Jun quay ngay mặt đi. Bảy giờ bố đi đến phía sau và nói, “Nhìn, Jun! Đừng quên con có thể hành động thế này. Chỉ cần nhớ như thế là không còn gì đáng sợ hết.”

Jun trân mình mà nhìn. Con chuột vừa cháy vừa nổi điên. Mùi thịt và lông cháy xộc vào mũi. Jun cảm thấy, ngay trước khi tắt thở, con chuột đã giam hãm cậu bằng đôi mắt tí xiu của nó. Ba ngày tiếp theo Jun không ngủ được, không nuốt trôi cái gì, và cực kỳ ghét bố.

Khi tôi nhận ra, bốn bề đã chìm trong lửa. Tôi từ từ đứng dậy và nhìn quanh. Tôi là con chuột khi ấy. Giống như lúc đó, cũng có người đang theo dõi tôi cháy.

Nhưng tôi chưa thể chết được. Tôi phải tiêu diệt quân phản bội. Quả nhiên không có thứ gì gọi là tình yêu hết.

Lửa lan đến tường và liếm lên trần nhà, tạo thành biển lửa. Tôi bước đi trong lửa, người hơi lão đảo nhưng đầu óc minh mẫn.

Tôi ra đến cửa, đập vào cánh cửa đúng lúc lửa bùng lên như làn sóng phía sau, bắt vào lưng tôi.

Tôi nhảy xô ra, lăn cù trên đất và ngửi thấy mùi tóc cháy.

Tôi ngoái lại nhìn tòa nhà, trông như nhà kho của một xưởng dệt. Khói đang ngùn ngụt tuôn ra khắp nơi.

Tôi bước đi. Đây là đâu? Dù thế nào tôi cũng phải trở về căn hộ kia.

Rồi sẽ giết đứa con gái đó.

Tôi ra đường, định bắt taxi nhưng chẳng chiếc nào dừng lại. Chắc là tại bộ dạng tôi. Quần áo cháy thủng lỗ chỗ và bóng khắp mình. Tôi nhìn quanh, mắt dừng ở đồng rác. Tôi bước tới, tìm kiếm vũ khí. Một ống sắt hoen gỉ rơi xuống nên tôi nhặt lấy nó.

Tôi lại đi ra đường, dù là nửa đêm nhưng lưu lượng giao thông chẳng hề ít. Xe cộ vùn vụt chạy qua. Đợi xe ngớt, tôi lao ra giữa đường. Chẳng mấy chốc ánh đèn pha tới gần. Trước sau chẳng có chiếc ô tô nào cả. Tôi giấu ống sắt ra sau lưng và chặn đường ô tô.

Nó réo còi, chắc tưởng làm thế thì mọi chuyện sẽ theo ý nó đây. Tôi phớt lờ. Lốp nghiền mạnh và xe dừng lại.

“Mày bị ngu à.” Gã đàn ông lái xe nhòai đầu ra cửa sổ và hét lên, trông còn khá trẻ. Ở ghế phụ lái là một phụ nữ.

Tôi đến gần xe, giơ chân đá biển số.

“Này, mày làm cái trò gì thế hả?” Gã kia nhảy xuống khỏi ghế lái. Trời tối quá không nhìn rõ nhưng tôi đoán gã đang đỏ mặt tía tai. Gã vươn tay chừng như định chộp lấy cổ áo tôi, liền bị tôi rút ống sắt sau lưng phang

mạnh vào bụng. Tay tôi giật một cái, gã đàn ông nhả mặt ngồi thụp xuống, tôi quất tiếp vào đầu gã ta. Lần này gã gục hoàn toàn.

“Này, làm gì đó?” Đột nhiên một giọng vang lên. Tôi đưa mắt nhìn, làn đường đối diện có xe định dừng lại, tài xế là đàn ông trung niên.

Tôi phớt lờ, leo lên xe gã trai trẻ. Người phụ nữ bên ghế phụ lái hét toáng lên.

“Xuống xe.” Tôi trở ống sắt vào mặt cô ta.

Người phụ nữ lật đật nhảy khỏi xe y như ngồi phải lửa.

Chiếc xe ở làn đường đối diện chạy xéo qua để chặn lối tôi. Không do dự, tôi đạp mạnh chân ga, lao vào đầu nó, đoạn lùi lại một chút, rồi đạp chân ga, tông thêm phát nữa. Sau lần này, tôi chạy thẳng đi.

Nhật ký của Hamura Megumi (8)

Thứ Năm, 6/9. Mây mù.

Đi mua đồ về thì không thấy Jun trong nhà nữa, hình như bị bắt đi rồi. Mình chạy tán loạn khắp chung cư để tìm nhưng không phát hiện ra. Phải làm sao đây?

Bây giờ là nửa đêm rồi, có nên gọi điện cho anh Saga không?

Những kẻ giết người chuyên nghiệp mà Jun kể có vẻ đã tìm ra nơi này. Nơi này sao lại bị phát hiện được. Nhưng có thể anh Saga đã bị bám đuôi. Thấy anh gặp mình thì lại chuyển sang bám theo, nên mới tìm thấy nơi này.

Ông trời ơi, nếu Jun mà có chuyện gì thì con cũng chết theo.

Chẳng mấy chốc xe cảnh sát lại xuất hiện. Lũ ruồi nhặng, xua đuổi thế nào chúng cũng ló ra từ đâu đó và bám theo.

Xe cảnh sát chạy song song với tôi, thét bảo gì không rõ, chắc là gọi đứng lại. Tôi xoay vô lăng quay ngang tấn công. Có vẻ không ngờ đến phản ứng này, chiếc xe phi luôn lên dải phân cách.

Tôi chạy thêm một lúc rồi rẽ vào đường nhỏ, vút xe lại đây. Từ đây đi bộ một quãng là tới, giờ này cũng chẳng ai ngó đến.

Quần áo bị cháy lở ra, tôi nắm lấy xé toang rồi vút đi. Những vết bỏng ngâm ngấm đau.

Tôi trót lọt đến được cửa căn hộ. Vấn đề bây giờ là chìa khóa. Kể cả có nhấn chuông, cô ta cũng không mở nếu biết là tôi.

Tôi cầm lấy tay nắm, từ từ xoay rồi kéo thử. Bất ngờ là cửa không khóa. Ra vậy! Hẳn là có nằm mơ cô ta cũng không nghĩ tôi sẽ quay lại, nên mới khinh suất và quên khóa cửa.

Tôi vào nhà. Đèn đang bật, cô gái hí hoáy viết gì đó trên bàn ăn. Nghe động, cô ta quay lại, mở to mắt, “Jun!”

Tôi tiến lại gần.

“Jun, anh đi đâu thế? Em đã lo... lo lắng lắm.” Khuôn mặt như đang

khóc, lại như đang mừng rỡ. “Sao lại thế này? Còn bị thương nữa. Đã xảy ra chuyện gì à?”

“Thật đáng tiếc!” Tôi nói, “Tao vẫn sống.”

Cô ta giả ngu, “Đáng tiếc ư? Ý anh là sao?”

“Chúng nó đã đến đây, nhờ nhận thông tin của mày, đúng chứ? Chúng nó đã định làm tao hôn mê rồi đốt cháy cùng cả nhà kho. Kiểu giết người này là ý tưởng của mày phải không?”

“Chúng nó... quả nhiên là đã có người đến đây hả anh?”

“Tao đã chán ngấy mấy trò bịp bợm rồi.” Tôi lắc đầu. “Tao nôn mất.”

Cô gái đứng dậy khỏi ghế, đi vòng qua bàn, có lẽ đã hiểu ra không bùng bít được nữa, “Chờ đã, Jun à. Hãy nghe em nói. Đám người đó bám theo em rồi phát hiện chỗ này.”

“Thôi đủ rồi. Câm miệng đi.” Tôi tiến lại gần cô gái.

“Em xin anh, Jun à. Anh có giết em cũng không sao, nhưng xin đừng nghi ngờ em. Em chỉ nghĩ đến mình anh thôi.” Cô gái giật lui, chạy trốn vào phòng ngủ.

Tôi lừ lừ đi theo. Cô ta có mà chạy đằng trời.

“Jun, dừng tay. Anh hãy tỉnh dậy đi, hãy nhớ ra em đi.” Cô gái dựa vào tường, nước mắt lăn dài. Cô ta khóc vì biết những giây phút cuối cùng của mình đã đến. Tôi khum tay quanh cổ cô ta rồi siết lại, nhưng cô ta chẳng hề kháng cự. Tôi dồn sức vào những đầu ngón tay. Móng tôi hằn vào cổ cô ta.

Cô gái nhắm mắt lại. Đúng lúc đó, một cơn giông tố kéo đến trong đầu tôi.

Vẫn là cơn đau đầu đầu ấy, nhưng dữ dội, gấp gáp hơn bất kỳ lần nào từ trước tới nay. Suýt nữa tôi ngất xỉu. Khi cơn đau qua đi, tôi thấy một cảnh

không thể tin nổi, tay tôi đã hoạt động trái với ý thức của chính tôi. Hai bàn tay buông cổ cô gái, đâm mạnh vào tường phía sau cô. Lực dội ngược khiến tôi lao đảo giật lui.

Tôi chăm chăm nhìn tay mình, sau đó nhìn cô gái. Cô gái... Hamura Megumi, hé mắt và thăm thì, “Jun à!”

Tội nghiệp quá, tôi nghĩ. Giết đi thì tội nghiệp quá. Cô ấy là người bị hại bị cuốn vào thứ tai ương là tôi.

Tại sao tôi lại nghĩ như vậy? Cái ý tưởng giết chóc lúc này chẳng rõ đã biến đi đâu. Tôi lắc đầu, nhìn cửa kính ban công theo thói quen. Trong đó đang phản chiếu hình ảnh của tôi.

Tôi ở trong mặt kính đang lặng lẽ nhìn tôi. Không phải cặp mắt đó, không phải là cặp mắt cá chết. Rõ ràng đây là mắt của Naruse Junichi.

Cậu ta vẫn chưa chết, cậu ta chưa biến mất. Dù trông qua có vẻ bị Shunsuke chi phối, nhưng Junichi đang ẩn mình bên dưới lớp ý thức và lúc nào cũng nhìn tôi. Naruse Junichi đang ở đây ngay lúc này.

Tôi đưa mắt về phía chiếc đàn piano. Không thể để thua một thứ như thế thêm nữa. Tôi cầm cái đàn lên rồi thẳng cánh ném nó xuống sàn nhà và giẫm mạnh. Một vài phím văng ra.

Tôi nhìn Megumi. Dù vẫn còn sợ sệt, nhưng dường như em đã thấy được sự biến đổi ở tôi. Tôi chìa tay phải ra, em ngập ngừng một chút rồi chạm vào các đầu ngón tay tôi.

“Jun.” Giọng em khàn đi. “Jun phải không anh? Em biết, là anh.”

“Anh không thể quên là đã yêu em.”

Từ đôi mắt của Megumi, những giọt lệ lớn giàn giụa, ánh lên như kim cương rồi rơi xuống sàn. Tôi buông tay, quay lưng về phía em.

“Anh đi đâu?” Megumi hỏi.

“Anh đi lấy lại.” Tôi nói. “Lấy lại con người anh.”

Tôi ra khỏi phòng, lao vào màn đêm.

Ghi chép của Dogen (11)

Thứ XX, YY/XX.

Tôi phải ghi lại chuyện tối hôm ấy. Nếu không làm rõ nó, tôi sẽ chẳng thể nào nhẹ nhõm được.

Hơn 3 giờ sáng. Naruse Junichi gọi điện cho tôi. Cậu ấy nói có việc gấp, bảo tôi đến phòng nghiên cứu của trường.

Đến nơi thì cậu ấy đã chờ trước cửa. Vừa nhìn tôi đã ngạc nhiên. Vì đứng ở đó không phải là người bị Kyogoku Shunsuke chi phối não, mà chính là Naruse Junichi khi vừa phẫu thuật xong.

“Cậu đã trở lại như cũ rồi sao?” Tôi kinh ngạc hỏi.

Junichi cười nhạt, từ tốn lắc đầu. “Không phải trở lại, nhưng Junichi đã tạm thời quay về chỗ tôi.”

“Chỉ tạm thời ư?”

“Vào phòng đã. Những chuyện để nói thì nhiều như núi nhưng thời gian của tôi không còn lại bao nhiêu.”

Tôi gật đầu, mở khóa phòng. Chúng tôi ngồi đối diện nhau qua bàn y như lúc tiến hành kiểm tra và điều trị trước đây.

“Chúng ta hãy bắt đầu từ Phức cảm Oedipus.” Junichi mở lời, rồi kể về những chuyện xảy ra gần đây, tính đến trước lúc gọi điện cho tôi. Cậu ấy điềm tĩnh kể về những chuyện ấu thơ mà cậu ấy nhớ được, đều là những chuyện tôi không ngờ tới. Tôi bị choáng và chẳng thốt lên lời.

“Tôi đã tìm ra một cách khả thi.” Junichi nói.

“Khả thi?”

“Để chiến thắng linh hồn Shunsuke.”

“Cách gì?” Tôi thấy hứng thú và nhào người tới trước. Song điều cậu ấy nói là hoàn toàn phi thực tế. Cậu ấy bảo tôi cứ loại bỏ tất cả phần đã cấy ghép cho cậu là được.

Tôi trả lời rằng việc đó thì không thể. Làm như thế cậu ấy sẽ thành người thực vật. Nếu không may thì còn mất mạng nữa. Nhưng Junichi tha thiết muốn phẫu thuật lại, dù có thành người thực vật cũng cam lòng.

“Bảo là người thực vật nhưng cũng chỉ theo khái niệm ở thế giới này thôi. Dù không thể sống trên đời nữa, Naruse Junichi cũng có thể sống trong thế giới vô thức. Bằng chứng là cậu ấy không biến mất và đã đến gọi ông thế này đây.”

“Thế giới vô thức ư?”

“Thế giới đó nhất định không nhỏ đâu. Một thế giới khai mở với bên ngoài, với những cuộc sống nằm ngoài tầm mắt con người. Nếu phẫu thuật không diễn ra suôn sẻ, phải chết, thì cũng không sao cả. Sống mà làm một kẻ có ý định giết người con gái yêu thương mình bằng cả trái tim thì thà chết còn hơn.”

Đúng là tôi không có gì để phản bác những điều Junichi nói. Sau đó, ánh mắt cậu xuyên qua tôi, nhìn ra đâu đó xa xăm. Có lẽ là thế giới vô thức mà cậu ấy tưởng tượng.

Nhưng tôi vẫn từ chối, đã là bác sĩ thì không thể tước đoạt ý thức của người sống, càng không thể thỏa hiệp với cái chết.

“Hóa ra ông đề lũ sát thủ giết tôi thì được, chứ bảo ông tự xuống tay thì không được.” Junichi nói, ánh mắt dòn ép.

“Tóm lại tôi không thể,” tôi nói. Junichi khép mắt, trầm ngâm một lúc khá lâu.

“Vậy chẳng còn cách nào khác nữa.” Sau cùng cậu ấy mở miệng. “Ông từ chối thì thôi đành...”

“Việc vô lý thế thì không được! Nhưng tôi sẽ dốc hết sức để chữa trị cho cậu.”

“Hết sức hả?” Junichi lại cười, rồi đứng lên cáo từ. Đến cửa cậu ngoái lại. “Ông không còn não dự phòng, đúng không?”

“Não dự phòng?”

“Là não đem cấy ghép ấy, bộ não tương thích với tôi, tỉ lệ 1/100.000 ấy.”

“À,” tôi gật đầu. “Đáng tiếc, không còn.”

“Nghe vậy là an tâm rồi. Một lần là quá đủ.”

Junichi bước đi. Chỉ tích tắc, tôi nhận ra ý nghĩa của lời nói đó. Tôi đứng bật dậy, cùng lúc nghe thấy tiếng súng. Thôi rồi. Tôi lao vút ra khỏi phòng. Junichi ngã xuống hành lang, bên phải đầu vỡ tung, tay phải nắm lấy súng. Sau này tôi biết rằng, khẩu súng ấy là do cậu cướp của một cảnh sát trước khi đến gặp tôi.

Những chuyện tiếp theo chẳng cần giải thích chi tiết nữa. Tôi đã quyết tâm dù có thể nào cũng sẽ cứu Naruse Junichi. Dĩ nhiên là một cách đền bù. Tôi đã vượt qua vô số khó khăn (dĩ nhiên là khó khăn do con người dựng ra), kết thúc ca phẫu thuật hết sức thành công. Lần này không thể cấy ghép, nhưng tính mạng còn giữ được.

Naruse Junichi trở thành người sống trong thế giới vô thức, như ước nguyện của cậu ấy. Và sáng hôm nay, khi khép lại cuộc đời ngắn ngủi

đó, biểu hiện của cậu ấy quả thật tràn trề hạnh phúc. Cậu ấy đã sống cuộc đời như thế nào trong thế giới vô thức? Việc đó chúng tôi không biết. Chúng tôi cũng không rõ liệu cái thế giới mà cậu ấy trông chờ có tồn tại hay không nữa.

Những sự kiện diễn ra với Junichi trong thời gian từ khi được cấy ghép não đến khi từ bỏ phần cấy ghép ấy, được lưu giữ gần như trọn vẹn trong tài liệu của chúng tôi. Tôi không nghi ngờ gì rằng những tài liệu này rất có ích cho các nghiên cứu về sau, nhưng có thể không bao giờ được công khai với đại chúng. Vụ tự sát bất thành của Naruse Junichi vĩnh viễn là một bí ẩn.

Sau đó, chúng tôi nhận ra một câu hỏi lớn: Cái chết của con người là gì? Lý do khiến chúng tôi phải giải quyết chuyện của Naruse Junichi trong bí mật không phải chỉ bởi người hiến là hung thủ, hay bởi hóa ra chúng tôi đã mang bất hạnh đến cho Junichi. Vì đây tính ra lại toàn là chuyện nhỏ.

Vấn đề lớn nhất là, tuy chỉ còn một lát não, Kyogoku Shunsuke vẫn tiếp tục sống. Dù đã được xác định chết tim và sóng não đã ngừng, nhưng hán vẫn còn sống. Nói cách khác, tế bào não của hán chưa hề chết, nên mới đem cấy ghép được.

Nếu thế, chẳng phải không thể phán đoán được một người đã chết hay chưa sao? Dù tất cả các phản ứng của sự sống mà ta biết có biến mất hoàn toàn đi chẳng nữa, con người có lẽ vẫn bí mật sống, theo cái cách chúng ta hoàn toàn không tưởng tượng ra.

Đó là bài tập của chúng tôi, là câu hỏi mà có thể chúng tôi không bao giờ trả lời được.

Ngoài ra, buồn cười là sau vụ việc đã có người muốn mua đóng

tranh Junichi để lại. Cô bạn gái Hamura Megumi đã mang triển lãm vài bức, xong lại lọt vào mắt ai đó, được đánh giá khá cao nên cô gái đem bán chúng để trang trải chi phí kéo dài sự sống cho Junichi.

Cô ấy vừa ra về ban nãy, sau khi đến để cảm ơn chúng tôi đã giúp đỡ trong thời gian dài. Về phần mình, tôi thấy cảm động với những hy sinh của cô ấy. Cô có cho tôi xem một bức tranh, nói rằng còn mỗi bức này thôi và cô ấy sẽ không bán, là bức cuối cùng của Junichi vẽ.

Bức tranh khỏa thân duy nhất mà Junichi từng vẽ, dù chưa hoàn thành, vẫn được vẽ hết sức chi tiết, chi tiết đến cả từng nốt tàn nhang của Hamura Megumi.